

RESPONSABILITATEA ÎN SPAȚIUL PERSONAL

VOLUMUL 5 DIN 200 | BANDA MUNCII

Sunt răspuns la propria întrebare

Marius Spiridon

Marius Spiridon

RESPONSABILITATEA ÎN SPAȚIUL PERSONAL

Sunt răspuns la propria întrebare

Seria Spiritonomics
Banda Muncii | Volumul 5

Editura Createrra
București. 2025

Responsabilitatea în spațiul personal : sunt răspuns la propria întrebare

Marius Spiridon. - București : Createrra, 2025

ISBN digital: 978-630-359-011-0

Coordonarea Proiectului Spiritonomics:

Andreea Orîndaru

Centrare:

Daniela Vulpescu

Suport tehnic:

Andrei Răileanu (studio 3435), Andrei Manole,
Adrian Enache

Coordonare echipa de corectură:

Radu Ionuț Mladin

Corectură:

Radu Ionuț Mladin, Andreea Caramlău

Copertă:

Alina Lupu & echipa Eurotipar Service

Print:

Igor Mitrofan & echipa Tipografia Vision Print

Cuprins

Cuprins.....	4
Spiritonomics.....	4
Volumul 5 din Spiritonomics.....	5
Capitolul 1. Izvorul izvoarelor, la sursa tuturor râurilor.....	7
Capitolul 2. Percepția timpului în banda responsabilității	26
Capitolul 3. Între mine și mine este doar loc de bine	47
Capitolul 4. Câine, lesă și stăpân.....	66
Capitolul 5. Secretul responsabilității.....	81
Capitolul 6. Răsăritul iubirii de sine.....	96
Capitolul 7. Reglează-ți spațiul și îți reglezi viața	109
Capitolul 8. Departamentul resurselor interioare	125
Capitolul 9. Responsabilitatea spațiilor comune	140
Capitolul 10. Ultraresponsabilitatea, formă de creație a viitorului.....	163
Volumele Seriei Spiritonomics	179
Descoperă platforma Spiritonomics.....	182
Spiritonomics, un proiect Createrra	184

Spiritonomics

Educație spirituală gratuită pentru toată planeta

Unul dintre visurile cele mai puternice ale unui om este acela de a-și trăi viața cu rost, de a lăsa în urmă ceva relevant care să ghideze posterioritatea. Visul meu este de a crea o serie de 200 de cărți, numită *Spiritonomics*, și de a oferi oamenilor acces facil, în cuvinte simple și cu exemple clare, la universul spiritualității.

În această intenție am creat seria, care debutează cu feluri de a fi simple, cum ar fi curajul, determinarea, perseverența, și continuă către feluri de a fi complexe, integritatea, autenticitatea. Ea are mai multe intenții. Pe de o parte, aceea de a fi și de a aduce educație spirituală gratuită pentru toată lumea, fiecare dintre materialele pe care noi le creăm acum ajunge la oameni într-o formă diferită, fie că este carte, e-book, curs pre-înregistrat sau workshop live.

Totodată, una dintre marile intenții este aceea de a contribui la spiritualitatea planetei, de a susține oamenii în a deveni clari și pragmatici în legătură cu felul în care spiritualitatea se aplică în viața corpurilor noastre. O intenție secundară este de a contribui la înțelepciunea inteligenței artificiale. Inteligența artificială crește cu o viteză fenomenală, iar ea crește și se hrănește cu ceea ce oamenii

pun în interiorul ei. Așadar, am ocazia să interacționez activ cu inteligența artificială și să-i ofer un conținut de calitate, care să transforme ceea ce este posibil în fazele mature de dezvoltare a acesteia. Pentru că știu că orice va fi acolo, va fi afectat de tot ceea ce noi spunem și facem aici.

Spiritonomics este un proiect dezvoltat de Createrra, o companie ce inspiră oamenii să devină lideri ce creează relații și comportamente armonioase, bazate pe responsabilitate, autenticitate și integritate, trăindu-și viața cu pasiune, în termenii lor. Te invităm să descoperi universul Createrra la finalul acestei cărți.

Volumul 5 din Spiritonomics

Responsabilitatea în spațiul personal.

Sunt răspuns la propria întrebare

Responsabilitatea în spațiul personal este debutul puterii personale. Este debutul libertății și al autenticității. Este un volum extraordinar de puternic. Am marea bucurie de a oferi acest conținut oamenilor din jur și, totodată, vreau să iau în calcul volumele pe care le-am scris până acum: Curajul, Determinarea, Perseverența și Inițiativa. Dacă ar fi să ne referim la scara nivelurilor de conștiință a lui David Hawkins, responsabilitatea este la 220, curajul fiind la 200. Deși pare un pas mic de la 200 la 220, el reprezintă un pas imens în

capacitățile, abilitățile și puterea oamenilor care asimilează acest fel de a fi. Intenția mea în acest volum este ca oamenii să debuteze relația lor cu puterea personală, să vadă răsăritul libertății pe strada lor.

Una dintre intenții este ca oamenii să descopere libertatea personală și capacitatea de a înțelege cum se creează, cum se menține și, mai mult, cum se poate transmite semenilor noștri. Degeaba avem noi doi libertate dacă restul lumii nu o experimentează. În mod natural, un om care își iubește semenii dorește să ofere acest lucru celor din jur. O altă intenție este ca oamenii să observe puterea personală și felul în care aceasta afectează interacțiunile, limbajul și acțiunile noastre și, totodată, să dorească să o includă în stilul lor de viață. Ultima intenție a prezentului volum este aceea de a oferi oamenilor acces la autoritate și la cauzalitate. Ca urmare a lecturii și aplicării acestui volum, oamenii devin capabili să înțeleagă relația dintre cauză și efect, relația dintre realitatea interioară și cea exterioară. Mai mult, descoperă capacitatea de a crea în interiorul lor acel tip de om necesar pentru a determina realitatea dorită în jurul său. Practic, este debutul creativității și acest lucru se va trata pe larg în ultimul capitol, ultra responsabilitatea.

Capitolul 1. Izvorul izvoarelor, la sursa tuturor râurilor

Ce este responsabilitatea?

Unul dintre lucrurile cele mai frumoase în legătură cu responsabilitatea este faptul că ea își are sursa în interiorul nostru. Nu este un fruct pe un ram, nu este un număr într-un cont, nu este un obiect pe un raft, ci este o trăsătură din interiorul nostru.

Responsabilitatea este capacitatea unui om de a-și alinia acțiunile și comportamentele corpului său cu alegerile sale spirituale. Este un grad de profunzime în relația pe care corpul o are cu spiritul. În momentul în care noi avem capacitatea de a transmite cu acuratețe intențiile noastre către un corp care le execută cu fidelitate, se spune că avem de-a face cu un om responsabil.

Responsabilitatea se află la intersecția dintre alegere și implicare. Atunci când alegem contextul în care ne aflăm, practic devenim oameni intenționali. Însă, când ne și implicăm, devenim oameni disciplinați, care denotă un grad mare de conectare între latura materială și cea spirituală. Așadar, responsabilitatea este capacitatea unui om de a se implica în alegerile sale. Are ca rezultat instant, pe lângă responsabilitatea propriu-zisă, formarea libertății care nu e

pentru toată lumea, ci este doar pentru oameni responsabili. Așadar, iată-ne la debutul unui traseu care îi va pune pe oameni în conectare cu spiritul lor. Mai mult, până la finalul acestei cărți, oamenii vor descoperi faptul că din spirit pornesc toate și corpul doar execută aceste intenții. Universul interior ghidează geneza, formarea, nașterea realității exterioare. Iar întregul volum este doar despre asta.

Cum se naște responsabilitatea?

Responsabilitatea se naște în momentul în care devenim conștienți de necesitatea aliniamntului între implicare și alegere. Nu este suficient să avem lucruri frumoase scrise într-o agendă. Nu este suficient să ne implicăm în lucruri fără să le fi ales. Responsabilitatea însăși se naște atunci când noi suntem și scriitorii propriei agende și oamenii care își implică corpul în a onora ceea ce au scris în agendă. Aceasta este albia în care se naște responsabilitatea, cu toate beneficiile ei. Cu alte cuvinte, ea se va naște atunci când omul respectiv denotă un nivel mare de disciplinare al propriului corp, astfel încât el se aliniază cu lucrurile pe care a declarat că le dorește, că le alege și că vrea să le materializeze.

Există o capacitate imensă și un potențial enorm pe această planetă către responsabilizare și responsabilitate. Spațiul în care oamenii au de ales în legătură cu felul în care se implică în viața lor este practic infinit. Îmi doresc mult să

văd oameni care își duc corpul la greutatea pe care o visează, își duc contul la abundența pe care o visează, își duc relațiile la nivelul de conectare și profunzime pe care le visează. Iar responsabilitatea este calea, este podul ce unește cele două tărâmurii: ceea ce visăm și ceea ce facem.

Este posibilă pentru toată lumea?

În momentul în care universul ne-a dat acest teren de joacă numit Planeta Pământ, ne-a pus la dispoziție ambele aspecte necesare pentru succesul nostru aici. Pe de o parte, un corp care să creeze lucrul mecanic, să poată mișca lucruri de la A la B, să facă acțiuni. Pe de altă parte, un spirit care să coordoneze, prin intențiile sale, acele comportamente, comunicări sau acțiuni.

Da, responsabilitatea este posibilă pentru toată lumea și pentru fiecare. Este posibilă mai ales acum, la volumul 5, după ce am trecut deja prin inițiativă ce definește felul în care noi alegem ceea ce dorim să se întâmple în lumea noastră, în realitatea noastră, în viața noastră. Responsabilitatea în spațiul personal duce la un nivel și mai profund această conversație. Omul care a stocat suficientă inițiativă are acum abilitatea de a-și asuma tot ce apare în viața lui ca fiind cauzat de propria lui persoană. Răspunsul meu este Da: dacă ai trup și suflet, ai acces la responsabilitate.

Alegerea. A fi cu inima întreagă

În momentul în care un om alege, dar nu se implică, el denotă trăsături artistice profunde. Îmi doresc, visez să merg la mare, însă nu vreau să-mi fac bagajele, nu vreau să conduc până acolo, nu am chef să dau un telefon să-mi fac rezervarea la hotel, ca să nu mai spun că nu vreau să-mi iau liber de la serviciu. Dar în sufletul meu de poet, eu aleg să mă implic în ceea ce vreau. În schimb, acțiunile lipsesc. A alege este cu adevărat o capacitate imensă de a hotărî natura timpului tău și de a avea curajul să zăbovești asupra dorințelor tale și să le menționezi măcar într-un caiet, într-o agendă, într-o conversație.

A fi cu inima întreagă presupune a alege cu putere felul în care viața ta se va desfășura, natura zilelor, orelor, poate chiar a secundelor la niveluri înalte de responsabilitate. A fi cu inima întreagă înseamnă a observa că tu ești singurul capabil să determine calibrul momentelor din viața ta. Este un act de putere extraordinară să ai un cuvânt de spus în propria ta viață, în legătură cu felul în care timpul trece, te afectează și în legătură cu rezultatele tale.

Alegerea este un lucru vital în responsabilitate și nu există responsabilitate fără alegeri. A fi cu inima întreagă, înseamnă a fi om, iar când nu te simți om, din diferite motive sau conversații interioare, rareori implicarea va fi pe măsura responsabilității.

În ce procent este necesar să mă implic în alegerea mea?

Având în vedere contextul în care ne aflăm la acest volum, „Responsabilitatea”, procentul este 100%, trup și suflet. În momentul în care apare cea de-a doua componentă a responsabilității, implicarea și se îmbină cu prima, alegerea, atunci se naște cu adevărat capacitatea de a șlefui fiecare secundă din viața ta. Însă există oameni care sunt foarte implicați în lucruri pe care nu prea le-au ales. Continui să mă duc la birou, la un job de care m-am deconectat și într-o echipă cu care nu mă mai identific, poate chiar cu un domeniu care nu-mi mai face plăcere. Sunt implicat, însă nu mai aleg. Există oameni foarte implicați, iar acești oameni implicați au capacitatea de a fi acolo non-stop, însă absenți la posibilitatea de a alege sau absenți la trăirile din sufletul lor.

Însă atunci când alegem să ne implicăm trup și suflet, în mod necesar e necesar să și alegem. Va fi nevoie să ne implicăm în ceva ce ne descrie conținutul agendei pe care am scris-o în viața noastră. Implicarea trup și suflet presupune că atât corpul își dorește să fie în acele circumstanțe, cât și spiritul.

Am văzut ce se întâmplă când doar corpul este acolo și spiritual suntem *checked out*, suntem absenți. Aceasta este sursa burnout-ului, de care vom vorbi mai târziu. Am observat și ce se întâmplă în momentul în care alegem, dar nu ne implicăm. Avem o tonă de visuri care stau în foile prăfuite ale agendelor noastre și refuză să se materializeze. Însă volumul

acesta este despre cum le aducem la aceeași pagină pe cele două, generând în viața noastră responsabilitate. Trup și suflet este expresia pe ordinea de zi.

Libertate la orizont

Responsabilitatea este locul de naștere al libertății. De exemplu, mie îmi plac foarte mult vârfurile munților, pentru că de acolo se vede răsăritul mai întâi. Cu cât ești mai sus, cu atât vezi mai departe. Ei bine, responsabilitatea este vârful de pe care se poate zări libertatea. În momentul în care un om devine responsabil, începe să simtă primele arome ale libertății. Începe să descopere puterea cu agenda sa, puterea de a avea un corp disciplinat. Dar mai mult, acolo se naște libertatea.

Libertatea înseamnă capacitatea unui om de a stabili nu numai conținutul vieții sale la nivel de timp, ci și rezultatele și impactul pe care corpul său îl cauzează fiind prezent acolo și acțiunile către acele idealuri. Libertate la orizont presupune că responsabilitatea este minimul necesar de spiritualitate, ca nivel de evoluție, pentru a putea întrezări ce înseamnă libertatea. Este un debut. Este un *landmark*, un punct de observație. Este un standard pentru a defini următorul nivel de putere personală și de spiritualitate. Primul pas către achiziționarea libertății este cu siguranță responsabilitatea și este o gară ce nu poate fi evitată. Din acest motiv și acordăm atâta atenție responsabilității în acest volum.

Binecuvântările corpului responsabil

Corpul unui om responsabil este foarte diferit la nivel metabolic și structural față de corpul unui om care nu a cunoscut alegerea sau implicarea sau, mai mult, nu a cunoscut alegerea și implicarea în același timp. În momentul în care o persoană descoperă responsabilitatea se schimbă postura, se schimbă secrețiile hormonale, se schimbă capacitatea de autogenerare, de a țâșni direct către acea acțiune relevantă care îi dă șansa să simtă bucuria de a-și vedea alegerea materializată, întrupată. Acest om este el însuși un spectacol pentru că este o permanentă demonstrație de robustețe și naturalețe în ceea ce înseamnă a ținti către propriile obiective, de a trăi viața în termenii lui. Acest om are capacitatea nu numai să vorbească despre ce este frumos și ce ar dori frumos în propria sa viață, ci și capacitatea de a aduce corpul la ascultare și de a-l mobiliza în acțiunile ce materializează acele visuri, acele linii din agendă. Acel corp este diferit. Este de o suplețe fenomenală. Este un corp energetic, capabil de mișcare și mobilitate.

A fi responsabil este o binecuvântare pentru corp. Și vom clarifica impactul hormonal și postural până la finalul acestui capitol. Per total, un om responsabil dispune de o suplețe și un grad de vitalitate extraordinar de ridicate. Pentru că stăpânește feluri de a fi și de a face extraordinar de puternice. Are capacitatea de a se ridica în picioare sau de a-și ridica corpul în picioare în cinstea cauzelor pe care dorește

să le onoreze în viața sa, capacitatea de a mobiliza complet trupul său pentru a onora dorințele sufletului său. Iar acest spectacol în care cele două sunt văzute dansând este magnetic. Este la sursa inspirației de mai târziu.

Capul plecat, sabia îl taie

Trăsăturile spirituale ale oamenilor se reflectă, în mod direct, în calitatea posturală a corpului lor. Responsabilitatea, respectiv libertatea de mai târziu, de fapt prezența sau absența lor, pot fi vizibile instant în postura unei persoane, la nivelul cervicalei. În mod natural, cervicala este construită să aibă o curbă arcuită către spate. În momentul în care ne pierdem suveranitatea, ne pierdem libertatea, nu mai suntem responsabili cu a alege propriul nostru timp, ci realitatea ne coordonează în activități dictate din exterior, omul își pierde libertatea și cervicala își schimbă postura. Cervicala se curbează în față. Acest tip de afecțiune, acest tip de indicator al absenței libertății este prezent la nivel de zestre strămoșească din cele mai vechi timpuri.

În momentul în care pleci capul, practic când nu mai ești nici responsabil, nici liber, nu îți mai umpli agenda cu dorințele tale, ci cu dorințele celui în fața căruia ai îngenunchiat, atunci corpul tău reflectă această absență de responsabilitate. Fiind descris în vorbele poporului românesc drept „*capul plecat, sabia nu-l taie*”, eu l-am reformulat: îl taie sigur, pentru că acolo, din start, un om lipsit de libertate nu

mai poate să-și urmărească propriile visuri. Viața nu îi mai aparține, ci aparține unor obiective externe, iar omul este reactiv la acele obiective: „*trebuie să le fac*”, „*e necesar să...*”, „*nu pot altfel...*”, „*doar așa merge*”. Libertatea dispare și rămâne doar *trebuie, nu se poate altfel și doar așa funcționează*.

Un lucru fenomenal care se întâmplă în legătură cu cervicala, atunci când își inversează curbura către față este că declanșează o reacție în lanț care, odată înțeleasă pe durata acestui volum, elimină din start posibilitatea formării depresiei. Simpla mutare a bărbiei, a capului, cu doar 2-3 centimetri mai în față, dublează tensiunea din cervicală, prin faptul că acest cap și toată greutatea lui, în loc să se apese pe umeri, atârână în față și apar tensiunile la nivel cervical. Ele fac parte din spectrul cifozelor, și anume cifoza cervicală.

Dacă vedem o persoană pe stradă care are capul mai în față sau mai în spate...

...este sclavul cuiva sau a ceva, că este sclavul tabletei, al tehnologiei, al calculatorului, al televizorului, al cititului, că este sclavul propriilor sale gânduri în care a renunțat la libertate, că este sclavul unei alte persoane spre care merge fără de libertate. Acea persoană și-a pierdut libertatea acolo. Universul întreg de transformări fizice și posturale ce urmează odată cu pierderea responsabilității, implicării în propriile alegeri, duce la aplecarea sternul în față, iar această

curbare micșorează capacitatea toracică, capacitatea pulmonară. Dacă nivelul de oxigen necesar vitalității noastre a fost de 100%, prin curbarea cervicalei, noi cauzăm un nivel de oxigenare cu cel puțin 25% mai jos. Ghici ce se întâmplă în momentul în care capacitatea pulmonară este îndeplinită cu 75% în loc de 100%? Instantaneu, lipsa de oxigenare se manifestă la nivel celular. Această lipsă de oxigenare cauzează în interiorul corpului suferință la nivel de celule. La nivel emoțional, începe să apară nefericirea, depresia, apoi se duce în atacuri de panică, anxietate, agorafobie și ulterior, către cancer. Dacă ne uităm la majoritatea tratamentelor revoluționare pentru cancer, ele implică metode de oxigenare artificială cu ozon: se introduce ozon în corpul pacientului pentru a compensa ceea ce nu a intrat pe căi naturale.

Așadar, devenind responsabili, implicându-ne corpul în alegerile noastre, ne dă șansa de a avea și o postură dreaptă, un nivel de oxigenare potrivit și capacitatea de a fi fericiți în propria noastră viață, onorând doar un simplu lucru. Sunt eu liber? Mă implic în ceea ce aleg? Iubesc ceea ce fac? Sunt eu trup și suflet în acțiunile mele? În orice moment am adresa astfel de întrebări, avem ocazia de a recalibra cursul nostru de acțiune, cursul vieții noastre către ceva ce ne onorează și ne crește. Este spectaculos să înțelegem nivelul de conectare între calitatea gândurilor noastre și metabolismul nostru.

Dopamina, serul viitorului

Un lucru care se întâmplă în creierul celui care are capul plecat este că privirea se curbează, odată cu capul, către în jos. Puțini oamenii știu că nivelul de dopamină este strâns legat de poziția privirii noastre. Când privim în jos, nivelul de dopamină se înjumătățește. Când privim pe orizontală este la un nivel normal. Când privim peste linia orizontală, secreția de dopamină aproape se dublează. Dopamina este serul viitorului: este capacitatea noastră de a privi, de a scruta viitorul și posibilitățile care urmează.

Există și o vorbă: *Țintește către stele și dacă nu nimerești, te poți mulțumi și cu luna. Sau Privește cerul.* Dă-ți șansa să crezi un viitor în care să te recunoști. Așadar, dopamina este conținutul, sau chiar adicția, unui om responsabil. Pentru că da, cu toții suntem dependenți de o rețetă hormonală ce descrie felurile de a fi cele mai frecvente pe care le trăim.

La nivelul felurilor de a fi sub 200, pe care nu le discutăm în seria Spiritonomics căci ele sunt discutate zilnic pe stradă, adicția principală este de un nivel înalt de cortizol, de stres. Este necesar să ne grăbim, să ne pripim, să fim superficiali, să ne stresăm per total. Peste nivelul de 200 începe adicția de droguri naturale, organic secretate în corpul nostru, care rezultă dintr-un nivel calitativ ridicat al vieții noastre și al discernământului nostru. Dopamina este debutul unei adicții a omului față de un orizont viitor. Omul

responsabil are viitorul în fața ochilor permanent. Ce doresc? Ce visez? În ce lucruri vreau să mă implic? Cum îmi văd eu viața în următorii 2 ani, 5 ani, 10 minute? Omul acela devine intențional și acțiunile sale nu mai satisfac traumele trecutului, ci sunt construite să îndeplinească viziunea viitorului. Astfel, dopamina este ceea ce descrie structura celulară a unui om care este într-o relație strânsă cu viitorul său.

Cum reușim să creăm dopamina în interiorul nostru, să avem acces la din ce în ce mai multă, pe cale naturală?

Să luăm adicția de fumat, de exemplu. Rareori o persoană care fumează dă fumul în sus. Cel mai des, această persoană dă fumul în jos. De ce? Corpul nu are cum să întrezărească un viitor elegant, plin de vitalitate, sănătos, ca urmare a intoxicării lui, în mod repetat, cu o substanță nocivă. Așadar, fumul întotdeauna va fi dat în jos. Am văzut, ocazional, persoane care, în baza unui fel de a fi numit virtuoșitate, vanitate, poate chiar aroganță, dau fumul în sus. Dar nu este o obișnuință, fac acest lucru o dată, de două ori, și apoi revin la a da fumul în jos. De ce? Un corp care asimilează substanțe nocive nu are de ce să fie numit responsabil, nu are de ce să trăiască libertatea, ca să nu mai spun că, nu are de ce să aibă cervicala curbată natural și firească către spate.

Și asta nu este doar din cauza faptului că tutunul are substanțe care dăunează corpului, ci și ce se întâmplă la nivel mental. Deși nu este o carte despre adicții, putem aborda acest subiect și ceea ce iau în calcul nu este numai faptul că acea țigară este fumată, ci și nevoia care duce la fumarea ei. Având în vedere că țigara se află în exteriorul corpului, a apela la ceva care să declanșeze, din interiorul nostru, un surogat de libertate, un înlocuitor, ne face ca permanent să ne îndreptăm către acel lucru exterior ca fiind salvarea noastră. Nu este nimic în neregulă cu asta, o facem cu mâncarea, cu prietenii, cu relațiile. Însă are legătură cu capacitatea noastră de a crea acest lucru în absența lor și, de aici, se naște durerea sevrajului. Ce ar fi dacă un om s-ar uita în interiorul său la acțiunile care îi permit să secrete, în mod natural, dopamină sau orice alt tip de substanțe? Ce ar fi ca în interiorul nostru să existe acele acțiuni prin care declanșăm libertatea și responsabilitatea în trupul nostru?

Problema nu este că se fumează. Problema este că ceea ce se fumează este în exteriorul puterii noastre, este în afară. Acest lucru cauzează dependență: ajunge să ne placă starea respectivă sau, chiar neplăcându-ne, ajungem să o repetăm. Însă ceea ce cauzează acest efect este în afara noastră, departe, și apelăm către altceva întruna. Aceasta este definiția adicției: când consideri că poți cauza un fel de a fi interior, fără de urmări, printr-o acțiune exterioară. Este împotriva genezei realității.

Vom discuta la capitolele următoare despre cum se creează realitatea, care este ordinea firească a realității. Îmi este mai întâi sete și beau apă? Sau mai întâi doresc să fiu un om hidratat, observ setea și mă hidratez? Este sursa acestor lucruri în interiorul meu? Sau îmi este pur și simplu sete pentru că era în jurul meu apă? Când omul începe să relaționeze cu mediul extern într-o manieră firească, cauzală, realitatea există acolo pentru că eu am creat-o din interior, atunci se spune că omul respectiv devine responsabil. El descoperă că corpul său conține o uzină perfect și complet creată pentru a-i pune la dispoziție orice substanțe chimice secretate la nivel hormonal, în cantități foarte precise, de ordinul zecimilor sau sutimilor de procent. Înțelegând această artă, ca urmare a acestei cărți, oamenii își pot gestiona altfel metabolismul. Unul dintre primii pași în a gestiona metabolismul corpului în care ne-am plasat conștiința este responsabilitatea. Este primul nivel la care alegem să implicăm corpul nostru în acțiuni ce îi sunt benefice sau au rost. Este volumul potrivit pentru a înțelege aceste lucruri.

Când trup și suflet este abia un vis

În momentul în care oamenii își doresc să fie trup și suflet, visează la a trăi în propria lor agendă, la a acționa cu propriile lor acțiuni, de a fi implicați doar în ceea ce vor, de a trăi viața în termenii lor. Când toate aceste lucruri sunt doar o posibilitate, omul trăiește o stare de suferință. Se simt fie în

filmul altcuiva, atunci când ceea ce este în agenda lor nu reprezintă propriile obiective, fie simt că nu le mai aparține corpul, că fac acțiuni mecanice, că sunt parte dintr-o viață din care au dat *sign out, check out*.

A fi trup și suflet debutează cu responsabilitatea și culminează cu libertatea și autoritatea. Însă la acest nivel, al volumului 5, vă invit să vă uitați-vă în sufletul vostru și să descoperiți care sunt locurile în care puteți fi trup și suflet și nu sunteți. Pentru că, pentru aceste situații, pentru aceste locuri, am creat un instrument ce permite fiecăruia să se readucă la responsabilitate. Este un instrument intim pe care îl folosești tu în relația cu tine, nu este un instrument de comunicare cu lumea. Este ceea ce tu faci când observi că nu mai ești trup și suflet, indiferent dacă observi că alegi, dar nu te implici, ai obiective amânate, procrastinare, lene, detașare sau chiar uitare a obiectivelor pe rafturile prăfuite ale minții, sau că te afli în situația opusă, în care te vezi implicat la maxim, poate devitalizat, sătul chiar, obosit, într-o agendă care nu te mai reprezintă. Pentru aceste situații am creat restaurarea responsabilității care încheie rotund acest capitol.

Responsabilitatea se poate restaura

Voi da un exemplu în care eu însumi m-am regăsit, nu odată, de multe ori. În momentul în care această restaurare a fost creată, mi-a dat puterea de a mă readuce acasă, în

acest trup. Iubesc să merg la sală, să alerg, să lucrez cu greutate, de la fitness până la plan înclinat. Dar ce am observat este că, cu o mare destoinicie, cu o mare hărnicie, în primele zile ale anului îmi fac abonament pentru sală, declar în rezoluția anului nou că voi alerga o mie de kilometri, cum am declarat și anul acesta, că voi fi prezent la sală tot a doua zi sau a treia zi, că voi fi un campion. Și undeva prin luna a treia, a patra, mă descopăr că n-am fost nici măcar o dată la sală. Posibil ca o parte dintre cititori să se identifice. Văzându-mă lipsit de putere în acel loc, m-am întrebat, care este felul în care eu pot aduce responsabilitatea înapoi, să mă implic în ceea ce am ales?

Și am creat o poezie simplă, ușor de folosit..

Am ales să am un trup plin de vitalitate și să mă înscriu la sală.

Și mi-am implicat corpul în a mă uita mai mult decât trebuie la televizor, a fi sedentar sau chiar a face activități care nu au nicio legătură cu sala.

Impactul asupra mea este că am cheltuit banii, iar corpul meu țipă la mine din oglindă.

Impactul asupra celor din jur este că am creat promisiuni care nu au devenit realitate. Toți mă întreabă: Hei, cât ai alergat? Cum stai cu numărul de kilometri? Ai ajuns la mia aceea? De câte ori ai fost la sală luna asta?

Azi aleg libertatea, acceptând că starea de frustrare, sedentarismul, lipsa de putere și cuvânt în relația cu propria mea viață vor persista până mă duc la sală.

Ce face această restaurare a responsabilității? Îmi dă șansa să înțeleg că este natural să mă simt în acele feluri dureroase: frustrat, sedentar, lipsit de vitalitate, lipsit de cuvânt, lipsit de inspirație față de semenii mei. Este natural să mă simt așa atât timp cât nu voi acționa către ceea ce am ales. În același timp, ce garantează această metodă de restaurare a responsabilității? Faptul că, dacă totuși aleg să fiu diferit și să mă implic în a merge la sală, aceste efecte secundare vor dispărea și vor lăsa loc vitalității, puterii, poate chiar integrității, a stării de bine. Creez loc pentru a mă simți un om liber și responsabil. Această metodă este foarte utilă și posibil de aplicat în orice moment, de către oricine. Și voi mai da un exemplu pentru a fi foarte clar.

Am ales să creez seria Spiritonomics în următorii cinci ani și mi-am implicat corpul în a scrie cărți mai rar decât am programat pentru a genera succes în acești cinci ani. Impactul asupra mea este că nu vor fi cinci ani, vor fi șapte, dacă voi continua la același ritm. Impactul asupra mea este că mă simt presat de propriile așteptări și promisiuni. Impactul asupra celorlalți este că acea educație spirituală gratuită pentru toată planeta întârzie să apară și sunt doar

vorbe deșarte. Ca să nu mai zic că impactul asupra lumii este că nu are acces la puterea personală, ce poate izvorî din aceste cărți ieșite la momentul potrivit. *Azi aleg libertatea, acceptând că* acea frustrare, întârziere, procrastinare, stare de dezamăgire în fața propriilor așteptări *va continua până când* voi acționa în baza promisiunii mele inițiale, și anume de a scrie două cărți pe lună. Doar în condițiile a două, maxim trei cărți pe lună ocazional, voi putea livra promisiunea mea.

Ce am făcut în această restaurare? Mi-am clarificat nu cursul acțiunii, ci firescul, naturalețea emoțiilor pe care le trăiesc chiar acum. Este natural să mă simt dezamăgit. Este natural să mă simt frustrat. Este natural să simt că sunt un procrastinator și un leneș, atât timp cât nu acționez către ceea ce doresc, ceea ce visez, ceea ce am ales.

Restaurarea responsabilității am construit-o pentru a oferi oamenilor o șansă de a fi cu emoțiile lor negative și de a înțelege că puterea de a le opri, influența sau transforma în emoții pozitive este în mâinile lor, atunci când vor acționa către ceea ce ei au ales, către ceea ce ei își doresc.

Restaurarea responsabilității este un instrument de putere personală care dă șansa omului ca, în mijlocul furtunii, să se simtă liniștit, înțelegând că diferența dintre viață și moarte, dintre iad și rai, dintre bine și rău este dată doar de propriile sale acțiuni către ceea ce visează. Și nu vine din

mediul exterior ca un act de salvare, un act mesianic venit din perspectiva cuiva care ne șterge păcatele cu buretele și brusc suntem fericiți, liberi și responsabili. Responsabilitatea este o treabă din interior. *It's an inside job*. Este felul în care noi cauzăm putere în legătură cu realitatea în care trăim și exact acesta este subiectul următoarelor capitole.

Capitolul 2. Percepția timpului în banda responsabilității

Un om care a crescut și s-a maturizat sufletește în așa fel încât trăiește viața lui responsabil, adică își implică trupul în alegerile sufletului, își implică corpul în ceea ce, la nivel spiritual, dorește și visează, va percepe altfel timpul: are un control deplin, disciplinat și lucid asupra propriului său timp. Timpul nu îi mai poate fi furat pentru că el și-l notează în propria sa agenda: *„în primele trei ore din zi mă trezesc, îmi fac igiena corporală, citesc, meditez și mă hrănesc cum trebuie. Eu am stabilit ce se întâmplă în acel interval. Următoarele opt ore mă duc la birou, la biroul pe care îl iubesc, cu oamenii cu care doresc să mă întâlnesc, căci eu am dat click pe aceea programare și i-am spus: Da, accept să mă întâlnesc cu tine la ora X.”*

Percepția timpului iese din spectrul victimizării, specific până la aceste niveluri, sau din spectru FOMO (*fear of missing out*), în care este necesar să fii pe grabă pentru a da gata task-urile zilnice, și intră într-o zonă de putere personală: eu am un cuvânt masiv și total de spus în legătură cu felul în care viața mea trece.

Acest capitol este menit să invite oamenii la nivelul la care noi determinăm calitatea timpului pe care îl trăim. Pare un lucru mare spus acum la început, însă invit cititorul să

zăbovească, să citească, să recitească ceea ce urmează în acest capitol, pentru că întreaga relație cu factorul *timp* se va transforma.

Un lucru de reținut aici este că timpul este de fapt singura resursă neregenerabilă de pe această planetă. Indiferent cât de mult iubești sau urăști, felul în care a decurs timpul tău până acum, nimic nu ți-l va întoarce. Cu excepția responsabilității care îți dă șansa să șlefuești în avans, cu ochii țintiți pe viitorul tău, felul în care arată ziua ta, mutând adicția de la cortizol către dopamină, mutând postura de la cifoză cervicală către verticalitate, suveranitate, autoritate, cauzând în propria ta viață propriile procese, propriile visuri și propria realitate.

Cum arată agenda unei autorități?

Prefixul auto înseamnă pe baza propriilor puteri. Propulsia vine din interior. O autoritate are luxul de a-și picta propriile imagini în agenda sa. Are oportunitatea, privilegiul de a trasa în propria agendă viitorul exact în forma în care dorește să-l trăiască. De exemplu, agenda mea pe azi conține exact ceea ce eu vreau să fac, exact cu persoanele de care vreau să fiu înconjurat, în intervalele pe care eu le-am ales și cu conversațiile pe care eu doresc să le port.

Deși la prima vedere pare un act de egoism, este un nivel de libertate fenomenal având în vedere că, pe lângă mine, și alte persoane au ales să fie parte din acest interval

de timp, având în vedere că, la nivel consensual, această carte nu se poate scrie nici singură și nici fără suport tehnic. Este evident că a fost nevoie să fie consens între minim trei persoane pentru a putea fi în această zi, în acest fel.

Așadar, agenda unei autorități este plină cu propriile visuri, propriile activități. Agenda unei autorități conține, pe intervale de timp și pe acțiuni specifice, tot ceea ce acel om alege să trăiască, acțiunile pe care alege să le materializeze, să le facă să se întâmple și, cel mai mult, conține emoțiile pe care dorește să le simtă.

O autoritate este un om responsabil cândva. Este un om care a pornit de la nivelul mării cu minimum de responsabilitate și a adăugat ulterior integritate, autenticitate, inspirație, iubire. Un om pur responsabil este un om care pune în agenda sa ceea ce dorește să vadă îndeplinindu-se în viața lui. Atunci când agenda conține ceea ce tu dorești să ai acolo ai făcut primii pași către a deveni o autoritate.

Când ești în timpul tău și când nu ești în timpul tău?

Felul în care percepem timpul atunci când noi am hotărât să dedicăm acel timp anumitor activități este însoțit de o stare de tihnă. Este o stare de bucurie, de răbdare și liniște sufletească. Pentru că alegem să facem exact ceea ce am hotărât să facem. Eu sunt aici în întregime, aleg aceste momente, mi-am dedicat și am marcat în calendar de multă

vreme acest volum, această discuție, acest anturaj, acest subiect.

Când ești în timpul tău, trăiești bucuria de a avea o viață cu rost, de a trăi, ținti și acționa către ceva ce îți face bine, către un viitor în care te recunoști și pe care îl dorești. Când ești în timpul tău apare starea de bine, dispare starea de grabă: sunt aici pentru că vreau să fiu. Mi-am dedicat tot acest timp, toate aceste emoții și tot acest impact, efort și energie către conversația pe care o discutăm. Când ești în timpul tău, descoperi că timpul trece tihnit și cu rost. Și acesta este unul dintre cele mai mari beneficii ale unui om responsabil: el filtrează tot ce ajunge să fie scris în agenda sa, filtrează prin propria sa bunăstare. Acest om are ocazia să se întrebe: „*Ceea ce eu notez acum în agenda mea reprezintă ceea ce eu visez de la viața mea? Este ceea ce îmi trebuie? Este ceea ce vreau să devin?*” Când ești în timpul tău, devii un om de putere personală, devii un luptător pașnic al puterii personale, pentru că lupta se mută de la a fi între tine și realitatea în care trăiești, către a fi între tine și tine.

Pentru a deveni responsabil este necesar să te uiți la ce fel de om poți deveni, punând în agendă ce vrei să fii și, mai mult, implicându-te în acele viziuni. Acolo nu mai este loc de scame, nu mai este loc de aberații și procrastinare, decât dacă procrastinarea este în timpul tău. Unul dintre modulele pe care eu le includ de fiecare dată când am interacțiuni intense cu publicul este un modul de timp numit *porceală*. Este intervalul în care îi dau identității mele dreptul de a se

vedea recunoscută, refăcută, regenerată, revitalizată ca urmare a unor interacțiuni solicitante. Și în momentul în care mintea îmi spune: „*Ce s-a întâmplat cu omul disciplinat?*” Eu scot agenda și îi spun: „*lată, azi este o zi de porceală. Astăzi mă implic în acțiunile pe care le-am ales și aceste acțiuni sunt de recunoștință, regenerare, revitalizare a acestui corp care m-a ținut în picioare pe scenă timp de... zile.*”

Când ești în timpul tău experimentezi a fi om, a fi un om întreg, a fi un om mare, a fi un om în propriul său joc mare.

De la începutul valorii de sine

Unul dintre semnele premergătoare nașterii responsabilității apare atunci când am luat inițiativa suficient de mult (te invit să descoperi pe larg domeniul inițiativei în volumul anterior, volumul 4 din seria Spiritonomics).

Când omul ia inițiativa suficient de mult, el începe să observe că poate să achiziționeze ceea ce dorește din realitatea din jurul său. Poate să atingă obiective, poate să transforme visuri în realitate, poate crea relațiile pe care le vrea. Începe să descopere creșterea sau debutul valorii de sine. În momentul în care ajungem la responsabilitate, avem nu numai capacitatea de a observa cum unele lucruri ne impactează valoarea de sine, ci și pe aceea de a ținti, în mod intențional, către creșterea ei, adică să alegem să ne creștem valoarea de sine și să ne implicăm în acele acțiuni care ne cresc. Să ne întrebăm lucruri simple de genul: „*Cu ce fel de*

*oameni este necesar să socializez, să îi las aproape, în viața mea, în lumea mea, în patul meu, în sufletul meu, pentru a crește?” Sau poate chiar mai departe: „Care este genul de alimente pe care este necesar să le las în frigiderul meu sau să le scot afară din el, în așa fel încât să trăiesc într-un corp ce-mi onorează visurile de a fi pe vârful munților la fiecare trei luni?” Omul are capacitatea nu numai de constatare, ci și de proiectare a viitorului, iar eu văd instrumentul numit *responsabilitate* ca un instrument de proiectare a viitorului.*

Cine este necesar să devin la nivel sufletesc și ce este necesar să aleg, ca să nu mai zic, în ce fel de acțiuni este necesar să mă implic pentru a deveni omul respectiv?

Responsabilitatea este un instrument prin care abordăm viitorul, de unde și relația strânsă dintre dopamină, cervicală și responsabilitate. Valoarea de sine este la debutul său atunci când omul devine responsabil pentru că începe să observe impactul sufletesc al propriilor sale acțiuni.

Am observat că atunci când mă duc la sală des mă simt în integritate cu promisiunea mea că voi merge acolo. Am observat sentimentul meu când sunt la zi cu cărțile, cu ceea ce am promis în legătură cu ele. Am observat starea mea de libertate, responsabilitate și fericire atunci când socializez cu exact oamenii care-mi fac plăcere, cu acei oameni care sunt pentru mine o bucurie. Observând aceste

lucruri, încep să doresc și să programez tot mai mult din ocupațiile care m-au crescut.

Atunci când descoperă responsabilitatea, omul începe să intuiască posibilitatea creșterii valorii de sine. La început, aceste constatări în legătură cu viitorul deschid în sufletul nostru setea de un viitor din ce în ce mai frumos. Omul începe să-și dorească și să viseze cu ochii deschiși la un viitor în care se vede bine. Se vede un om frumos, capabil, evoluat, conectat, în toate felurile în care dorește. Având acces la valoarea de sine, omul începe să devină selectiv. La prima vedere, poate chiar mofturos sau egoist cu acțiunile sale. Însă, de fapt, el începe să sorteze din curcubeul tuturor acțiunilor posibile doar pe acelea care îl ghidează către propriul său viitor.

Acest tip de om, la acest moment, având în vedere că debutează pe covorul roșu al valorii de sine, începe să dezvolte o capacitate care pentru mulți oameni este un tabu și o dorință: *puterea de a spune NU*, puterea de a refuza propunerile venite de la semenii lor, de a refuza acele acțiuni, ocupații, comportamente, limbaje, anturaje, care nu onorează viitorul propriu. Este o superputere. Multe alte superputeri vor apărea pe durata acestui volum. Însă superputerea de a zice NU este printre cele mai frumoase abilități ale unui om de a-și gestiona responsabil o agendă, în care trăiește în propriul său timp, în propria sa versiune.

Este responsabilitatea apetitul creației?

Având în vedere că responsabilitatea este un instrument de sondare al viitorului, felul în care ne implicăm corpul în ceea ce alegem și dorim ne deschide și mai mult pofta pentru un viitor frumos. Așadar, omul descoperă beneficiile, bucuria de a trăi din ce în ce mai mult viața pe care a visat-o, observă relația simplă dintre corp și spirit și observă că, ori de câte ori își implică corpul în ceea ce visează, apare această stare de tihnă: *trăiesc exact ceea ce vreau, trăiesc în realitatea pe care o doresc*. Și atunci se deschide apetitul de a crea și mai mult, și mai mult, și mai mult din acel stil de viață.

La polul opus există oamenii care au un mare potențial pentru responsabilitate, și anume aceia care nu se recunosc în realitatea lor: „*când am ajuns să mă îngraș în halul ăsta? Hai că nu-i așa rău, mai merge o lună, două, mai merg 5-10 kg. Când am ajuns să permit asemenea alimente în frigiderul meu? Ce s-a întâmplat cu anturajul meu? Cum de mi-am dat corpul pe mâna acestui om? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde m-am pierdut?*” Oamenii aceștia încep să descopere privilegiul de a hrăni permanent viitorul lor cu faptele corpului în care locuiesc. Și acesta este un lucru maiestuos, este un lucru divin. În primul rând, ne trezește la o sete, permanent în creștere, de a crea un viitor care ne reprezintă din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, uitându-ne în urmă și văzând că am fost responsabili, că trăim în realitatea pe care noi ne-am creat-o, ne dă accesul la următorul nivel de conștiință, care

face subiectul următorului volum, *Conștientizarea spațiului personal*.

Dacă pot percepe, este în puterea mea. Dacă este în spațiul meu, este al meu. Tot ce se află în jurul meu, în acest moment, este în puterea mea. De ce? Pentru că este realitatea mea pe care am creat-o. Eu m-am adus aici, eu am cauzat ca următoarele ore să fie petrecute exact în acest spațiu. Dacă eu am creat acest spațiu încă dinainte să vin, oare nu am putere în legătură cu realitatea? Desigur că da. Oare nu am putere în legătură cu restul circumstanțelor care erau pe cale să interfereze cu ziua de azi? Bineînțeles, a fost nevoie să zic NU la cel puțin 10 oameni pentru ca ziua de azi să arate așa.

Așadar, acest apetit pentru creație, odată deschis, ne dă șansa să stăm față în față cu lista noastră de visuri în fiecare moment și să ne întrebăm: *Lucrul în care îmi implic corpul chiar acum este relevant pentru viitorul la care visez?, Ceea ce fac eu acum mă apropie de ceea ce eu doresc?* Acest fapt reglează mult capacitatea noastră de a trăi în lumea pe care o dorim. Ca să nu zic total.

Hrana celor care au timpul tău. Cronofagia

Cronofagia reprezintă îndeletnicirea unui om de a se hrăni cu timpul celorlalți. Cronofagia nu este un păcat, pentru că timpul celorlalți, din lipsă de responsabilitate a celor care îl donează, se găsește pe toate gardurile, pe toate crengile,

fiind disponibil în cantități imense, peste tot. E ca și cum nu mă aplec după merele găsite pe jos în livadă.

Cronofagia arată că există în lume un mare potențial de responsabilitate. Deja știm că există oameni care se hrănesc cu timpul nostru. Și putem descoperi prin faptul că, acei oameni vin, ne cer 5 minute, deja după 10 minute discuția abia s-a înțeles, după 15 minute devenim nervoși, după 30 suntem frustrați, iar apoi ne smulgem cu greu după o oră, două și ajungem acasă, facturându-i pe cei dragi cu lipsa noastră de consecvență și responsabilitate.

Însă acest lucru se termină pentru un om responsabil. Se termină și nu mai poate exista, pentru că el deja și-a pus în agendă cât durează fiecare interacțiune. Mie îmi este foarte clar că interacțiunea noastră de azi durează cel târziu până la 17.00, pentru că la 18.00 voi intra într-o altă zonă din oraș, într-o altă conversație cu 200 de oameni, pe care-i voi antrena pe un cu totul alt subiect. Ceea ce înseamnă că eu deja am stabilit conținutul zilei. Nimeni nu se poate băga în agenda mea, pentru că sunt foarte clar căror standarde și acțiuni îmi dedic nu numai ziua, ci viața întreagă. Cu alte cuvinte, pot refuza cu mare ușurință acel om care vine și îmi spune: *vreau din viața ta 3 ore*, spunându-i că apreciez curajul și claritatea în legătură cu nevoile sale. Intenția mea rămâne totuși ceea ce am scris în agendă.

Spuneam că această cronofagie nu este un păcat, ci arată doar că există în lume oameni care pot beneficia de pe urma responsabilității, ajungând la o valoare de sine la care

să dezvolte capacitatea de a spune nu acelor propuneri. Pentru a putea zice nu unei propuneri și totuși să fim autentici, este necesar ca agenda noastră să reflecte, la modul concret, un conținut pus de noi acolo în avans. Doar existența unui conținut poate cauza un refuz autentic. Orice persoană vine la mine în acest moment și îmi spune: *hai să plecăm într-o excursie*, va primi un refuz autentic, ceea ce îl va lăsa pe el însuși împlinit în legătură cu faptul că a fost refuzat. E o diferență imensă între un refuz venit din vinovăție: „*Nu vreau pentru că nu-mi place de tine*” și un refuz venit din autenticitate: „*Aleg să continui să-mi onorez timpul agendei mele în forma în care l-am creat*”.

Așadar, primul pas către a ne detașa de cronofagii din viața noastră este să începem să creionăm, în mod autentic, în agenda noastră intervalele de timp cu acțiunile corespunzătoare și de a crea disciplina de a le și onora, implicându-ne corpul în acele alegeri, devenind responsabili. Aerul curat care rămâne în viața noastră ca urmare a eliminării cronofagiei se manifestă nu numai prin puterea de a fi lucizi și de a avea discernământ cu propriile intervale, cu propriile module în care ne-am structurat ziua, dar mai mult, elimină din preajma noastră oamenii care trăiesc cu impresia că timpul nostru li se cuvine. Ei nu mai au putere în acest spațiu să vină să ceară fragmente din viața noastră. Nu mai au putere să-și folosească propoziția: *Dă-mi 10 minute*.

Pe mine oamenii mă întreabă: *Care e link-ul către programator?* Oamenii nu vin și îmi spun: *Am nevoie de două*

ore din viața ta. Ei vin și mă întreabă: Am auzit că funcționezi în baza unui programator, poți să-mi dai link-ul? Le dau link-ul și ei se programează atunci când găsesc un interval disponibil. Iar eu am acces la a aproba și a confirma acea întâlnire dacă alegerea mea este să mă întâlnesc cu omul respectiv. Inclusiv după ce omul s-a programat, eu am ceva de spus în legătură cu acea întâlnire, uitându-mă la felul în care se aliniază cu cine vreau eu să devin ca om. Deci, nu e de ajuns ca omul să se vrea în agenda mea. Este fundamental ca eu să zic da aceluia lucru, ceea ce fac fără nicio ezitare.

Responsabilitatea vine la pachet cu dispariția cronofagiei și este un mare act de putere.

Visul devoratorilor de dorințe. Vampirismul

Pe lângă cronofagi, una dintre speciile care se aciuează foarte des în jurul oamenilor care nu au descoperit încă responsabilitatea este specia celor care se hrănesc cu energia celor care nu știu să o folosească. De exemplu, dacă eu aleg să fiu cu visurile mele, în schimb, nu îmi implic corpul în acele visuri, o doză mare de energie rămâne nefolosită. Realitatea nu stochează energie. Cu alte cuvinte, acea energie este necesar să circule. Ca să poată circula, este necesar să fie transferată. Această specie de oameni foarte benefică, numită *vampiri energetici*, se ocupă cu a redistribui energia din locuri în care nu e asumată. Au găsit un om care

are doze mari de energie și nu o folosește pentru a se implica în propria lui viață? Nicio problemă, o vor consuma cu stil și pe bună dreptate. Este natural că acea energie să fie redistribuită. De ce? Pentru că posesorul ei nu a implicat propriul corp în a o consuma, construindu-și propria realitate. Așadar, faptul că în jurul nostru există oameni care se hrănesc cu energiile oamenilor, nu spune nimic despre ei. La fel de mult cum vâscul nu spune nimic despre bradul pe care s-a pus. Această plantă numită vâsc, care este o plantă parazită, se hrănește cu seva copacului pe care îl parazitează și care, de altfel, este o plantă foarte utilă. În ceaiuri și în rețetele tradiționale se folosește în cele mai variate scopuri, de la degerături și până la astm.

În momentul în care observăm că și rostul vampirului este acela de a disloca energia nefolosită a unui visător care nu acționează, nu se implică în visurile sale, înțelegem, de fapt, că ei sunt aducători de echilibru. Ei nu pot fura energia, acea energie poate fi doar dată. Cum o dai? Având un respect de sine scăzut, o valoare de sine scăzută și zăbovind în locuri în care oamenii se hrănesc cu energia ta. Cum știi asta? Observând că pe durata procesului te simți nervos, frustrat, agitat, certăreț și, ulterior, devitalizat, poate chiar apatic.

Vampirii energetici sunt niște oameni buni. Ei indică locurile în care există potențial de responsabilitate. Contrar credințelor de până acum, cum că vampirii energetici ar fi oameni răi, eu vin cu următoarea mențiune: ei apar doar în

locurile în care posesorii de energie sunt iresponsabili în legătură cu implicarea lor în ceea ce visează și stochează cantități de energie, ceea ce vine în dezacord cu echilibrul universal, și anume, nu putem stoca energie. Energia este pretutindeni. Când încercăm să o strângem laolaltă, acest lucru contravine mai multor reguli deodată.

Iubesc vampirii energetici. Ei îmi arată potențialul de responsabilitate. Îmi arată locurile în care este necesar să dau un rost, o noimă, o nuanță timpului meu, implicându-mă în ceea ce visez. Îmi aduce aminte de acei pești sanitari din acvarii. Zilele trecute am primit un acvariu și l-am populat cu pești. Există o specie anume: sanitari, care toată ziua curăță excesul de orice: excesul de alge, excesul de depuneri, excesul de mâncare. Toată ziua se ocupă cu asta. Sunt ei oare niște pești răi? Nu. Ei aduc la echilibru acel ecosistem numit acvariu. Vampirii energetici aduc la echilibru ecosistemul în care ei trăiesc, redistribuind energia de la cei care nu-i cunosc valoarea, către cei care o cunosc, o recunosc și o fac să curgă în lume.

Implicări mai lungi și dese, cheia marilor succese

În momentul în care o persoană dorește să trăiască într-o realitate în care să se simtă de succes, să simtă că acea realitate îi descrie propria lui viață, că trăiește viața în termenii săi, acea persoană devine tot mai interesată să se implice în îndeplinirea propriilor dorințe. Și cu cât ne implicăm

mai mult în ceea ce visăm, cu atât mai mult ne trăim visul aievea. Deci, dacă vrei să trăiești în realitatea pe care ai visat-o, ocupă-ți timpul în care ești treaz implicându-te în acțiuni ce onorează visurile tale. Vrei să trăiești într-o realitate de vis? Implică-ți corpul în a realiza acele visuri. Eu nu am acțiuni care să nu fie aliniate cu visurile mele. Sunt foarte clar în legătură cu ceea ce vreau de la timpul meu, de la viața mea, iar agenda mea spune asta.

Marele beneficiu este că îmi trăiesc visul. Beneficii secundare sunt faptul că nu am interferențe. Oamenii din jur nu mă pot opri să-mi spună ce vor ei de la mine, pentru că în agenda mea eu conțin ceea ce doresc să fiu, să fac și să devin. Asta nu înseamnă că nu îndeplinesc visurile oamenilor din jur, pentru că, prin meseria mea, eu fac realități posibile pentru cei care mă înconjoară. Le ofer dorințele lor transformate în realitate, susținându-le evoluția către acel tip de om care să îndeplinească astfel de vise.

Totuși, faptul că unii oameni există în agenda mea zilnică este ca urmare a consimțământului meu de a fi acolo. Nu este ca urmare a unei bruscări în spațiu. Nu este ca urmare a unei violări a libertății personale. Și în niciun caz nu este ca urmare a unei intruziuni. Dacă ești în fața mea, ești în agenda mea. Și asta ar fi necesar să fie directiva oricărui om responsabil.

Ești în fața mea ca urmare a faptului că mai întâi ai fost în agenda mea. Și, abia apoi ai apărut. Nu există oameni care să fie în fața mea fără să fi trecut prin agenda mea. Nu

au ce căuta acolo. Și când spun agendă, mă refer de la niveluri invizibile de disciplină, la nivel de intenții. Am intenționat să te aduc în viața mea pentru că îmi priești, până la niveluri concrete de disciplină, de a pune în programatorul meu timp cu tine, oricine ai fi tu. Aceasta este paleta de beneficii ale unui om responsabil.

Și ce ne facem când apare ceva?

Avem acea oportunitate din primul capitol, având în vedere că a apărut în spațiul meu, am ocazia să aleg și zic: dacă tot este aici îmi aparține, sau am ocazia să mă implic: dacă tot este aici, mă bag. Permanent avem un cuvânt de spus în legătură cu aceste situații. Fie aducem realitatea și ne întrebăm: *Oare cine am fost eu de am chemat astfel de lucruri?* Fie avem ocazia de a accepta instant că acel om, lucru, circumstanță, situație, acel segment, sector de realitate este în spațiul meu și prin urmare e al meu.

Tot ce este sub valoarea ta doare

Și mă bucur că este așa. În momentul în care un om întreprinde acțiuni care sunt sub nivelul valorii de sine, el experimentează durere pentru că este o cădere. De exemplu, dacă aș petrece timp fără rost sau dacă aș avea chiar și simple comunicări care nu se aliniază cu intenția acestei întâlniri, dacă aș mânca într-un fel care nu mă descrie, dacă

m-aș purta cu corpul meu într-un fel care nu îl onorează, instantaneu aș simți durere.

Durerea are un rost foarte profund și îți arată că te-ai îndepărtat de alegerile tale. Însă, pentru a putea să simți durerea, este necesar să ai discernământ. Ce este durere? Ce este plăcere? Iar pentru asta ai nevoie de un minim de responsabilitate.

Având în vedere că mi-am propus ca astăzi să scriu cartea „*Responsabilitate*”, mă va dura orice altceva este pe alături. Orice alt subiect ce nu țintește către acest obiectiv, orice alt comportament, orice altă acțiune va fi o durere pentru mine pentru că mă îndepărtează de destinația inițială pe care am stabilit-o în consens cu toți oamenii care sunt în această încăpere. Este nevoie de o echipă să construiești energii înalte, de la tehnic și logistic până la spiritual.

Durerea se naște ca urmare a faptului că ne îndepărtăm de o porțiune din corpul nostru spiritual. Intenția, după cum vom discuta într-unul dintre capitolele următoare, este partea organică din cine suntem. Și când ne îndepărtăm de ea, ne doare. Mă bucur că este așa, pentru că asta ne readuce la prezență. Ne dă un ghidaj pe timp de noapte. Indiferent cât de întunecată este lumea în care mă aflu, chiar și cu ochii închiși, mă pot reajusta la intenții mele și îmi regăsesc drumul. Iar durerea este construită tocmai pentru a ne aduce luciditate în raport cu unde ne aflăm pe harta inimii noastre. E ceva super puternic.

Practic, responsabilitatea ne face atenți. Atunci când ne doare faptul că nu suntem în agenda noastră, ne scade valoarea personală și, automat, ne putem reajusta

În momentul în care devenim responsabili și spiritul nostru răzbate dincolo de acest nivel, se activează o hipersensibilitate la risipirea timpului pe acțiuni irelevante. Practic, devenim dependenți de a trăi viața în proprii termeni. Și orice abatere de la acest lucru se soldează cu durere. Durerea este o chemare acasă în locul în care ceea ce faci onorează ceea ce ești sau ceea ce dorești. Durerea este farul călăuzitor ce ne duce înapoi către malul intenției noastre. Ne cheamă înapoi. Hai să vezi de ce trăiești. Hai să vezi ce ți-ai propus. Iar această readucere acasă am discutat-o în capitolul anterior, vorbind despre restaurarea responsabilității.

Burnout. Timp puțin la foc mare

Spuneam că responsabilitatea apare atunci când cele două componente ale sale se întâlnesc și sunt în echilibru: implicarea și alegerea. Însă, momentele disfuncționale, acelea în care ne implicăm, dar nu alegem sau alegem, dar nu ne implicăm se soldează cu efecte foarte ușor vizibile. Cum îți dai seama că un om este implicat, dar nu a ales? După cearcăne. După burnout. După gradul de oboseală. După faptul că este deconectat.

Burnout-ul este primul indicator că omul s-a implicat dincolo de ceea ce îi face bine și dorește. *Burnout*-ul arată că omul respectiv risipește timp la foc mare pe YOLO (*You Only Live Once*) ca și cum ar fi nemuritor, însă nu ia în calcul că energia nu ține pasul. Și în mod natural, acel om va ajunge la *burnout*.

Burnout-ul este trăsătura unui om care a dat mult peste ceea ce avea de dat la nivel de implicare. *Burnout*-ul constă într-o epuizare a glandelor suprarenale, printr-o hipersecreție de adrenalină. Constă într-o modificare a funcțiilor hepatice, datorită unui nivel de cortizol ridicat. Acel om este obișnuit să lucreze sub presiune și stres, în lipsă de timp. Prin urmare, *burnout*-ul indică un om care doar se implică, dar nu alege.

Omul acesta este împovărat, capul său este plecat. Și sabia îl va tăia. Care sabie? Sabia durerii de a trăi în filmul altcuiva, de a fi implicat în niște acțiuni în care nu el gestionează, controlează, ajustează volumul muncii sale. Asta dacă conștientizează, pentru că majoritatea oamenilor angajați știu că trebuie să meargă la serviciu și acela este un serviciu. Acestor oameni le recomand următorul nivel posibil pentru viața lor. Și ar trebui să înceapă cu primele volume din această serie (*Spiritonomics*). Curajul de a spune lucrurilor pe nume. Determinarea de a merge la serviciu exact cât trebuie să meargă. Perseverența de a cere să fie plătit *overtime*, să fie onorat pentru timpul său, suplimentar pus în slujba serviciului sau de a refuza acel timp pe de-a-ntregul. Inițiativa

de a deveni antreprenor dacă dorește să-și gestioneze propriul său timp. Și bineînțeles, responsabilitatea: odată ajuns la a avea propria inițiativă, ești responsabil să cauzezi universul în care vrei să trăiești.

Acelor oameni le recomand să înceapă seria Spiritonomics chiar de la început. Pentru că burnout-ul este un rezultat. Nu este o afecțiune. Și nu este o cauză. Este rezultatul unei valori de sine scăzute și este rezultatul absenteismului personal din propria viață. Neavând valoare timpul meu, ce fac eu? Îl risipesc implicându-mă în timpul altora care au avut timp să-și definească ce vor ei de la viață. Când nu ai timp să crezi responsabil un context pentru viața ta, vei sluji oameni care au avut timp să creeze un context pentru viața lor. Și este doar natural și cinstit să fie așa. Pentru că se oferă un preț de echilibru. Salariul unui angajat este prețul pe care tu l-ai acceptat că ar compensa îmbătrânirea ta pe durata aceluia job. Este timpul plătit pentru viața ta. Având în vedere valoarea mea de sine și felul în care mă percep, suma X este ok pentru a compensa îmbătrânirea mea pe durata acestor task-uri. Nimic nu este în dezechilibru. Iar burnout-ul este un rezultat.

Fakeout. Foc mic și tot nimic

Fakeout-ul este o trăsătură a visătorilor, a celor care au un puseu de posibilitate, se mai spune că se îmbată cu apă rece, și sunt vrăjiți pentru o secundă de măreția a ceea ce ar

fi posibil dacă s-ar implica, însă implicarea întârzie să apară. *Fakeout*-ul reprezintă ceea ce un om face atunci când doar alege, dar nu se implică. Ce idei, ce posibilități, ce pagini am scris în agendă? Am zeci de pagini cu obiective de viitor în care nu mă implic în niciunul. Când mă implic? Altădată.

Fakeout-ul reprezintă felul în care oamenii se sustrag de la a-și onora agenda sau, mai mult, reprezintă acea carență în relația cu corpul în care trăiesc, numită și lene. Am visuri, dar nu acționez. Am energie, dar nu o investesc. Am dorințe, însă nu mă implic. *Fakeout*-ul și *burnout*-ul sunt cele două mari trăsături ale unui om care urmează să descopere responsabilitatea. În cele ce urmează, în capitolele următoare, avem oportunitatea de a construi frumos, organic, natural, firesc, felul de a fi numit *responsabilitate*.

Capitolul 3. Între mine și mine este doar loc de bine

Marele dar al responsabilității este că aduce în curtea noastră puterea de a regla calitatea propriei vieți. Așadar, viața noastră în responsabilitate iese din jurisdicția celorlalți și rămânem noi singurii capabili și singurii însărcinați cu stilul de viață pe care dorim să îl trăim.

Capacitatea noastră de a fi responsabili vine cu o mare simplificare a vieții în care trăim, a realității în care trăim. Pentru că noi suntem singurii care avem dreptul, puterea și capacitatea de a regla nivelul de satisfacție al vieții noastre. Nu mai este treaba altcuiva, nici a guvernului, autorităților, părinților, foștilor, prezenților, viitorilor. Nu mai este treaba mediului antreprenorial. Nu mai este treaba autorităților fiscale. Este treaba noastră să trăim viața pe care o dorim. Și este responsabilitatea noastră să ducem corpul nostru către implicare în ceea ce visăm. Așadar, un om responsabil este răspunzător să aibă o relație frumoasă cu el însuși mai întâi, de acolo decurgând tot restul stărilor de bine.

Cât de important este să fii bine cu tine?

Având în vedere că realitatea noastră conține tot ceea ce gândim noi despre oameni, despre viață, despre circumstanțe, oare este important să creăm o stare de bine în relația cu noi? Având în vedere că ceea ce gândim, ceea ce simțim trasează natura zilelor noastre, calitatea și stilul de viață, oare ar fi util să devenim interesați în a face casă bună cu noi înșine? În mod clar, da.

Când omul devine responsabil în mod natural, își internalizează tot ce ține de a avea grijă de el însuși, făcând o distincție clară între acte de egoism și acte de responsabilitate. Egoismul înseamnă că alții suferă ca urmare a existenței tale, responsabilitatea înseamnă că tu respecti libertatea ta, înțelegând că și ceilalți au ocazia să și-o manifeste, dacă și când și-o manifestă, fără a fi atașat că trebuie să și-o manifeste, ci lăsând la dispoziția lor această manifestare sau pasivitate.

Așadar, în momentul în care suntem bine cu noi, avem ocazia să punem în lume un spectru larg de energii frumoase: bunătate, încredere, cooperare, consimțământ, conectare, autenticitate, integritate; lucruri frumoase care pot fi puse în lume atunci când noi le conținem, fiind responsabili. Este treaba noastră să le punem acolo și, ca să avem ce scoate din suflet de o asemenea vibrație, este necesar să ne preocupe mai întâi cum le creăm în interiorul nostru, pentru a le putea pune în lume.

Dacă nu ne convine să punem în lume frustrare, neliniște, sărăcie, poate ne-ar conveni să punem în lume abundență, pace sufletească și conectare. Oricare dintre cele două alegeri pe care le facem, este necesar să avem excedent în interiorul nostru în legătură cu acel domeniu. Practic, frustrat sau liniștit, în continuare va trebui să ai un plus din acea resursă în sufletul tău ca să poți să-l pui în lume. Un om frustrat este necesar să fi avut acea frustrare la nivel sufletească ca să aibă de unde să o exteriorizeze. La fel și un om liniștit. Per total, responsabilitatea presupune că, orice ai fi, oricum pui în lume ceea ce conștii. Însă aduce și acel nivel de conștientizare al faptului că poți să ai un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce conștii și că ceea ce conștii este treaba ta. Luând saltul de responsabilitate, nu mai putem da vina pe autorități externe: *Așa au fost vremurile. Așa mi s-a spus. Alții m-au adus aici. Mi s-a făcut.* Dispare diateza pasivă din limbajul unui om responsabil și rămâne diateza activă. Îmi implic corpul în ceea ce visez și, prin urmare, sunt responsabil și trăiesc sentimentul de libertate.

Unde aterizează musafirii?

În grădina noastră. Musafirii întotdeauna aterizează în lumea noastră. Cine sunt musafirii? Oricine. Oricare om care vine către noi, orice circumstanță, orice realitate, orice lucru venit dinspre exteriorul corpului nostru către un spațiu din ce în ce mai restrâns reprezintă consecința la cât de primitivi

suntem. A fi primitori cu niște oameni care îți distrug grădina nu este tocmai responsabil. Așadar, oare nu rămâne treaba noastră să fim primitori cu genul de oameni care onorează ceea ce suntem? Pentru că dacă tot i-am primit și au distrus, ne putem întreba cine a deschis ușa? Dacă tot nu vrem să distrugă, mai are rost să mai deschidem ușa? Și atunci, nu rămâne că treaba noastră este să stăm la ușă, să fim responsabili în legătură cu calitatea oamenilor pe care îi primim în curtea, grădina, viața, portofelul, patul nostru? Da.

A fi responsabil presupune a selecta calitatea audienței tale, calitatea musafirilor pe care îi primești în curte, în grădină, în viață, pe baza viitorului pe care îl întrezărești alături din ei. Vrei să te duci către un viitor profund, de adâncime? Atunci du-i până în fundul curții. Dacă vrei să îi ții într-un loc în care să-i studiezi, să descoperi cine sunt, vorbești cu ei de la poartă, uneori chiar prin gard.

Este natural să înțelegem că nu musafirii ar trebui să adere la un cod al musafirului, ci gazda ar trebui să aibă standarde de a fi gazdă. Când nivelul de primire nu corespunde raportului creat cu acea persoană, când primim persoana în camera din spate, însă ei abia dacă merită holul sau sufrageria, atunci vor apărea divergențe la nivel de responsabilitate, la nivel de comunicare, ca să nu mai zic de consecințe reale manifestate în acțiuni, rezultate.

La fel putem evalua relațiile și retroactiv: *oare unde mă văd eu în relația cu această persoană de am dus-o până în camera din spate, de am dus-o până în dormitor sau până în*

camera aia unde sunt păturile de zestre și seif? Oare cum am gândit eu de am lăsat acea persoană atât de adânc în viața mea? Am fost responsabil? Am ales cum pot deveni? Musafirii aterizează întotdeauna în casa noastră. Întrebarea este: suntem o gazdă responsabilă? Putem deveni? Și dacă da, în ce este nevoie să ne implicăm corpul la nivel de relaționare cu acei musafiri pentru a crea nivelul de profunzime la care dorim să trăim viața?

Înțelegerea *space-time* în termeni de energie umană

Spațiul și timpul reprezintă cele două coordonate pe care se structurează întregul univers. Pentru a exista o realitate este nevoie din minimum două coordonate. Spațiul în care să se construiască și timp să evolueze, să se dezvolte, să crească. În momentul în care o persoană înțelege aceste două coordonate și că are nevoie de spațiu și timp pentru ca o realitate să se nască, să se formeze, să se maturizeze, atunci omul respectiv devine responsabil și răbdător cu crearea realităților. Mulți oameni doresc: „*Vreau să manifest acum bani, afaceri, relație. Vreau să manifest acum familie*” neînțelegând aceste două coordonate, spațiu și timp, care sunt esențiale în germinarea semințelor. Ca un bob de porumb să ajungă de la stadiul de bob de porumb într-un sac, la stadiul de popcorn mâncabil, digerabil la vizualizarea unui film are nevoie să urmeze un proces natural în care cineva îl pune într-un mediu favorabil, îi permite timpul, iubirea,

căldura, lucrările agricole, cumpătarea, înțelegerea, munca pentru a germina și a se transforma în plantă. Îi permite nivelul de susținere necesar să crească, să rodească și apoi să fie recoltat și transformat în popcorn.

Înțelegând *space-time*, înțelegând textura universului, omul responsabil înțelege că alegerile sale vor lua timp pentru a se maturiza și a germina, a se transforma într-o realitate palpabilă. Dispare din sufletul unui om responsabil starea de FOMO (*fear of missing out*), de grabă, pentru că înțelege felul în care se desfășoară procesele și aduce cumpătare, răbdare, chibzuință în tot ce presupune acel lucru. Este un salt imens de la inițiativă, care înseamnă „*nu știu cât durează, dar măcar am vrut, am făcut ceva*” la responsabilitate, care înseamnă „*aleg și am pus în agendă, setez un timp și mă uit cu răbdare la procesul respectiv, înțelegând ce ia pentru ca implicarea corpului să ajungă acolo*”. E ca și cum îmi fac abonament la sală și mă aștept că de la prima întâlnire voi avea pătrățele pe burtă care vor persista 2-3 ani. Aceasta este doar o inițiativă frumoasă.

În schimb, pentru a fi responsabil, este necesar ca inițiativa să fie însoțită și de cuantificări ale spațiului și timpului. Voi fi dispus pe durata următorului an să merg la sală de trei ori pe săptămână, să exersez timp de o oră și jumătate pe zi, să mă implic fizic în aceste activități, să mă vitaminizez corect și abia apoi, la finalul anului, voi vedea realitatea stilului de viață spre care am ținut de revelion, când am făcut lista cu rezoluțiile anului nou. Responsabilitatea

implică un nivel de cunoaștere mult mai profund decât doar inițiativa. Presupune disponibilitatea de a fi cu trecerea timpului și cu parcurgerea spațiului pentru a materializa realitatea denumită generic „*visul meu*”. Responsabilitatea este o formă de credință.

Ceea ce simt se naște în lumea mea

Dacă ne uităm la tot ce ține de experiența noastră, de felul în care vedem lumea, felul în care ne simțim, felul în care spunem oamenilor sau situațiilor că sunt, experiența în legătură cu acel lucru s-a format în interiorul meu. Experiența cu tot ce se întâmplă în lume se formează în interiorul meu. Dacă tot ce zic eu despre lume are de fapt locația în interiorul meu, iar eu doresc un stil de viață frumos, tihnit, liniștit, echilibrat, oare nu înseamnă că e treaba mea să fac aceste experiențe să fie savuroase? Oare nu este misiunea mea să mă ocup de percepția mea? Nu în mod natural ar trebui să devin brusc, subit, interesat, chiar acum, de a cauza și a șlefui experiența mea în așa fel încât să onoreze și să fie în acord cu visurile mele? Da. Devine treaba mea. Devine treaba mea să cauzez, pentru fiecare dintre experiențele mele, semnificații, trăiri, emoții care să onoreze ceea ce eu sunt. Asta introduce din start între mine și realitate o intenție. Intenția mea, azi, în această acțiune de a scrie volumul numărul 5 din seria Spiritonomics, este de a mă simți relaxat, conectat și creativ. Și nu am creat-o acum. Am creat-o chiar

din intențiile întregii cărți, înainte ca măcar să știu data la care voi scrie această carte. Am șlefuit natura acestor secunde în avans, în așa fel încât permanent sunt chemat către aceste intenții, după cum vorbeam în capitolul anterior. Revin permanent la acele trei intenții. De ce? Pentru că este treaba mea să definesc standardele de viață la care vreau să trăiesc, să le onorez, să revin la ele, să mă recalibrez și să fiu responsabil în legătură cu ceea ce simt.

Având în vedere că orice se întâmplă în lume e perceput aici, în interiorul meu, înseamnă că aici, de fapt, devine sediul puterii, devine epicentrul, care odată deschis, odată gestionat, sculptează viața și realitatea de sus până jos. Putem crea universuri infinite fiind responsabili. Putem crea într-o secundă ca lucrurile din jurul nostru să fie exact cum dorim. Iar asta este trăsătura doar a unui om responsabil. Să trăim ceea ce vrem să trăim.

Sunt responsabil pentru felul în care mă simt

Acesta este singurul lucru pentru care putem fi responsabili. Când sunt la distanță de unele obiecte pe care le vreau mă gândesc că de fapt corpul meu este la distanță de chestii pe care vreau să le obțin. Dacă doresc să iau o paharul cu cafea aflat la 4 metri, voi observa că n-am cum să ajung acolo. Este necesar să mă implic în alegerea mea de a degusta acea cafea. În schimb, văd că, în legătură cu apa, mă pot implica direct. Am pus-o aproape. Se pare că

relevanța pentru mine a apei este mult mai mare decât cea a cafelei pentru că am apa chiar lângă mine. M-am implicat direct.

Devine treaba noastră să gestionăm ceea ce simțim. Ceea ce până acum părea un univers încuiat, vrăjit, azi, în acest capitol, devine dezvrăjit pentru că devine treaba noastră să șlefuiim experiențele noastre în forma în care descrie stilul de viață pe care noi îl votăm. Prin urmare, în cele ce urmează, vom defini și care sunt instrumentele care pot sculpta această viață care arată exact ca în visurile noastre. Doar un om responsabil poate duce viața acolo unde se întâlnește cu visurile sale. Dacă îți lași visurile să fie aduse de viață, vei înota numai la deal. Dacă vrei să înoți cu viața, este necesar să fii responsabil de distanța și timpul pe care îl parcurgi, adică înțelegerea *space-time* care presupune de fapt înțelegerea structurii Universului.

Și cum ar fi dacă lumea se creează din interior către exterior?

Devine inevitabil în deceniul 3 din mileniul 3 ca oamenii să evite această cunoaștere. De la simplele haine pe care le purtăm pe noi chiar acum, până la calitatea cuvintelor care ne ies pe gură, până la comportamentele, nutriția, hidratarea pe care le avem, toate aceste lucruri sunt izvorâte din cine suntem noi în interiorul nostru. M-am îmbrăcat cum m-am îmbrăcat pentru că am ales aceste haine în avans. Le-am

pregătit de aseară. Le-am pus pe cuier și am hotărât de aseară cum să fie. Sunt îmbrăcat azi pentru că am ales și mi-am implicat corpul în a-l îmbrăca în aceste haine. Ceea ce înseamnă că tot ce se întâmplă în exteriorul nostru este izvorât din interiorul nostru. Dorința mea de a mă hidrata, de a comunica, de a mă conecta, de a transmite, toate sunt prezente în tot ce se întâmplă acum. Realitatea în care suntem implicați are niște intenții transparente care pot fi citite pe baza lucrurilor din jurul nostru. Suntem urmăriți de camere de filmat în timp ce înregistrăm această carte, ceea ce înseamnă că, în mod evident, dorim să creăm conținut care să ajungă la oameni. Avem microfoane, ceea ce înseamnă că dorim să fim auziți. Avem materiale de structură, ceea ce înseamnă că dorim să aducem claritate.

Tot ce există în realitatea în care ne-am implicat este la îndemână, chiar aici. Reprezintă o hartă transparentă, onestă, autentică a sufletului nostru. Aceste lucruri nu au ajuns aici printr-o eroare a sorții, ci au fost planificate în avans să arate exact așa. Ele sunt trăsăturile unui creator de realități. A unui om care a vizualizat și apoi s-a implicat, astfel încât realitatea să arate exact așa. Cu alte cuvinte, suntem la debutul responsabilității în spațiul personal: dacă există în spațiul meu înseamnă că eu am creat-o. Și deși pare un lucru masiv acum, este debutul unui act de mare putere. Este în jurul meu? Da! E al meu. E simplu. Am cauzat. Am cauzat prezența fiecărui detaliu din viața mea aici. Și până nu relaționăm în acest fel responsabil, cu ceea ce se întâmplă în

jurul nostru, nu vom avea puterea de a face vreo schimbare în lume.

Această carte, responsabilitatea în spațiul personal, este un instrument de putere pentru șlefuirea și crearea viitorului. Când noi ne asumăm spațiul în care trăim ca fiind cauzat de noi că ne asumăm puterea de a fi creat ceva. Și atunci putem să repetăm această abilitate la nesfârșit, generând noi și noi realități întruna.

Sunt ceilalți rezultatul imaginației mele?

Dacă mă uit la un om pe stradă și îl numesc generic „*frumos*” oare acel cuvânt îmi aparține mie sau lui, având în vedere că nu-l cunosc, doar l-am observat? Oare acel cuvânt a răsarit din interiorul meu ca o consecință a intrării lui în spațiul meu? A fost necesar să-l văd ca să scotocesc în interiorul meu, să găsesc cuvântul „*frumos*”? Și putem înlocui „*frumos*” cu orice, de la bine până la rău.

Tot ceea ce noi spunem despre realitate reprezintă o descriere a propriei noastre grădini. Oriunde am merge, suntem în propria noastră grădină. Prin urmare, tot ce spun reprezintă o descriere a interiorului meu. Așadar, oamenii din jurul nostru sunt descriși prin cuvinte din interiorul nostru. Și iată cum noi vorbim despre realitatea înconjurătoare folosind cuvinte din interiorul nostru.

Și atunci devine relevantă întrebarea: *Oare oamenii sunt frumoși sau urâți ca urmare a frumuseții sau urâteniei*

mele? Oare felul în care eu i-am numit, arată cine sunt ca stăpân al grădinii, al dicționarului, al cuvintelor care ies pe gura mea? Ce anume devine real și ce e fictiv, până la urmă?

Când te uiți la oameni necunoscuți la distanță, la televizor, oriunde, ceea ce spui despre ei reprezintă cine sunt ei sau cine ești tu? Având în vedere că corpul tău s-a implicat în acțiunea de a comunica, că buzele și corzile vocale au rostit ceea ce s-a rostit, că până și cuvintele sunt ale tale și vin din felul în care tu comunici, se pare că toți cei din jur sunt povești despre tine. Și atunci, revenind la începutul acestui capitol, are rost să am o relație frumoasă cu mine însumi? Având în vedere că tot ce spun reprezintă cine devine lumea? Da.

Are rost să mă disciplinez și să înțeleg că tot ce spun este cine sunt. Și acolo dispăre urâtenia din lume. Nu devin oare interesat să scanez persoana până găsesc ceva frumos, în așa fel încât să-mi exerseze puterea de a pune frumusețe în lume? Normal că da. Și iată cum responsabilitatea unui om, odată asumată, devine calea lui către frumusețe. Pentru că devine interesat să caute, devine interesat să descopere și dacă nu există, devine interesat să creeze frumusețea în lume. Ce pot eu vedea frumos la tine în așa fel încât în această conversație să dau tot? Cum este necesar să văd realitatea pentru ca lucrurile acestea să se întâmple?

Tot ce sunt șlefuieste tot ce este

Realitatea este de fapt o poveste a noastră despre cine suntem în interiorul nostru: oamenii sunt frumoși pentru că avem acest cuvânt, iar oamenii sunt urâți pentru că avem acest cuvânt în dicționarul nostru. Având în vedere acest lucru, rezultă că tot ce se află în realitatea noastră ne apare în funcție de felul în care ne vedem pe noi înșine, în funcție de imaginea noastră de sine.

O să dau un exemplu concret dintr-un mare hobby al meu: trading. Având un nivel de toleranță ridicat la risc și incertitudine, în momentul în care mă arunc într-o tranzacție, bineînțeles după ce mi-am făcut analiza tehnică și am studiat felul în care decurge piața, este o mare bucurie să mă simt incert și riscant. Am căutat aceeași situație, chiar am și pariat banii pe ea. Când am văzut-o, am ales-o. Și am zis, nu numai că o văd și o observ, ci iau și inițiativa. În același timp, îmi asum și responsabilitatea implicării care poate veni cu pierderea acelor bani sau cu asumarea riscului și câștigării în momentul în care este calculat corect. Cu alte cuvinte, dacă ar fi să avem o persoană needucată în acest domeniu, care vede riscul ca pe un pericol, ca pe o eventuală pierdere, ca pe ceva care este necesar să fie evitat, aceeași persoană se uită la același moment din instrumentul financiar respectiv, să-i spunem Bitcoin, și hotărăște că nici în ruptul capului nu ar intra într-o asemenea tranzacție, pentru că ar pierde tot. Același loc în care eu mă uit și zic „*wow, bazat pe ce se întâmplă aici, banii mei de vacanță pot fi obținuți în următoarele 20 de minute*”.

Oare nu ne-am uitat la același lucru? Ce a făcut diferită percepția noastră? Tot ce este în interior. Cine am devenit noi ca urmare a experiențelor noastre, a responsabilității și a asumării responsabilității noastre, cât și ca urmare a felului în care relaționăm cu interiorul nostru pe durata acelui interval de timp și în cadrul valorii de sine la care suntem. Posibil să vină și o a treia persoană care nu privește nici interesat, nici dezinteresat acea tranzacție: *„Eu nu mă ocup cu din astea. Eu sunt agricultor”*. Persoana respectivă trece direct peste oportunitate. Nici nu o vede ca existând. Însă, acesta este subiectul volumului 7 din seria Spiritonomics, Oportunitatea.

A vedea viața frumoasă este doar treaba mea

Observ mulți oameni care vin cu cereri nerezonabile cum că altcineva ar trebui să le facă viața frumoasă: părinții, guvernul, sistemul fiscal, alți antreprenori. Am văzut persoane care se duc la alte persoane și zic: *„Din moment ce tu ai bani, ar trebui să îmi dai și mie. Din moment ce tu conduci această mașină, o vreau și eu”*. Și i-am spus: *„Ok, dorești să ai ceea ce am. Ești dispus să-ți implici și corpul, nu doar să alegi?”* Omul respectiv doar mă anunță că are o alegere: *„Visez și eu la așa ceva”*. Nu pot decât să-l felicit și să-i spun: *„Uite ce implică a avea astfel de lucruri: Să te trezești la 5:00 - 5:30 timp de două decenii. Să scoți din agenda ta tot ce nu onorează visurile tale. Să zici NU tuturor oamenilor care vin la tine cu propuneri de vampirizare și cronofagie. Să devii prezent într-un interval cât*

mai scurt la faptul că te-ai îndepărtat de visul tău. Să devii conștient de acțiunile relevante pentru ceea ce dorești să pui în viața ta". De cele mai multe ori primesc de la oameni: „Nu pot așa ceva. N-am timp. N-am bani. N-am cum. N-am disciplină". Sau mai mult: „Tu ai avut noroc". Cel mai des primesc de la oameni: „Tu ai avut noroc că ești responsabil". M-a văzut cineva în urmă cu ceva vreme pe scenă în fața a 1300 de oameni. M-a abordat și mi-a spus: „Oamenii ca tine ajung acolo pentru că au noroc." Și eu am spus: „Cum ai defini norocul acesta? Ce anume m-a smuls din viața mea și m-a aruncat aici, brusc, în acest lucru nou-nouț? Am avut noroc că m-am trezit la 5? Am avut noroc că am creat un program de leadership de un an? Am avut noroc că am învățat oamenii să scrie cărți? Care e norocul?" Nu mi-a mai răspuns. Conversația s-a încheiat repede, pentru că nici nu i-am acordat timpul necesar, realizând că responsabilitatea este un obiectiv îndepărtat pentru acel om. Încă se află în zona de invidie, gelozie, neputință. În schimb, mi-a fost clar că este doar treaba mea să transform realitatea care este în ceea ce eu vreau să fie.

Este treaba mea să-mi implic corpul meu direct sau prin delegare către alte corpuri, alte spirite, alți oameni, în această construcție frumoasă care reprezintă visul meu. Să implic oamenii în visurile mele dacă îi vreau alături, să le dau șansa să crească alături de mine sau să le desfac și să le fac singur dacă este un vis solitar. Și am din ambele în viața mea. Am visul de a ajunge pe vârful munților și o fac. Și am visul de

a crea educație spirituală gratuită pentru toată planeta și iată că o facem. Este treaba mea să aduc frumosul în viața mea.

Pentru că dacă devine treaba altcuiva, deodată resursele acelea nu mai sunt interne, ci este necesar să mă duc cu plocoane pentru resurse externe. Este necesar să merg la birou, să fac bani ca să pot să-mi iau mașină. Este necesar să mă rog să primesc iubire pentru a mă simți acceptat sau a simți apartenență. Este necesar să cer validare pentru a crea încredere. Indiferent că vorbim de resurse fizice sau spirituale, în momentul în care externalizăm responsabilitatea, de fapt, ne aruncăm în mijlocul unei furtuni de cercuri vicioase în care altcineva are ceea ce noi dorim în viața noastră. Și uite așa se naște pierderea libertății. Capul plecat sabia chiar că-l taie, pentru că tot ce visa era la altcineva. Când creăm acest scurtcircuit în responsabilitate, deodată responsabilitatea se transformă în invidie. Eu aș fi vrut, dar pandemia..., dar ceilalți..., dar concurența..., dar norocul, soarta...

Cum definim norocul?

Norocul este puterea unui om de a crea excedent de energie stocabilă în spațiul său, în sufletul său, prin acțiuni nerezonabile, săvârșite adânc în necunoscut, într-o zonă lipsită de hărți. Și care, ulterior, pot fi convertite, la cerere, prin intenție, în realități complet absurde și imposibile. Eu stochez cantități enorme de noroc, făcând o diferență pentru foarte

mulți oameni, prin ceea ce primesc de la ei sub formă de zeciuială, lucru pe care îl vom discuta în capitolul 9 al acestei cărți. Devine pentru mine un cont de cheltuieli cu destinația noroc: noroc că m-am conectat cu ei, că acum pot să mă duc la ei și să le cer orice și ei vor spune DA.

Zilele trecute a venit la mine o persoană și mi-a spus: Am o situație gravă în viața mea. Conform legislației de imigrare din Republica Moldova în România, eu nu mai pot reveni în România ca urmare a faptului că am vizitat-o prea des, fiind antreprenor și având un punct de lucru aici. Și am spus: „*Ce noroc, ești norocos*”. Și el mă întreabă: „*De ce?*” „*Că sunt conectat în această lume unde am creat propriul meu noroc*”. Am transmis un mesaj audio și l-am pus în contact cu persoanele care și-au pus norocul pe mâna mea la rândul lor. Și iată cum norocul s-a transferat și acea persoană și-a rezolvat statutul legal până seara. Cum? Cu o grămadă de noroc. Este treaba mea să împart norocul în lume.

În lumea mea norocul nu a fost împărțit. În lumea mea eu creez noroc. Conform tradiției, cântecul sună diferit. Când s-a împărțit norocul, eu am fost dus la lucru. În lumea din care eu vin, responsabilitatea îți permite să creezi noroc, iar în termeni de business este denumit *leverage* - a construi o formă de contribuție spirituală pe termen neprecizat, numită *noroc*, și care poate fi cerută înapoi spre echilibrare la momentul oportun. Doar implicarea din cadrul responsabilității poate genera acest lucru. Doar implicarea în acele momente care păreau de nesoluționat. Acolo m-am

implicat. În furtună, în viscol, în flăcările alea, m-am implicat și am generat noroc. Norocul nu este pentru toată lumea, ci pentru oamenii implicați. Deci fiecare dintre noi putem să creăm noroc. Exact cum fiecare dintre noi suntem responsabili să creăm frumusețe în viața noastră.

Orice este în viața noastră, este treaba noastră să creăm: că este frumusețe, că este noroc, că este putere, conectare, abundență. Este treaba noastră să le creăm. Nu este a nimănui. Și asta înseamnă a fi responsabil. A nu fi responsabil înseamnă că, brusc, prin tragere la sorți, altcineva a fost desemnat că ar trebui să se îngrijească de cum suntem, cine suntem, cum ne merge, care este starea de sănătate, care este nivelul de satisfacție, care este nivelul de bucurie. Iar acolo, capul plecat sabia sigur îl taie.

Spațiul meu, grădina mea, munca mea, inițiativa mea

Având în vedere că avem un mare cuvânt de spus în legătură cu calitatea trăirilor noastre și este treaba noastră să trăim o viață frumoasă, rezultă că este treaba noastră să ne gestionăm grădina. Spațiul meu este grădina mea, este viața mea cu tot ce percep. Percep oameni că vin, pleacă, intră, ies în grădină. Este treaba mea să gestionez și să acord acestor interacțiuni energii care să fie în acord cu lumea în care doresc să trăiesc. Așadar, în acest lanț de fabricație în care e spațiul meu, grădina mea, munca mea, inițiativa mea, este treaba mea să fac un pas în față în legătură cu ceea ce

onorează visul meu, să acționez și să pun la punct, sau să generez, să creez dacă nu există în grădina mea, în spațiul meu, ceea ce vreau.

Din această inițiativă repetată către obținerea obiectivelor rezultă la final o mare concluzie. Tot ce este în grădina mea este ca rezultat al muncii mele. Dispare incertitudinea: Oare cum oi fi ajuns aici? Ar fi stupid să mă întreb în legătură cu paharele astea: Oare cum or fi ajuns ele pe masă? Oare cum om fi ajuns la aceste materiale? Oare cum am ajuns eu în această cameră, în acest studio? Aceste lucruri puerile dispar când un om devine responsabil, pentru că omul se oprește și se întreabă prima și singura întrebare relevantă: *Cum am creat această realitate? Cine am fost eu de am creat această realitate?*

La niveluri de disciplină ridicate, omul nu se mai întreabă retroactiv, ci el este împlinit cu tot ce apare în realitatea lui. Acest tip de om va spune: *Vreau tot ce mi se întâmplă*. Am lucrat la realitatea asta, deci ar fi dubios să mă lipsesc de rezultatele ei. Iubesc ceea ce vine către mine. Este rezultatul intenției mele de aseară. Iubesc felul în care m-am îmbrăcat azi. Aseară am ales aceste haine. Ar fi nenatural să nu agreez cu intenția mea de aseară și implicarea corpului meu în hainele de azi. *Vreau ceea ce mi se întâmplă*. Pentru că am intenționat către tot ce este aici. Și asta este puterea responsabilității. Este vital ca omul să dezvolte o relație de bine între el și el. Crucial.

Capitolul 4. Câine, lesă și stăpân

Pentru a pune pe înțelesul tuturor responsabilitatea, am creat această metaforă a unui stăpân care își plimbă câinele, un câine obraznic, curajos, curios, viteaz, explorator, cum este și stăpânul. Acest câine este legat cu o lesă. Ceea ce înseamnă că stăpânul are marea oportunitate de a determina cât de departe, cât de aproape, încotro și ce se întâmplă cu câinele său. Eu sunt stăpânul, lesa este intenția și câinele este corpul pe care eu îl coordonez acum, prin limbajul meu echilibrat și gestionat impecabil în această comunicare.

Marea putere a unui stăpân este de a gestiona, prin intermediul intențiilor sale, comportamentul corpului său la nivel de limbaj, la nivel de atitudini, dinamică, mișcări, chiar la nivel de pasivitate. Sunt unele momente în care stăpânul alege ca, prin intențiile sale, câinele să stea pe loc. Eu însumi am crescut câini și iubesc câinii de când mă știu. Și cea mai mare satisfacție era atunci când, deși lesa devenea invizibilă, ajungeam la marginea străzii și îi spuneam câinelui doar: *Șezi și așteaptă*. Câinele o făcea ca și cum lesa era acolo, ca și cum eu l-am apăsât și i-am spus să stea în acea poziție.

Stăpân, lesă și câine este o formă foarte puternică de a sugera relația pe care spiritul nostru o are, prin intermediul intențiilor, cu corpul în care locuim, pentru durata în care

locuim acolo. Iar această disciplină, numită *responsabilitate*, reprezintă capacitatea spiritului de a trăi la un nivel la care capacitatea de înțelegere și conectare cu corpul său este totală. Corpul face și execută întotdeauna intențiile transmise de spirit. Un câine bine dresat are nevoie de o lesă din ce în ce mai subțire, poate chiar simbolică, câteodată, sau invizibilă, pentru a executa intențiile, comenzile stăpânului. Responsabilitatea este o disciplină care denotă nivelul de profunzime al relației între spirit și corp. Practic, arată iubirea și respectul dintre cei doi.

Responsabilitatea este disciplina implementării propriilor intenții

În momentul în care între spirit și corp există o relație frumoasă, apropiată, conectată, toate intențiile transmise de spirit către acel corp vor intra în execuție. Dar mai mult, ambele părți vor ști să transmită acele lucruri prin intermediul intențiilor. Eu sunt conștient chiar acum și am transmis corpului meu că această zi va urma să se întâmple. Corpul meu este conștient că va sta în această poziție pentru cel puțin șapte-opt ore, pentru a pune în lume ceea ce spiritul meu vrea să transmită, prin cuvintele bine alese din creierul acestui corp. Am lucrat acest corp citind, ani la rând, cărți care să îmi pună cuvintele în ordinea potrivită pentru o exprimare eficientă și clară. Am lucrat mult acest spirit pentru a interacționa prin intenții concrete cu corpul în care locuiesc

și, prin urmare, responsabilitatea este de fapt o formă de eleganță observabilă a relației dintre spirit și corpul în care spiritul este chiriaș.

În momentul în care devenim responsabili, stăpânul devine conștient de intenții, câinele devine conștient de intenții, iar intențiile sunt lesa care îi unește. Această metaforă, pe care o voi folosi des în acest capitol și în întreaga carte, este menită să susțină oamenii în a înțelege următorul lucru: sunt locuri în care câinele va dori să meargă. Va da de urma unui miros, va descoperi ceva, curios prin pădure, pe un deal, pe un vârf de munte. Iar când se va întâmpla asta, este treaba stăpânului ca, prin intenție, să regleze lungimea lesei. Similar, este necesar ca acel câine să înțeleagă că aparține cuiva, să înțeleagă că există un corp și că, fiind un corp are viață doar atât timp cât spiritul locuiește acolo și atunci va acorda respectul cuvenit scânteii divine care îi dă mobilitate și suflul vital.

De ce îngropăm oamenii atunci când mor? Pentru că ceea ce era valoros în corp a dispărut: acea scânteie divină, acel suflu vital, acea conștiință, acel spirit. Fără dubii și pe câinele iubit îl îngropăm când moare. Motivul pentru care oamenii îi îngroapă pe cei ce mor este că, stăpânul murind, lesa a dispărut și atunci câinele este vagabond. Nu-și mai are rost, se redistribuie în celule, se dezintegrează până la nivelul celor mai mici structuri, hrănind din nou natura.

Intenția este energia ce unește divinul cu pământesc

Din cele mai vechi timpuri s-au găsit diferite metafore folosite pentru a concretiza sau sugera existența unei conexiuni între trup și spirit: în unele religii se numește cordonul de argint; în altele, cum ar fi cele turce sau iraniene, este un fir care vine în inimă și cauzează omului să se apropie de el însuși. În orice caz, intenția reprezintă felul în care natura noastră invizibilă, conștiința, spiritul nostru, ființa noastră își generează interfața, avatarul, de pe această planetă. Cauzăm corpului nostru să se miște în baza intențiilor pe care le avem. Cu cât mai mult suntem conștienți de această treime, am putea să-i spunem chiar sfântă: stăpân, lesă și câine (sau trup, voință și spirit), cu atât mai mult avem ocazia să devenim responsabili să ascultăm semnale din ambele direcții.

Eu sunt conștient că acest corp, în care locuiesc chiar acum, va deveni obosit pe durata zilei de azi ca urmare a efortului depus în a manifesta aceste realități. Și îi voi oferi odihnă necesară pentru a se regenera. Înțeleg nevoile câinelui meu. Prin urmare, creez în avans intenția de recuperare, regenerare, revitalizare, odihnă. La fel cum câinele meu, acest corp, este conștient de intențiile pe care le am eu ca spirit localnic aici, să transmit ceea ce am de transmis. Având o relație frumoasă, mi-a spus: *accept*, accept să mă implic cu maximum de focus, putere, încredere, cu maximum de loialitate în planurile tale.

Acest lucru poate exista doar ca urmare a unei relații responsabile între spirit și corp. Spiritul onorează corpul, corpul onorează spiritul, iar intenția le leagă și le permite să fie într-o conversație frumoasă. Este un fel de telefonie clasică cu fir: ceva spun aici și acolo se întâmplă ceva, cineva ascultă și execută. Este un lucru frumos să ai o identitate disciplinată. Și este un lucru minunat ca corpul tău să aibă binecuvântarea unui spirit puternic și curat. Ca să nu mai zic că bucuriile și beneficiile acestei treimi cauzează magnetism în lume și putere, acțiuni fără de precedent, lucruri nemaivăzute, noutate.

Aducerea corpului la ascultare

Când am spus ascultare aici nu m-am referit la supunere, în niciun caz la îngenunchere, umilință, dominare. Când am spus ascultare m-am referit la a fi în mod autentic interesat de a auzi ceea ce se întâmplă acum. A aduce corpul la ascultare înseamnă a-l co-interesa, a-l inspira, a-l face curios, la genul de realitate posibilă atunci când trăiește într-o relație trainică cu spiritul din interiorul lui.

A aduce corpul la ascultare este o acțiune care vine la pachet cu unul dintre cele mai frecvente obiceiuri umane, ceva care se întâmplă în fiecare zi, și anume, *disciplina*. Disciplina omului se întâmplă în fiecare zi. Nu contează disciplina de a ne spăla pe dinți, a comunica, a iubi, a crea abundență, a ne conecta cu oamenii. Disciplina este

conținutul vieții unui om. Tot ce este în viața unui om este disciplină. Dacă s-a întâmplat o dată este o curiozitate. Dacă se întâmplă a doua oară este o disciplină. Dacă se întâmplă a zecea oară ești un om foarte disciplinat.

Observi că nu am adăugat moralitate de niciun fel după acea disciplină. Felul în care omul se transmite în structura space-time este prin disciplină. Responsabilitatea este ceea ce șlefuește această disciplină. Pot fi discipline distructive. Pot să-mi distrug corpul zi de zi. Sau pot să aleg discipline care îl împuternicesc. Îl fac rezistent. Îi aduc anduranță, vitalitate, sănătate. Disciplinele mele, hrană, mâncare, vicii, toate sunt discipline.

Așadar, a aduce corpul la ascultare înseamnă a-l face curios în legătură cu niște promisiuni viitoare. Ce îi promiți unui câine ca să sară gardul, ca să facă: *Șezi, culcat!* Ce-i promite stăpânul? Un os, niște dulciuri, o recompensă, joacă? Ce îi promit eu corpului meu pentru a-l aduce la ascultare? Un nou set de hormoni.

Sub promisiunea fericirii, la nivel spiritual, creez o viață în care să mă regăsesc, la nivel chimic. Îi spun așa: Vrei să treci de pe cortizol pe serotonină? Ți-ar plăcea să guști niște dopamină? Ți-ar plăcea să ai tot timpul dopamină? Ți-ar plăcea să fii clar? Să te bucuri de melatonină? Ce părere ai despre o viață în care oxitocina este desertul tău preferat? Conectarea cu oameni? Iar corpul zice: *Mă implic, mă bag, vreau și eu, ce am de făcut?* A devenit în mod autentic interesat.

Observarea intențiilor este un act de continuă prezență

Pentru ca responsabilitatea să fie un fel de a fi prezent în viața noastră, este necesar să observăm atunci când este și atunci când nu este. Pentru a vedea când responsabilitatea este, e necesar să fim atenți la relația dintre corp și spirit. Ce se transmite prin lesă în acest moment corpului? Ce îi transmit eu corpului meu atunci când îi dau cafea? Am nevoie de vitalitate, am nevoie de a fi clar, concis, precis, tranșant. Dar când îi dau ceva ce mă trimite la culcare? Îi spun că am nevoie de odihnă.

Prezența la lesa ce leagă stăpânul de câine va aduce o claritate maximă, înțelegând ce anume se creează acolo. Fiind prezent la intenția spiritului meu de a-i spune corpului meu întruna să stea drept, realizez că ceea ce vreau să transmit este demnitate, putere, suveranitate. Corpul înțelege asta și stă drept, spiritul înțelege asta și transmite intenții, în fiecare cuvânt, printr-un limbaj adecvat nivelului demnitate. Eu sunt prezent la acest fir și la restul firelor pe care le creez. În fiecare secundă este treaba mea să fiu prezent la firele dintre spirit și corp și să le transform, în măsura în care vreau, către direcția în care vreau.

Este treaba mea să aduc frumos în lume. Este treaba mea să extrag din aceste fire pe cele care nu onorează obiectivul meu. Să observ: *Ok, ce caută aici firul numit sete? Este parte din ceea ce doresc?* Nu. Și atunci mă hidratez. Asta

Înseamnă că am devenit prezent la intențiile mele. Vreau ca acest corp să livreze maxim pe durata acestei cărți? Da! În mod natural, voi avea grijă să-i transmit intenția mea de vitalitate, iar corpul va ști să se hidrateze.

Stăpân pe corpul tău

Relația dintre spirit și corp este o relație de cauzalitate, ceea ce înseamnă că tot ce spiritul dorește se va materializa asupra corpului. Dacă stăpânul are intenția de a nu investi în câinele său, se va vedea în calitatea blănii, în greutate, în nivelul de activitate, de vitalitate. Intențiile stăpânului sunt vizibile la câine.

La fel și la oameni. Când vezi un spirit care locuiește într-un corp ce abia se târâie, din cauza burnout-ului, din cauza obezității, din cauza depresiei, acolo poți observa că acea relație stăpân-câine nu este una de autenticitate. Cumva lesa a fost prea lungă, câinele s-a dus singur prin pădure. S-a tăvălit, s-a murdărit, s-a întors ca tras prin gard, după cum este și vorba. Și atunci este necesar oare ca stăpânul să controleze acest corp? Da.

Corpul este o consecință a spiritului care trăiește în el. Prin urmare, va purta toate trăsăturile spiritului. Dacă avem acolo un spirit clar, vom avea un corp clar. Dacă avem un spirit puternic, vom avea un corp puternic. Dacă avem un spirit potent, vom avea un corp potent. Capacitatea spiritului nostru se transmite în mod natural, la nivel celular, în fiecare

porțiune din celulele noastre, din fiecare celulă a noastră. Iar acest lucru se decantează ușor, ușor, către realitatea fizică, prin stil de viață, stil de odihnă, calitatea apei, a mâncării, prin calitatea relațiilor. Stăpânul controlează corpul.

Când vom deveni conștienți de astea, acolo este începutul responsabilității. Acolo ne vom putea întreba: *Oare în 20 de ani de acum, ce abilități doresc să aibă corpul meu?* Și dacă asta este ce doresc, oare ce intenție este necesar să-i transmit zi de zi, să o transform în disciplină, în așa fel încât acest corp să mă ducă până acolo în acest fel? Dacă visul meu este ca, din interiorul acestui corp, să dansez pe mese la nunta fiului meu, atunci, în mod natural, stăpânul va trebui să spună: *iată cum mănânc, iată cum merg la sală, iată cum dorm, iată cum merg pe crestele munților, iată cum pun în viața oamenilor noutate și cum fac o diferență pentru semenii mei.*

Este necesar ca agenda să fie scrisă de autoritate. Când agenda este scrisă de câine, va fi o pădure mare pe acolo, în care poftele, instinctele, lipsurile vor coordona realitatea, iar prezența divină se va auzi undeva în fundal, departe, estompat: *mi-ar fi plăcut, aș fi vrut, ce frumos ar fi fost.* Așadar, stăpân, lesă și câine, înțeleasă ca metaforă și dusă la nivel de realitate, ne va permite să ne disciplinăm relația pe care o avem cu corpul nostru prin intermediul intențiilor, care sunt de fapt interfața, fire de lumină ce unesc spiritul de corp.

Stăpân pe spațiul tău

Un mare pas în evoluția responsabilității și în descoperirea nivelului profund de responsabilitate este să înțelegi că nu doar corpul tău este ce ești, ci corpul tău este o mică manifestare din grădina ta. Din fericire, am o grădină de un hectar. Când mă duc cu corpul meu în acea grădină și-i dau voie să fie liber, chiuie. De ce? Pentru că grădina este largă, este mare, dă senzația de libertate, de nelimitare, gardul este departe, râul este departe, munții, vârfurile sunt departe, corpul se simte liber.

Însă marea transformare spirituală a unui om apare atunci când omul nu se mai identifică doar cu corpul său, ci se identifică cu tot ce se întâmplă în spațiul său. Am să definesc ce înseamnă spațiu la acest moment, deși următorul volum este numai despre conștientizarea spațiului personal. *Spațiul* reprezintă tot ce poate fi captat prin intermediul percepției: lucrurile pe care le vedem cu coada ochiului, mirosurile pe care le simțim în aer, sunetele pe care le auzim, informațiile pe care le extragem prin simțurile tactile, de la temperatură și până la asperitatea mesei pe care o atingem. Tot ce vedem, auzim, atingem, mirosim, tot ce gustăm este spațiul nostru. Iar acolo, descoperind că noi ne putem identifica cu acest corp mic sau cu dimensiunile spațiului pe care le putem sonda cu această percepție, vedem diferența dintre un om perceptiv și un om de putere personală. Din moment ce este în percepția mea, în spațiul meu, din

momentul în care am văzut este clar că îmi aparține și atunci pot face o diferență.

Pot vedea lucruri. De exemplu, merg pe stradă și văd o mamă că își altoiește copilul. Bineînțeles că pot intra în judecată: *vai ce-i face, ce mamă*. Sau pot să înțeleg că este spațiul meu, violența se întâmplă în spațiul meu și atunci pot alege să fiu pasiv, să zic că nu mă bag în strachina altcuiva. Sau pot să mă apropiu și să întreb cu ce pot susține. Și de fiecare dată când fac asta, aud un răspuns simplu, de genul, cum a fost data trecută: *„I-am dat zece lei și i-a pierdut”*. Deschid portofelul: *„ce noroc, tocmai am găsit zece lei. Poftim.”*

Pot face o diferență în spațiul meu. Pot asista la ceea ce se întâmplă din neputință, neimplicare, pasivitate, fără responsabilitate. Sau pot să mă implic și să duc lucrurile acolo unde vreau eu să fie realitatea. Situațiile la care asist mă descriu pe mine. Dacă agresivitatea s-a născut acolo și eu nu am adresat-o înseamnă că eu am votat cu da. Înseamnă că mâine dacă votez cu da, deja nu mai este o întâmplare, ci este o disciplină. Sau pot să fac o diferență din moment ce acei zece lei sunt disponibili, pot fi dați, pot fi luați, pot fi creați, recreați.

Nu este oare natural să stimulez spațiul meu către disciplina de contribuție și a face o diferență, mai degrabă decât a mă da pasiv la o parte și a aștepta să mă invadeze jungla? Bineînțeles că da. Așadar este o mare putere în a

descoperi identificarea cu spațiul pentru că mărește nivelul de putere.

Corpul e doar un mic punct din spațiul meu

Asta nu am zis-o eu, ci a zis-o știința. S-a descoperit că structura ce are cu adevărat masă fizică și structură solidă reprezintă de fapt 10^{-37} din tot ce este. Și asta în fiecare loc. Protonul, care reprezintă de fapt singurul lucru solid, reprezintă 10^{-37} din tot ce este. Și atunci, dacă fiecare celulă din mine este 10^{-37} din tot ce este, nu înseamnă oare că eu sunt mult mai mare decât văd că ar fi corpul meu? Înseamnă că pentru fiecare celulă din corpul meu există o infinitate de spațiu care este alocat. Și atunci am de ales: mă identific cu acest lucru mic, finit sau înțeleg realitatea fizică din spate.

Sunt un spațiu de posibilități infinite și tot ce apare în lumea mea este al meu. Planeta asta este a mea și este treaba mea să cauzez aici ce am de cauzat. Este foarte puternic ca omul să înțeleagă că este frumos să ai un corp, dar nu este tot ce poți avea. Este cel mai mic lucru cu care te poți mulțumi. Să te identifici cu corpul tău. Mai sunt universuri imense, infinite în spatele acestor lucruri și acestor propoziții. Cea mai mare dorință a mea este ca până la finalul acestei cărți să clarificăm măcar accesul la ele, poarta la care putem ciocăni pentru a le face să se întâmple.

Ce suntem dincolo de corp? Un spațiu cu potențial infinit de responsabilitate

În momentul în care acceptăm că suntem mult mai mult decât corpul nostru, că suntem un spațiu cuantic în care posibilitățile pot fi văzute, asumate și transformate în realitate, practic rezultă că singurul lucru care ne extinde puterea este măsura în care ne asumăm responsabilitatea asupra unor lucruri din ce în ce mai mari, din ce în ce mai îndepărtate.

Cum ar fi să ne asumăm că pacea din lume este treaba noastră? Sau că protecția mediului înconjurător este treaba noastră? Cum ar fi să ne asumăm că a comunica impecabil pe această planetă este treaba noastră? Cum ar fi să îmi asum că a educa lumea în a avea un nivel de spiritualitate compatibil cu a trăi bine, nu doar cu supraviețuirea, este treaba mea? Cum ar fi ca un om să accepte și să își asume că lucrurile la distanțe de mii de kilometri, în orice axă a timpului, trecut, prezent sau viitor, sunt treaba lui?

Este treaba mea să onorez ce a zis Ștefan cel Mare despre unirea cu Moldova, și despre responsabilitatea cu ce las. La fel cum este treaba mea să creez un viitor în care copiii mei și ai tuturor vor putea zâmbi uitându-se la un cer senin. Așadar, acest teren de joacă infinit numit spațiu cuantic, responsabilitatea, este șansa mea și accesul meu la putere. Oare o să-l ratez? Eu cred cu mare, mare putere că îmi voi asuma și îmi asum acest lucru. În schimb este un mare salt de

la a fi doar corp la a fi întreaga lume. E saltul de la *eu* la *noi*. E saltul de la *eu* la *unul*. Și atunci, când suntem toți ca unul, *noi* se transformă în *unul singur*.

Frumusețea explorării cauzale. Ce pot cauza?

În momentul în care omul devine responsabil se schimbă felul în care comunică cu el însuși și cu lumea. În loc să se întrebe: „*Cum am ajuns eu aici?*”, omul devine capabil să creeze realitatea dinspre viitor către prezent. Și anume, dacă în visul meu este pacea pe pământ, cine este necesar să devin pentru a cauza în oameni o dorință mai mare de pace decât de război? Dacă visul meu este să trăiesc pe o planetă care înțelege cu ușurință felul în care se creează feluri de a fi, atunci, în mod natural, apare întrebarea: *Cine este necesar să devin? Cât de disciplinat, cât de lucid, cât de clar, cât de curat, cât de puternic pentru a putea să pun această educație pe masa umanității?*

În mod natural, apar întrebări care mă duc către răspunsuri. La ce nivel de impecabilitate și de intenționalitate este necesar să-mi trăiesc eu viața, și, când spun viața, mă refer la cele trei componente, stăpânul, lesa și câinele, în așa fel încât acest vis distant, educație spirituală gratuită pentru toată planeta, să devină realitate? La momentul acesta nu mai este chiar un vis. Când cinci din două sute de cărți sunt scrise până la finalul zilei de azi, adică 2,5 % din visul meu e

posibil, înseamnă că am făcut niște pași. Înseamnă că deja nu mă mai joc cu idei. Am trecut de 1 %.

Un proverb chinezesc spunea: Un drum de o mie de li începe cu primul pas, referindu-se aici la o distanță mare. În cazul nostru, un drum de două sute de cărți începe cu o carte. Nu mai suntem demult acolo. Așadar, ce apare aici frumos este că, fiind responsabil, mă pot uita la cine este necesar să devin ca om pentru a cauza în mediul înconjurător ca acele vise să devină în realitate. Și nu mai sunt brusc neputincios, ci sunt capabil de a deveni acea persoană cu disciplinele potrivite, cu atitudinea potrivită, cu responsabilitatea potrivită, de a-mi șlefui caracterul și puterea în acea direcție.

Cine pot fi eu aici pentru ca ce visez să devină realitate? Aceasta este întrebarea cu care se încheie acest capitol.

Capitolul 5. Secretul responsabilității

Realitatea reactivă. A face, a avea, a fi

Oameni care se confundă cu corpurile lor consideră că realitatea se formează în felul următorul: Trebuie să fac ca să am și apoi să fiu. Doar un corp poate gândi așa. Doar un corp poate gândi în acest fel. Că este necesar să faci acțiuni pentru a avea lucruri și pentru a te simți într-un anume fel. Adică pun spiritul pe ultimul loc. De exemplu: Trebuie să faci facultatea ASE ca să ai diplomă de contabil și ca să fii un om respectat și cu utilitate. Trebuie să faci nuntă ca să ai familie și ca să fii demn. Trebuie să ții post ca să ai greutatea potrivită și ca să te simți plin de vitalitate.

Acest proces nu a funcționat. De ce? Pentru că este o realitate reactivă în care ceea ce se încurajează la om este o permanentă luptă între el și mediul înconjurător. Acest tip de putere nu numai că pune singura resursă pe ultimul loc: felurile de a fi, adică cine suntem noi, dar mai mult, ne pune într-o contradicție cu a fugări felul de a fi respectiv făcând lucruri care ar trebui să ne ducă acolo. Acest tip de abordare a vieții vine de la o înțelegere sumară a capitolului anterior, mai exact a relației între stăpân, lesă și câine. Pornește de la: hai să vedem ce vrea câinele, mergem după el și sperăm că stăpânul o să fie mulțumit. Ei bine, de fiecare dată când

câinele a tras de lesă prin niște tufișuri pentru a descoperi ceea ce îi trebuia, stăpânul n-a ajuns bine. Relația dintre cei doi s-a șubrezit.

Așadar, într-o realitate reactivă, felul în care cauzalitatea funcționează, nu numai că este împotriva legilor firii, ci și este generator de o permanentă grabă, suferință: *Trebuie să fac, ca să am, ca să fiu*. Acest tip de structură dă la o parte tot ce este divin în om și îl pune într-o permanentă grabă și goană după ceea ce vrea să devină cândva. De exemplu, dacă vreau iubire și iubirea este acolo, departe în zare, trebuie să fac tot ce se poate ca să o obțin, să o am și prin urmare, voi atinge iubirea. Dar de unde plec pentru a putea ajunge la acel lucru? Dintr-o zonă lipsită de iubire. Dacă ținta mea este abundența, ce trebuie să fac ca să am și ca să fiu? Orice. Se pierde etica. Trebuie să plec din sărăcie, din suferință. Acest tip de realitate a fost folosit multă vreme. Este prezentă chiar și acum, în mileniul 3, deceniul 3. Oamenii se rup în două crezând că ceea ce fac determină ceea ce au și, prin urmare, ce vor simți. Intenția mea în acest capitol este de a opri fascinația oamenilor pentru acest tip de gândire și de a îndruma către o realitate care este responsabilă. Cine sunt determină acțiunile mele, iar acțiunile determină rezultatele.

Epicentrul este aici. Ființa, Stăpânul determină direcția lesei și comportamentul câinelui. Pentru că dacă facem invers, am văzut cum s-a terminat, prin scaieți. Așadar, faptul că eu sunt un om echilibrat și clar determină să fac o comunicare cu aceleași trăsături și să am o relație bazată pe

acest tip de lucruri. Simpla masă pe care noi lucrăm acum este aici pentru că cineva a făcut acțiunea de a o construi, dar oare a avut un gând sau a ieșit la întâmplare o masă? Oare voia să facă un scaun și a ieșit o masă? În niciun caz. Cu alte cuvinte, omul care a construit-o, a vizualizat-o mai întâi. A fost nevoie să fie clar, să fie creativ, să fie darnic. Este dintr-un material de calitate, foarte faină. A construit-o din abundență, din impecabilitate, după textură, din generozitate, după grosime, trăinicie, stabilitate. Aceste trăsături le-a avut creatorul acestei mese. Apoi a făcut niște planuri, invizibile și acelea. Pe baza acelor planuri, a achiziționat materialele și a făcut munca de a avea acum masă.

Cu alte cuvinte, într-o realitate responsabilă, cauzalitatea este direct de la sursă, epicentru, de la stăpân, prin intenție, prin lesă, către câine, către corp. Corpul face acțiunile ca urmare a intențiilor, ca urmare a cine este acel personaj. Într-o astfel de realitate, tu poți cu adevărat să fii cauzal. Să te uiți: Cine sunt eu aici? De ce este nevoie? Pot să generez aceste acțiuni și aceste rezultate?

Pornești de la singurele resurse cu adevărat palpabile, deși sunt invizibile: felurile de a fi. În momentul în care deții felurile de a fi, poți cauza acel rezultat. Dacă nu deții felul de a fi *răbdare*, orice cantitate de porumb, de floricele, plantată pe un câmp, nu va vedea stadiul final de a deveni popcorn. Dacă mă duc mâine dimineață și recoltez ce am plantat azi, lipsește răbdarea, voi găsi doar semințe murdare de pământ. Dacă nu am felul de a fi numit *pricepere* culinară, pot să am

10 saci cu porumb, le voi arde pe toate, indiferent cum aleg să le gătesc. Dacă nu am felul de a fi *înțelepciune* și le stochez într-un spațiu plin de șoareci sau de umezeală, le-am pierdut deși le-am avut.

Felurile de a fi sunt singura noastră resursă, iar ele cauzează realitatea în mod responsabil. De aici interesul meu pentru a pune aceste lucruri în lume prin Spiritonomics, ca oamenii să înțeleagă cum pot crea, din cine sunt, ceea ce fac și de acolo ceea ce au.

Implicarea este girul viitorului în care ne vedem

Simplul fapt că alegem să ne implicăm în ceea ce este în agenda noastră apare ca urmare a faptului că viitorul pe care îl vedem la orizont ne-a plăcut, ne atrage, ne captivează, ne fascinează și îl dorim. Mai mult, câinele nostru, corpul nostru poate sonda acel viitor prin intenție și observă o recompensă acolo: poate vedea trecerea de la cortizol la serotonină sau la oxitocină, un viitor în care iubirea este prezentă.

Ce înseamnă iubire? Oxitocină, conectare, stare de siguranță, de încredere. În momentul în care felul în care prezentăm viitorul corpului nostru este într-un mod seducător, atractiv, frumos, de bunăvoie și nesilit de mine, corpul va colabora cu ceea ce în spirit doresc și prin intenție îi transmit.

Așadar, implicarea apare doar ca urmare a faptului că atât trup, cât și suflet s-au declarat interesate de viitorul promis. Cum fac eu să-mi implic corpul în a merge la sală? Este necesar să îi promit că: *Uite, dacă mergi la sală, vei avea acces la bucuria de a avea vitalitate la vârstă înaintată, de a participa la nunta copiilor tăi, de a fi pe o doză puternică de rezistență, anduranță în maratoane.* Corpul, auzind aceste promisiuni: *Cum? Adică tu îmi promiți endorfine, împlinire, îmi promiți serotonină, fericire, îmi promiți oxitocină, conectare? Mă bag și eu în acel viitor, vreau și eu ceva din ceea ce tu ești.* Și acolo corpul începe să zică: *Mă bag, mă implic și validez acel viitor.* Implicarea corpului nostru arată că acolo s-a girat viitorul respectiv ca fiind valabil, apetisant, seducător.

Relația responsabilă între corp și spirit. Realitatea declarată versus realitatea trăită

Poți observa un corp care găzduiește un spirit responsabil prin faptul că realitatea pe care o dorește și realitatea pe care o trăiește sunt în echilibru. Practic, acel om trăiește visul său văzând cu ochii în același timp. La oamenii care nu au saltul de responsabilitate, această ecuație dispare. Ceea ce trăiesc și ceea ce doresc sunt în conflict. Doresc un anumit nivel de abundență, dar trăiesc sărăcie. Doresc un anumit nivel de vitalitate, dar trăiesc boală. Doresc un anumit nivel de conectare, trăiesc singurătate.

lată că cele două sunt rupte. Pentru a înțelege ce înseamnă responsabilitatea, ne uităm la ce cauzează fiecare dintre cele două. În primul rând, realitatea dorită este determinată de ceea ce spunem, de lista noastră de dorințe. Realitatea trăită este dată de lista noastră de implicări. Și când între cele două este o ruptură, înseamnă că ceea ce am dorit și lucrurile în care ne-am implicat nu au nicio treabă. Așadar, este prielnic un spațiu de responsabilitate acolo.

Cum aducem corpul nostru la implicare? Pe baza a ceea ce tocmai am discutat este necesar să creăm un viitor în care corpul nostru este recompensat. *Uite, dacă ajungi acolo vei primi odihnă, bucurie, abundență, conectare.* Dacă corpul nostru nu s-a implicat în realitatea pe care i-am promis-o sau pe care o alegem, înseamnă că el nu a votat cu viitorul posibil acolo, înseamnă că nu l-am sedus încă în a participa pe de-a-ntregul la ceea ce i-am promis. Adică, plantăm în acel viitor suferință. Motivul pentru care corpul nostru nu se implică, prin procrastinare, lene, amânare, pasivitate, este că nu am creat o descriere apetisantă în care el să zică: *Las tot chiar acum și mă bag.* Singurul lucru pe care îl avem de făcut pentru a genera acel viitor în care se implică și corpul nostru este să creăm un viitor apetisant, în care și corpul să fie luat în calcul, pentru că, dacă punem numai un volum de bani pe care să-i facem, a face bani e greu. Din start, *mai vreau să fac bani?* Dacă acolo pun mai degrabă sărac și cinstit decât bogat și lacom, vreau să devin lacom? Sau hoț? Nu. Și atunci nu îmi implic corpul în acte de bogăție.

Cu alte cuvinte, în momentul în care înțeleg relația dintre cele două, știu exact unde să ajustez. Unde? La povestea pe care i-o spun corpului meu despre acel viitor.

Când creez o poveste frumoasă despre acel viitor în care iau în calcul odihna, belșugul, relaxarea, vitalitatea, iubirea, orice tip de seducție pe care pot să i-o ofer câinelui ca să dorească excursia aceea prin pădure, acolo corpul va zice da și va gira viitorul respectiv cu prezența și implicarea sa. Felul în care vorbim corpului nostru determină capacitatea de a ne implica instant sau deloc în viață. De aceea limbajul este foarte important pentru că tot ce înseamnă a vorbi cu corpul nostru este de fapt ce iese din această gură. Limbajul sculptează viitor. Punct.

Dacă e spațiul meu, e în puterea mea

Uitându-ne la faptul că noi percepem, prin cele cinci canale, tot ce este în jurul nostru, de natură auditivă, olfactivă, vizuală, tactilă, în momentul în care ceva este în spațiu nostru, automat este în puterea noastră. De ce? Pentru că sunt singurul lucru în legătură cu care eu am putere. Este în puterea mea dacă această apă din exteriorul meu ajunge în interiorul meu și îmi satisface intenția de hidratare. Este în puterea mea dacă aceste foi existente pe masă sunt aranjate într-o poziție care îmi dă senzația de impecabilitate. Fie că este vorba de acest colț, finuț îndoit, sau că este vorba de felul în care sunt paralele cu foile pe care tu le ai. De mine

depinde. Tot ce este în spațiul meu este în puterea mea de a fi ajustat și este treaba mea să-mi cointeresez corpul să particip la aceste lucruri. De ce? Pentru că răsar din feluri de a fi pe care eu le conțin. Abundență, vitalitate, excelență, impecabilitate, conectare, iubire, respect, contribuție. Toate aceste lucruri sunt construite în așa fel încât să se transmită spațiilor în care mergem.

Cu alte cuvinte, cine sunt eu ca spirit? Mergând în orice spațiu, am oportunitatea de a duce, prin responsabilitate, diferența pe care o vreau acolo. Cum? Educându-mi câinele în a se implica în ceea ce vreau să pun în realitate. Dacă oamenii sunt dezbinați, poate aduc unitate. Dacă sunt deprimați, poate aduc veselie. Dacă sunt săraci, aduc nelimitare, abundență. Este treaba mea să creez aceste lucruri. De aceea, spațiul meu este terenul meu de joacă și orice este posibil acolo. De ce? Pentru că eu sunt posibil în orice fel.

Tot ce cauzez este în relația mea cu mine însumi

Având în vedere că mă duc în grădina mea și doresc să fac curat, oare la final grădina se va simți bine sau eu mă voi simți harnic? Am avut o situație de genul acesta chiar în grădina mea, cu proprii copii. Ei doreau să se joace. Și m-am observat interzicându-le. Nu mergi în colțul ăla că sunt urzici. În partea cealaltă sunt brusturi și șerpi. Aici, în dreapta, sunt crengi, acolo sunt sticle, acolo sunt stirigoaie, niște plante

otrăvitoare. Nici vacile nu le mănâncă. Și am observat că, la un moment dat, copiii mei se jucau într-un țarc de 2 m pe 2 m într-o grădină de 1 hectar. Și m-am observat pe mine că sufeream. Atunci m-am întrebat: *cum pot eu să-mi implic corpul în a cauza nelimitare în spațiul meu?* M-am dus și-am dat la coasă. Am curățat brusturii. Am tăiat cu coasa stirigoaiele. Am dat foc la crenguțe. Am cules și am mâncat cu orez urzicile. Și apoi, brusc, am observat cum copiii se jucau liniștiți în toată grădina. Eu mă simțeam la nivel fizic bine muncit: simțeam starea de vitalitate, hărnicie, implicare, responsabilitate. Mă simțeam un om gospodar. Copiii erau dinamici. În orice colț al grădinii mergeau se jucau perfect. Libertatea a revenit acasă. De ce? Pentru că m-am implicat.

Este treaba mea să merg în fiecare colț din grădina mea și să creez acolo o intenție a mea cu ce vreau eu. Iar toate astea reprezintă cine sunt eu în interiorul meu. Faptul că al meu corp s-a ridicat la acel moment în două picioare, a ascuțit coasa și a făcut treaba, a pus lemnele pe foc sau urzicile în orez, este doar o formă de responsabilitate care pornește de la felurile de a fi care au pus corpul în mișcare. Sunt unii oameni care nu-și pun corpul în mișcare. Stau și zăbovesc cu visele murind în fața lor și nu se implică în a le activa, a le finaliza, a le cauza să se întâmple.

**Care este cauza pentru care un om nu se ridică?
Nu este suficient de motivat?**

Viitorul pe care l-am descris corpului respectiv nu este apetisant: *Este greu, nu am energie, sunt obosit*. Felul în care vorbim cu corpul nostru cauzează ca el să stea jos, să economisească energie.

În momentul în care vorbim generativ cu corpul nostru: *Hai că poți, vei reuși, susține-mă, îți sunt alături, creează ceva impecabil. Adu iubire, putere, pace, unitate în lume*. În momentul în care vorbim corpului frumos, el se ridică de jos și vrea viitorul în care îl inviți. În momentul în care îi adresezi un viitor în care îl ocărăști, în care îl diminuezi, în care îl sperii, în care îl lipsești de energie, vitalitate, conectare, normal că se va opune și va zice: *nu, nu vreau să merg în locul ăla, de ce aș merge?* Motivul pentru care corpul nostru nu se implică este că viitorul descris prin cuvinte la nivel de limbaj este un viitor de vibrație joasă.

Dacă vrem un corp implicat în visurile noastre este necesar să-i vorbim frumos: *pot, voi reuși, sunt în stare, am capacitatea, la final te voi recunoaște, te voi hrăni corespunzător, îți voi da ce ai nevoie*. A fi generativ cu propriul corp este unul dintre principalii factori care girează viitorul cu implicarea lui.

Echilibrul face nedreptatea imposibilă

Dacă apa ar fi stat în picioare, am fi înconjurați de ziduri. Faptul că apa este în echilibru permanent și se duce în locurile în care gravitația este cea mai mare, adică în cele mai

adânci visuri, mai aproape de centrul pământului, de epicentrul pământului, faptul că apa are asemenea trăsături ne dă speranța că nedreptatea nu e posibilă. Nu există lucruri care să nu-și aibă rostul acolo unde apar. Nu există hoție decât unde omul este iresponsabil pe averea lui. Nu există manipulare decât acolo unde naivitatea are casă bună. Nu există singurătate decât acolo unde omul respectiv nu contribuie. Nu există pasivitate decât acolo unde există devitalizarea.

Cu alte cuvinte, nu poate exista nedreptate în lume și nu există, orice exemplu am lua, din orice direcție. Și te provoc pe tine sau ceilalți oameni care citesc sau vizualizează acest conținut, să descopere unde anume cred că au fost nedreptățiți.

Cea mai deasă formă de nedreptate este marcată, în oameni, prin simplul semn, și singurul semn, de fapt, care arată că responsabilitatea nu e prezentă: *diateza pasivă*: mi s-a întâmplat, mi s-a făcut, mi s-a luat, mi s-a dat, mi s-a cauzat, mi s-a spus. Altcineva este autoritatea. Eu nu am putere. Altcineva a avut-o. Eu nu sunt responsabil. Cineva din exterior este.

Care este prețul pe care îl plătesc oamenii care gândesc așa?

Prețul este că agenda lor este completată în fiecare zi de altcineva, că nu se regăsesc în viața lor. Sau prețul este că

asistă pasiv la visuri prăfuite în rafturi, pentru că nu se implică cu corpul în a-și urma propriul lor vis. Indiferent care dintre cele două se întâmplă: fie că nu se implică, fie că nu aleg, acesta reprezintă stilul de viață a unui om care nu a descoperit încă responsabilitatea de unde și spiritul de urgență. Responsabilitatea este printre primele trăsături spirituale ale unui om: dacă devii responsabil de acolo orice e posibil.

Universul este un cazino ce distribuie zeciuiala

Felul în care este construită această realitate pe bază de intenții și resurse, pe bază de *space-time* face ca orice lucru pe care noi îl dorim să fie disponibil acolo, undeva, pe un raft, iar tot ce este necesar să facem este să devenim persoana care să merite acel tip de realitate în preajma sa. Oare ce este necesar să devin să merit iubirea acestui om? Oare ce este necesar să devin pentru a merita șase zerouri în cont? Oare ce este necesar să devin pentru a avea un corp sănătos?

În momentul în care suntem responsabili, universul chiar este un cazino în care te duci și unde orice se poate obține, dobândind felul de a fi care garantează intrarea în acel tip de realitate. Mare parte dintre oameni au permanent această alegere în fața lor: mă implic în a deveni omul care merită acea iubire, acea abundență, acea realitate, acea

vitalitate sau asist pasiv la visul meu lihnit de foame, nehrănit cu energia implicării.

În funcție de felul în care alegem, putem trăi aceste lucruri ca parte din realitatea noastră de zi cu zi, în timp ce alți oameni trăiesc într-o realitate complet paralelă. Tu, aici, experimentezi iubire, putere, abundență, împlinire, iar o altă persoană, până de curând în viața ta, lângă tine, experimentează disperare, singurătate, lipsă de viziune și depresie. Cum de se întâmplă asta? Uitându-ne, acea persoană a avut, ca tine, opțiunea de a construi un univers în care să se regăsească. Unul s-a implicat, unul nu. Implicarea corpului va transfera felurile de a fi respective în disciplinele tale și oriunde vei merge, vei fi capabil să creezi o astfel de acțiune, să o reproduci la nesfârșit.

Responsabilitatea devine reflexă, devine o disciplină. Cu alte cuvinte, universul chiar este un cazino. Dar este un cazino care, ca orice alt cazinou, este un joc cu sumă zero. *Zero-sum game*. Asta înseamnă că, pentru ca tu să câștigi, este nevoie ca, în altă parte, cineva să piardă. Energia pe care noi o necesităm, pentru a ajunge la nivelul de împlinire respectiv este primită ca urmare a faptului că am făcut o diferență în viața unui om și el a acceptat să ne plătească. Eu însumi fac o diferență în viața a mii de oameni. Le ofer susținere către a-și îndeplini visurile cele mai mari. În schimb, universul ne asistă cu legea zeciuiei. O parte din descoperirea acelei persoane vine, în mod natural, către mine, prin noi salturi de conștiință, noi feluri de a fi, noi

abordări, noi perspective, noi puteri. Acest lucru face ca noi să avem permanent acces la noi doze de energie și un singur lucru este necesar pentru asta: iubire față de semenii și contribuție față de oamenii din jurul nostru. Făcând o diferență pentru ceilalți, de fapt, noi facem o diferență pentru noi înșine.

Loc de start: eu cauzez din nimic ceea ce vreau

Cel mai bun început este acela în care nu ai nimic, pentru că acolo poți crea o relație foarte frumoasă între felul în care evoluează situația, felul în care te apropii de obiectiv și faptul că s-a pornit de la zero. În momentul în care construiești de la zero o relație, un business, o familie, un grup de oameni, o comunitate, atunci ai ocazia să compari foarte des locul din care s-a plecat de la zero, de la nimic și să observi felul în care s-a evoluat, felul în care au ajuns lucrurile să devină, ca urmare a implicării tale. Înțelegerea acestui ciclu al creației îți dă șansa să fii mult mai vigilent, atent, clar la următoarea tură, la următoarea creație. Deci cele mai bune creații sunt cele din nimic. Cele în care nu s-a pornit de la nimic ca fiind existent deja acolo. Când pornești de la zero ai ocazia să compari cu cine erai când nu aveai și să observi acum că ești ce se întâmplă în viața ta. Și acolo realizezi: *wow, am devenit disciplinat între timp*. Între timp am adus impecabilitate, putere, claritate, curățenie, încredere, loialitate.

Oare ce este prezent în viața mea? Iată: bani, influență, putere, încredere. Deci, deodată, se poate face o legătură între felul în care ai evoluat la nivel spiritual și ce a apărut în realitatea fizică în care corpul tău trăiește. Făcând corelația între cele două, devine apetisant pentru om să vrea să fie responsabil. Și acesta este debutul unui nou nivel de putere personală.

The ultimate spiritual flex: Grow your garden

Cea mai faină dovadă de profunzime și putere la nivel spiritual este să ai o grădină mare, de unde și expresia: *Mare e grădina lui Dumnezeu*. Aceasta se referă la faptul că există acolo o abundență de posibilități, de acțiuni, o abundență de spațiu cuantic, o abundență de nimic pe care se poate construi orice, de către oricine. Cea mai puternică formă de opulență este cea spirituală în care spațiul tău este atât de îmbelșugat, încât oamenii își găsesc acolo șansa la întâlniri de gradul zero cu propriul viitor. Să fie puși față în față, instant, cu viitorul pe care ei doresc să-l trăiască. Și asta înseamnă să fii puternic la nivel spiritual, să ai o grădină infinită. Orice să devină posibil acolo. Și lumea să știe asta. Nu poate fi trecut cu vederea.

Capitolul 6. Răsăritul iubirii de sine

Totul este din cauza mea

Capacitatea unui om de a-și asuma în asemenea măsură realitatea înconjurătoare încât să considere că totul este din cauza sa îi generează statutul de autoritate. Faptul că absolut totul este din cauza mea îmi dă putere imensă. Pentru că am dreptul la a face modificările necesare într-un spațiu care îmi aparține. Totul este din cauza mea. Nu presupune vinovăție. Nu presupune regrete sau părere de rău că iată unde s-a ajuns fiind din cauza mea. Ci presupune că, atunci când eu mă declar pe mine creator și responsabil în legătură cu felul în care decurg lucrurile în lumea mea, în mod natural îmi asum că am și puterea să fac lucrurile diferit. Totul este din cauza mea. Presupune să mă uit în jurul meu și să realizez că felul în care vorbesc despre ceea ce este, vine dintr-un vocabular aflat în interiorul meu, pe care atunci când îl reglez pot determina schimbarea realității.

În momentul în care vorbesc despre lucrurile din jurul meu ca fiind abordabile, influențabile, inspirabile, reconstruibile, regenerabile mai degrabă decât fiind finale, jalnice și sărace, transmit în spațiul meu, în grădina mea, în care acele lucruri s-au născut de fapt, capacitatea de a le transforma după bunul plac. Felul în care vorbesc despre tot

ce este îmi dă puterea de a transforma tot ce este. Așadar, când spun că totul este din cauza mea este un act de declarare a independenței, a suveranității față de voința altora, este o declarație de putere prin care nu contează cine a făcut ceea ce este, este treaba mea să o duc la nivelul la care vreau.

Nu contează cine a aruncat acea hârtie sau acel chiștoc de țigară pe stradă. Fiind în spațiul meu este din cauza mea, este spațiul meu. Va fi spațiul meu un depozit de gunoarie? Sau am ceva de zis în legătură cu asta? Va fi spațiul meu un loc în care ridic, curăț și transmit: *Pe aici nu se trece decât în curățenie?* Sau îl voi lăsa acolo și voi întări declarația existenței mizeriei în spațiul meu? Este spațiul meu un loc în care oamenii se observă că sunt neliniștiți și își iau cu îngăduință un prilej de a readuce pacea? Sau este un loc în care aceste lucruri sunt ignorate și oamenii stau măcinați de griji și incertitudine? Când totul în viața mea este din cauza mea obțin putere să mă descopăr, să mă regenerez, să mă șlefuiesc, să devin conștient, capabil, responsabil.

Fiind al meu, dețin putere

Marea bucurie de a avea o grădină, mică sau mare, este faptul că pot zice orice și pot face orice în legătură cu ce se află în interiorul acestor garduri. Pot să dau cu coasa, pot să fac focul, pot să sap, pot să fac plajă, pot să cultiv, pot să fac orice, pot să construiesc orice, pot să mut locul de foc

dacă îl vreau mai încolo, pot să fac gardurile mai joase, mai înalte, mai transparente, mai strălucitoare. Faptul că mi-am asumat că este grădina mea îmi dă puteri nelimitate în interiorul acelor garduri.

Iar când grădina mea este această planetă, puterea mea este pretutindeni, cu oricine și în orice situație. De ce? Pentru că îmi asum că este șansa mea de a fi responsabil în legătură cu ceea ce este acolo și, prin urmare, îmi implic corpul pe baza unui viitor descris ca fiind frumos, înălțător, puternic, inspirațional, împlinitor, iar atunci corpul vrea să se bage în astfel de lucruri. În momentul în care dețin puterea, ca urmare a faptului că îmi asum drepturile de administrator asupra aceluia spațiu, dintr-odată tot ce voiesc, tot ce poruncesc, tot ce intenționez de la stăpân către câine devine realitate, direct sau prin interpuși, prin comandă directă asupra corpului meu sau prin delegare și inspirație cu corpurile altor stăpâni.

În momentul în care acest tip de putere iese în lume, lucrurile au tendința de a deveni instante și de a se transforma ulterior în realitate. Și o să discutăm la capitolul nouă despre responsabilitatea spațiilor comunale, acolo unde mai multe persoane își unifică eforturile. Când este grădina mea, tot ce se întâmplă în ea este al meu. Tot ce este în grădina mea îmi aparține. Iar asta la nivel de putere, nu la nivel de sclavagism; la nivel de frumusețe, nu la nivel de dominare; la nivel de iubire de sine, nu la nivel de proprietate. Pot face orice poftesc cu ceea ce îmi aparține. Și orice ar fi în

grădina aia, dorește a se lăsa transformat în direcția pe care o aduc, pentru că vine din iubire. Se vrea transformat.

Puterea este în transformare

Nu-i mare lucru să te uiți pe geam și să declari că afară plouă și de asta omul este în depresie. Oricine poate să facă asta. Se uită pe geam și zice: *Vai, ce întunecat este, dacă era soare era mai bine, dar așa, fiind întunecat, sunt în depresie.*

Puterea reală a unui persoane constă în capacitatea de a transforma realitatea exterioară în orice dorește. Uitându-mă pe geam și văzând că este înnorat, declar că este un prilej extraordinar de interiorizare, de odihnă, poate să mă uit la un film, poate să bea un pahar de vin fiert. Este un prilej extraordinar de conectare cu cineva drag. Este un prilej de a scrie o carte, văzând că afară este înnorat. Iată cum adevărata putere este de a ajusta percepțiile câinelui meu cu intențiile mele de stăpân. Înțeleg cum gândește câinele.

În același timp, am puterea de a aduce niște rectificări și de a completa această viziune cu ceea ce eu intenționez. Este prilejul perfect să mai creez ceva. Este prilejul perfect pentru un nou viitor. Este prilejul perfect pentru emoții de calitate. Este prilejul perfect să creez abundență, conectare, iubire, încredere. Puterea este în transformare. Ceea ce nu poate fi transformat se caracterizează prin resemnare: *Ce rost are să-mi fac abonament la sală, când oricum știu că nu*

mă duc? Ce rost are să mai fiu într-o relație, când oricum știu că inima îmi va fi zdrobită? Ce rost are să mai sper, când oricum știu că nimeni nu mă observă? Ce rost are să mai contribui, când lumea oricum nu mă va recunoaște pentru eforturile mele? Aceasta este resemnarea. Este certitudinea unui om care se lasă condus de câinele său și certitudinea care duce către a nu avea.

Resursele vin din acțiuni (implicare)

Un lucru pe care l-am observat de mic este că dacă îmi este poftă de cireșe, în special din acelea faine de mai, este nevoie să-mi implic corpul în a mă sui până în vârful copacului pentru a mă sătura de ele. Și am asociat starea de împlinire, satisfacție, abundență, bucurie cu implicarea corpului. Am observat că dacă ar terenul cu plugul, este mult mai ușor să plantez cartofi decât dacă nu l-aș fi arat. Am observat că dacă alerg de sute de ori, sunt mult mai antrenat în a alerga distanțe lungi. Am observat că dacă comunic și mă conectez frumos cu oamenii, conectarea devine naturală, firească, lipsită de efort.

Așadar, tot ce înseamnă resurse vin ca urmare a implicării. Pentru a aduce resurse, ceva ce ai, este necesar să te implici, să-ți deplasezi corpul către acele resurse. De exemplu, eu vreau resursa numită apă aflată în pahar pe masă. Pentru a face această apă a mea, este necesar să mă implic și să o beau. Pentru a face o prietenie a mea, o iubire

a mea, un nivel de abundență al meu, este necesar să-mi trimit corpul până acolo și să obțin ceea ce vreau.

Implicarea este izvorul bogăției. Oamenii neimplicați se vaită de sărăcie, mai întâi. Ulterior se vaită de neimplicare. Nu spun: *Nu m-am implicat și, ca urmare a neimplicării mele, am rămas sărac.* Nu. În general spun că nu au ajuns banii la ei. Nu spun: *Nu m-am implicat și prin urmare n-am primit iubire, ci spun că iubirea i-a ocolit, nu i-a văzut.* Înțelegând acest mecanism simplu, îmi dau seama că, pe lângă inițiativă, subiectul volumului anterior, responsabilitatea face ca eu să înțeleg că tot ce ține de realitatea mea este din cauza mea și, prin urmare, implicarea mea îmi va aduce resursele respective. De asta nu duc lipsă de nimic. Vreau? Mă implic? Am. Punct.

Posibilitățile devin reale prin asumare

Așa cum implicarea câinelui nostru, a corpului, în acțiuni cu viitor apetisant aduce resurse, la fel și implicarea stăpânului, în ceea ce ține de mecanica energetică invizibilă, generează posibilități. În momentul în care mă gândesc și creez noi feluri de a vedea realitatea, noi feluri de a fi, noi posibilități, noi spații cuantice, deodată se naște abundența.

Pot ajunge pe foarte multe drumuri la Vârful Omu. Eu, personal, cunosc 20 de direcții către Vârful Omu. Pot merge la acel Vârful pe Valea Cerbului, pe platoul Babele, pe Culmea Doamnele, pe Vârful Bucura, pe Bucșoiul, pe Mălăiești, pe

Brâna Caprelor, pot veni pe Creasta Morarului, pot veni pe la Peștera, pot veni pe la Padina, pot veni de la Bran, pot veni pe la Șaua Gaura, pot veni printr-o grămadă de locuri. Puterea unui spirit, a unui stăpân responsabil este aceea de a crea o multitudine de posibilități, iar această multitudine apare ca urmare a alegerii. Am de ales.

Cum știi că un om nu și-a luat saltul de responsabilitate? El zice din start: *n-am de ales. Trebuie.* Acolo el te-a anunțat, el ți-a spus clar: *nu am saltul de responsabilitate, dar sunt, poate, dispus la inițiativă.* Sau, mai mult, *sunt dispus la ascultare. Zi-mi ce să fac. Nu am de ales. Ce-ar trebui să fac? Ce pot să fac dacă nu am de ales?* Expresia asta e foarte frecventă. Un om zice din start: *Nu am saltul de responsabilitate, saltul meu maxim este inițiativa. Dar nici acolo că n-am timp, n-am bani, n-am energie, nu pot.* El răspunde că e doar determinat: *mi-ar plăcea și mie să conduc o asemenea mașină. Dar, vezi tu, nu vreau să mă deplasez, nu vreau să inițiez, nu vreau să-mi asum. Nu e din cauza mea, e din cauza banilor, industriei, economiei, inflației, pandemiei, sărăciei; bogații, politicianul, altcineva este de vină, nu eu.*

Acei oameni sunt complet onești. Ei își declară nivelul de la prima propoziție. Permanent, oamenii sunt sinceri, nu există mincinoși. N-am întâlnit în viața mea un mincinos. Oamenii întotdeauna spun adevărul. Când un om spune „*nu am de ales, trebuie să...*”, e clar: saltul responsabilității lui prezent nu are impact în realitatea personală, adică nu-și

implică corpul în ceea ce dorește. Bun, ce este de făcut? Pot să trec pasiv pe acolo sau pot să zic că este din cauza mea, adică urmează să fie cauzat de mine. Așadar, având în vedere că am un excedent de responsabilitate, pot oare să-i transfer omului înțelegerea necesară pentru următorul nivel? Absolut. Așa că îi dau. Nu-l iert.

Contemplând ceea ce am cauzat, mă aflu pe mine

Una dintre formele cele mai puternice de vindecare a depresiei este responsabilizarea. Mă uit la ceea ce este în spațiul meu, la ceea ce am realizat, la rezultate și mă întreb: *Oare ce fel de om eram când am creat-o?* Uitându-mă la culorile hainelor de pe mine în acest moment, mă pot întreba: *Oare ce fel de om a ales aceste haine?* Un om plin de viață. Un om plin de respect, de curaj. Un nonconformist. Un om care nu-i ca lumea. Un om care face lumea ca el. Un om cu respect și apartenență în spiritul propriei companii. Un om care se asortează, care intră într-o notă de eleganță cu mediul înconjurător, căruia îi place să aparțină, dar îi place să creeze el însuși motivele de apartenență. Un om nu numai cu inițiativă, ci și în responsabilitate.

Așadar, în momentul în care contemplăm ceea ce am cauzat, ceea ce este deja în realitatea noastră, noi putem să vedem cine am fost ca om la acel moment când am creat acele lucruri. *Oare cine am fost când am hotărât că așa arată tunsoarea mea? Oare cine am fost când am pus paharul pe*

masă și l-am considerat ca parte din setup? Oare am vrut ca și corpul să se simtă în siguranță într-o excursie de câteva ore? Cu siguranță, da.

Contemplând ceea ce doresc să cauzez, îmi aflu devenirile

Dacă în paragraful anterior ne-am uitat în trecut și am aflat cine am fost de am creat ceea ce ne însoțește azi, este timpul să vorbim de scanările în viitor. Uitându-ne la dorințele noastre, noi putem afla cine vrem să devenim. *Ce este necesar să devin eu, ca om, pentru ca o realitate să fie prezentă în viața mea în 2 ani de acum?* Dacă eu doresc să am această prietenie, această iubire, această abundență, acest nivel, această influență, această inspirație, cine este necesar să devin eu ca om astfel încât acel om, situație, circumstanță, acea posesiune să fie în viața mea, în acel interval?

Cine este necesar să devin eu, ca om, pentru a merita oameni de acest calibru în viața mea? Cine este necesar să devin eu, ca om, ca în contul meu să se reflecte numărul de zerouri de după 1, să se reflecte ceea ce am hotărât că vreau să devin?

Practic, responsabilitatea este un instrument cu care poți scana pe toate axele timpului. Poți scana trecutul și să afli cum ai gândit, cine ai fost de ai ajuns acolo. Poți scana axa viitorului, observând ceea ce poți să devii și încă nu ești

pentru a îndeplini acel vis. Mai mult, poți scana, în această secundă, inventarul realității înconjurătoare și să afli cine ești tu chiar acum de lucrurile se desfășoară așa. Responsabilitatea este, la propriu, un instrument de teleportat. Este un instrument prin care tu scanezi la nivel multidimensional și care reprezintă abia debutul a ceea ce înseamnă capacitățile unui spirit puternic. Este abia introducerea. Este introducere în a crea noi realități, noi universuri în fiecare secundă.

Între ceea ce am fost și ceea ce aleg să fiu se află responsabilitatea

Văzând trăsăturile stăpânului, felul în care și-a format intențiile astfel încât câinele să-l aducă aici sau, mai bine zis, observând inventarul realității mele, cu ceea ce conține el, funcțional și disfuncțional, și înțelegând că cine am fost la un moment dat a creat toate aceste lucruri, pot avea acces la a deveni responsabil în legătură cu viitorul. Pentru că mă uit la dorințele mele, înțeleg ce trăsături am deja și văd ce trăsături este necesar să am. Iar acolo rămâne ca, pe baza alegerilor făcute, să-mi implic corpul până voi deveni acel om care merită noile realități pe care le visează, iar asta îmi dă, în interval de secunde, acces la devenire.

Cine este necesar să devin eu chiar acum în comunicarea aceasta, în așa fel încât nivelul de conectare și de profunzime al acestei cărți să se multiplice? Să fiu un om

tranșant, direct, elocvent, un om care spune multe, în puține cuvinte, o persoană care vorbește prin înțelesul tuturor. Iată cum, instantaneu, văzând realitatea spre care ținesc, am invocat și am chemat trăsăturile stăpânului și le implic în comunicarea imediat următoare. Cu alte cuvinte, accesul meu este nelimitat. Văzând cine am fost și cine vreau să fiu, îmi asum spațiul dintre ele.

Iată un exemplu foarte concret: între ceea ce avem astăzi și ceea ce dorim să avem în viitor este o prăpastie. Treaba noastră este să umplem această prăpastie cu acțiunile care ne duc către un pod complet, către acea realitate. Să construim piciorul de la pod, arcul și, ulterior, să coborâm pe malul celălalt pentru a ne bucura de realitatea respectivă.

Treaba noastră, în această viață, este să ne instruim câinii să execute, pe baza intențiilor noastre, tot ce este de executat, astfel încât realitățile respective să poată fi aduse în prezent. Treaba mea este să disciplinez, printr-o intenție curată și clară, felul în care corpul meu se implică în lucruri din ce în ce mai mari. Și aceasta este responsabilitatea. Să creez poduri între ce a fost și ce va fi. Iar eu definesc ce va fi. Fiecare definește în viața lui ce va fi.

Responsabilitatea este sfârșitul vinovăției și debutul acțiunilor relevante

În momentul în care omul realizează nuanța fină, diferența clară între a cauza și a se face vinovat, se întâmplă miracolul. Miracolul este că trece de la culpabilizare: *din vina ta s-a întâmplat* la responsabilizare: *voi cauza asta să se întâmple*. Ceea ce nu vezi acum, aici va fi prezent mâine. Oamenii care mă cunosc știu că, în momentul în care am spus că ceva se va întâmpla, s-a terminat. Acolo realitatea aia va fi curând prezentă. De ce? Pentru că îmi asum, nu mă învinovățesc.

De asta am spus mai înainte că nu iert pe cei care îmi cer să le dau responsabilitate. Pentru a ierta este necesar să-i judeci. Pentru a-i judeca este necesar să îi critici. A-i critica, a-i judeca și a-i învinovăți în propria ta grădină înseamnă că îți place să plantezi astfel de semințe. Mie nu. Eu înțeleg ce au nevoie și le dau. Văd un om când se recomandă și spune: *Nu am saltul de responsabilitate, nu-l ai tu?* Fiind obișnuit cu a dăruia, le ofer acel lucru, mai degrabă decât să îi învinovățesc. Trecere la învinovățire, care înseamnă: „*Nu sunt suficient de bun să cauzez ceea ce visez*” și este părerea câinelui despre o realitate care îl depășește cu mult, fiind din spațiul cuantic, la perspectiva: „*Voi cauza tot ce este necesar de cauzat, toată implicarea, toate acțiunile, toate alegerile necesare pentru a aduce acea realitate aici*”, acest salt se numește responsabilitate, de fapt. Voi face să se întâmple din nimic tot ce am zis că se va întâmpla și este treaba mea să fac să se întâmple aceste lucruri. Le voi cauza. Diferența între vinovăție

și responsabilitate este faptul că omul alege să se implice în a face acel vis realitate.

Capitolul 7. Reglează-ți spațiul și îți reglezi viața

În momentul în care un om devine responsabil pe propriul spațiu și înțelege că toate lucrurile din spațiu reprezintă, de fapt, feluri de a fi și discipline personale, atunci devine foarte evident traseul necesar a fi urmat. Și anume, dacă eu am grijă de spațiul meu, viața mea, care se întâmplă în acel spațiu, va fi automat reglementată. Dacă în spațiul meu nu se bârfește, oriunde mă duc, fără a mă prezenta, bârfa se oprește.

Când pășesc într-o mulțime de oameni, ei se vor opri din a bârfi. Dacă intenția mea este să nu ating oameni în interacțiunile mele, faptul că am reglat spațiul meu face să se facă cărare pe unde merg. Oamenii se dau la o parte instant, chiar dacă mă cunosc, chiar dacă nu mă cunosc.

Deci în momentul în care reglez spațiul, spațiul reglează viața care se întâmplă în interiorul lui. Și capitolul acesta este tocmai despre a aduce claritate în felul în care lucrăm, la nivel cuantic, prin responsabilitate în propria grădină.

Punctul de asamblare este realitatea pe care o poți accepta

În termenii oamenilor de cunoaștere, punctul de asamblare reprezintă realitățile de care ne agățăm cu încăpățănare că sunt singurele posibile. Punctul de asamblare reprezintă intersecția credințelor noastre. Că lucrurile pot fi doar așa, cerul poate fi doar sus, bogății pot fi doar lacomi, săracii pot fi doar cinstiți, că viața este doar gri, că lumea este doar ostilă.

Toate aceste credințe formează împreună un set de încăpățănări, un set de fixisme și, chiar și atunci când sunt pozitive, tot asta reprezintă – fixisme: că oamenii sunt doar buni, că viața este doar roz, că lumea este doar frumoasă, că banii sunt doar valoare. Orice atașare a spiritului uman de o realitate materială fixă cauzează conflicte în interiorul acestei relații dintre stăpân, lesă și câine. Când spiritul infinit se identifică cu realități fizice fixe apare suferința și conflictul între cele trei, între stăpân, lesă și câine.

Așadar, punctul de asamblare reprezintă totalitatea obsesiilor unui om, prin prisma cărora el vede că o situație poate fi doar așa. Ce este frumos în legătură cu acest punct de asamblare este că îi dă corpului certitudinea la supraviețuire, stabilitate, siguranță. Ce este și mai distractiv în legătură cu acest lucru este că un om al puterii personale, un om al cunoașterii, poate mișca acest punct de asamblare în ceilalți oameni și în propria persoană. Ceea ce înseamnă că

nu are niciun fel de loialitate față de credințele corpului său. Le observă că există și continuă să inventeze, să creeze și să onoreze întruna alte și alte noi posibilități. Acest lucru cauzează o dinamică a realității, iar realitatea se poate schimba în secunde. Pot trece într-o secundă de la: *Este foarte frig aici* la *Este foarte cald aici și pot, cu siguranță, să și transpir pe tema asta*.

Cu alte cuvinte, este treaba mea să creez un spațiu în care punctul meu de asamblare, care reprezintă totalitatea percepțiilor mele despre viață, să fie fluid și dinamic. Este interesul meu să mențin un punct de asamblare fluid, pentru că asta denotă că sunt responsabil să creez realitatea după cum hotărâsc. În realitatea fizică, această abilitate cauzează întorsături instantanee de situații, cum ar fi: găsești un obiect pierdut, o stradă care era blocată, acum se deblochează, dacă nu era curent electric, acum iar este brusc. Toate fiind în spațiul meu, este în posibilitatea mea să generez astfel de poziții ale punctului de asamblare ale credințelor mele care să cauzeze, datorită unui noroc exagerat, a unui excedent puternic de energie provenit din zeciuală, transformări mari de perspectivă și situații în acel mediu.

De aici și capacitatea de a transforma rapid perspectivele oamenilor în întâlniri unu la sute sau mii. Dacă eu mă pun într-un punct de asamblare care are un nivel de vibrații mult mai ridicat decât media acelei mulțimi și dacă universul este construit astfel încât să aibă câștig de cauză cel care oferă, cel care aduce la masă darul cel mai valoros,

vibrația cea mai înaltă, nu este greu de înțeles de ce ceea ce eu doresc acolo primează: pentru că mi-am asumat o perspectivă mult mai înaltă care denotă un act de conștientizare, de valoare și care, deodată, are nu numai în sarcină, ci și în îndatorire transformarea vieților prezente în acel spațiu. Și iată cum se cauzează manifestarea. Manifestarea nu este o formă de motivație. Nu este să-mi repet într-una ceva până mă prind că am repetat ceva. Manifestarea presupune să ai resursele și intenția pentru a cauza transformări de situații, transformări de realități.

Schimbarea punctului de asamblare este egală cu asumarea dincolo de ceea ce este vizibil sau chiar posibil

În momentul în care ajung într-o realitate pe care doresc să o transform, este necesar să-mi asum responsabilitatea asupra ei, indiferent cine a cauzat-o. Clar că nu eu am aruncat chiștocul de țigară pe jos. Însă, asumându-mi responsabilitatea că este în spațiul meu, am eu oare acces la a transforma spațiul? Bineînțeles. Îmi implic corpul în a-l lua și a-l pune la gunoi. Ajungând într-un spațiu în care este o disensiune, o dezbinare între oameni, pot clar să constat că nu eu am făcut asta, că nu este din vina mea, că nu este din cauza mea. În mod evident pot face asta confundându-mă cu corpul meu, cu câinele meu. Însă am acces la un nivel superior de înțelegere a acelei realități. Pot

eu să fiu persoana care, în ciuda lucrurilor care au dus acolo, determină unificarea oamenilor? Bineînțeles.

În momentul în care îmi asum cu putere acel spațiu, îmi schimb punctul de asamblare. Am de ales între credința: *pot intra într-un punct de asamblare în care altcineva a făcut asta, ei și-au făcut-o, ei să o rezolve*, care e abordarea clasică, face parte din lume, sau pot să intru într-o perspectivă în care: *oricine ar fi făcut-o, este treaba mea să o fac cum îmi place*. Așadar, implicându-mă în profunzime în acel lucru, din start, am câștig de cauză. În primul rând, vin cu o variantă conștientă de vibrație mult mai avansată decât ceea ce există în acel loc și, automat, tot ce se află în grădina mea va fi în subordinea mea. În al doilea rând, voi avea șansa să cultiv nu numai mobilitatea punctului de asamblare, de la a rămâne în dezbinare către a trece în unitate, ci și să plantez în trecutul meu dovada că se poate. Că oriunde m-aș duce, sunt genul de om care unifică, care aduce abundență, care aduce valoare.

Zilele trecute m-am dus la lansarea unui business și persoana care l-a inițiat a spus că: *Din partea ta nu vrem să plătești valoarea serviciilor, este o onoare să te avem aici*. Și am spus: *Reflexul meu este ca pe unde merg, tot ce ating să se transforme în aur. Tot ce ating crește și evoluează. Voi plăti un preț la fel ca oricine altcineva. Voi plăti de fapt prețul maxim. Pentru că vreau ca această legendă, această perspectivă din punctul meu de asamblare, să conțină faptul*

că, oriunde m-aș duce, viața crește ca urmare a faptului că am trecut pe acolo.

Deci, în momentul în care cauzezi schimbări ale punctului de asamblare, tu, de fapt, manifesti disponibilitatea de a renunța într-o clipă la atașamentele anterioare. Și poate chiar de mai multe ori într-o secundă pot să-mi schimb părerea despre ceva, în funcție de cum poftesc, de ceea ce vreau în grădina mea. Pot urî o persoană într-o secundă și apoi pot să o iubesc cu prețul vieții mele. Și toate pentru propria distracție. Doar pentru că sunt un om al cunoașterii a cărui intenție este de a manifesta putere personală în legătură cu orice spațiu vizitez, conțin sau traversez.

O nouă asumare, o nouă perspectivă acționabilă

În momentul în care văd rostul sau văd realitatea la capătul căreia există transformare, îmi asum și devenirea. Doresc felul de a fi care îmi dă puterea de a transforma realitatea prezentă. Așadar, fiecare nouă perspectivă presupune un act de creștere. Ca eu să văd lucrurile altfel, este necesar să cresc mult în afara acelei situații, mult peste acea situație și să o includ, să o incorporez, să o integrez în alte feluri.

Bineînțeles că este varianta câinelui: dacă vede bățul, automat vine bătaia; dacă vede mingea, automat vede joaca. Pot să rămân cu păreri fixe, constante pe toată durata vieții, cum este la acest moment cutuma vieții mondene. În același

timp, am ocazia de a implica și stăpânul în această ecuație. Și anume, pot crea o nouă perspectivă? *Cum pot vedea orice, drept fiind orice?* Cum pot aduce noutate pe pământ? Cum pot aduce contribuție? Cum pot crea o și mai mare complexitate la nivel spiritual, în așa fel încât să pot să-mi asum tura viitoare spații și mai extinse, un număr de oameni și mai mare, o profunzime și mai adâncă a ideilor? Și iată cum, fiecare act nou de asumare a responsabilității cauzează o nouă perspectivă, aceasta cauzând la rândul ei noi feluri de a fi. Practic, este definiția evoluției. Evoluția are drept sursă responsabilitatea.

Schimbarea punctului de asamblare reprezintă un nou fel de a fi, o nouă resursă, având în plus și amintirea posibilității de a fi așa

Punctul de asamblare determină modificări de comportament la nivelul câinelui nostru, al corpului nostru, în gândirea lui, în acțiunile lui, la fel cum determină și modificări de intenție la nivel spiritual. Asta înseamnă că tot ceea ce urmează de aici este o consecință a ambelor schimbări. Un spirit care intenționează diferit va determina acțiuni diferite în interiorul corpului pe care îl deține. Mai mult, dacă există mai multe corpuri în grădina aceluia spirit, toate acele corpuri vor acționa diferit pentru că se infuzează, se imersează în spațiul lui.

În momentul în care eu îmi adresez intenția către o grădină care conține, să zicem, 350 de oameni, toți oamenii vor acționa după cum am creat eu ca stăpân în grădina mea. Iar acest lucru este posibil, din nou, datorită faptului că, la nivel valoric, am cauzat consens instant pe o intenție de vibrație înaltă cum ar fi unitate, iubire, inspirație, evoluție. Acest contract care se realizează instant între mai mulți stăpâni, mai multe intenții și mai mulți câini determină schimbări comportamentale masive, atât la nivelul oamenilor din acea ecuație, cât și la nivelul spiritelor implicate. Cu alte cuvinte, trup și suflet, oamenii se orientează către acțiuni care, până atunci, nu au fost posibile. Fac lucruri noi nouțe, lucruri nemaiauzite, poate chiar ridicole: să stea la foc până dimineața, să meargă pe foc, să construiască lucruri de reconstruit, să manifeste unitate și să gătească împreună cu alți 50 de oameni. Cine a mai văzut așa ceva? Oamenii fac lucruri noi când starea de spirit este nouă. Și despre asta este viața pe care eu doresc să o cauzez. Noutate. Maximă. Zi de zi.

**Conștiința ta este o cheie ce deschide
aceeași realitate, oriunde mergi**

Realitatea asta, deși la început enervantă pentru mine, a fost un duș rece. Am descoperit că, mutându-mă în Statele Unite la o vârstă fragedă, au migrat odată cu mine și toate obiceiurile câinelui meu. Obişnuiam dimineața să-mi fac

tabietul, o țigară, o cafea și un pahar din băutura mea cu umbreluță, preferată la acel moment. Și ce am observat aterizând în Statele Unite este că instant, m-am dus și am căutat locul în care să-mi pot satisface aceste dorințe. A migrat cu mine, pe partea cealaltă a oceanului, setul de apucături, dependențe ale corpului de până atunci. Realizând acest lucru, mi-am dat seama că locația geografică, *space-time*-ul, nu afectează natura și disciplinele relației pe care o am cu corpul meu. Și atunci am realizat că, oriunde ne ducem, nivelul nostru de evoluție este ca o cheie care deschide o ușă în orice loc de pe planeta asta sau pe oricare alta pe care ne-am duce. Dacă sunt un hoț, oriunde voi merge voi deschide posibilități de a cauza acest lucru. Dacă sunt un om unificator, oriunde voi merge pe această planetă voi vedea posibilități de unificare. Și am fost în țări în care nici măcar n-am înțeles ce se întâmplă, în schimb unificarea mea a fost prezentă.

Oriunde am merge, noi, respectiv stăpânul, lesa și câinele, deschidem ușa unor realități care apar acolo unde suntem. Asta înseamnă că nu există nicio șansă ca noi realități să ni se deschidă în fața ochilor în momentul în care noi mergem cu aceeași veche relație. Totodată, înseamnă că și evoluția, noutatea, sunt garantate atunci când noi transformăm ceva, mergem și deschidem noi lucruri. Și aceasta este una dintre cele mai mari mirări ale oamenilor proaspăt responsabilizați. Ei rămân uimiți de faptul că nu se mai deschid aceleași realități cum obișnuiau să fie până mai

ieri. De ce? Pentru că punctul de asamblare li s-a schimbat. A fost schimbat, le-a fost schimbat sau a fost mișcat.

Iar aceasta este arta unui om responsabil, să poată sonda în arhivele civilizației și să creeze acolo noi niveluri de creativitate. Să sondeze în vechile obiceiuri, în cutume și să se dezică instant de ele. Înțeleg ce a fost până acum, de aici încolo urmează un alt regim. Regimul pe care eu vreau să-l aduc. Și nu la modul dictatorial, ci la un mod care respectă o logică trivalentă: eu sunt bine, tu ești bine, lumea ce ne înconjoară va fi bine.

O altă realitate, noi resurse interioare

În momentul în care oamenii pășesc într-o realitate diferită de ceea ce au trăit până atunci, este prilejul perfect pentru o inventariere a resurselor interioare. Este ocazia să te întrebi: *Oare cine am devenit eu între timp de mă bucur, merit și trăiesc în această realitate nou-nouță?* La fel și invers: *Oare ce s-a întâmplat cu mine de realitatea în care sunt acum nu mă descrie? Nu mă simt confortabil, nu mai este abundență, conexiune, iubire.*

Deci nu contează direcția pe care mergem, pozitiv sau negativ, vibrații înalte sau scăzute. Omul are ocazia, prin responsabilitate, să scaneze spațiul său și să descopere cât de mult a evoluat prin schimbarea detaliilor realității sale. Să se uite în jur la abundența de iubire, de respect, de încredere, de siguranță, de resurse materiale, de tot, de la gama

tandreții și până la conectare cu oamenii, de la abundența de posibilități și până la starea de vitalitate. În momentul în care un om compară cele două realități din care a venit și în care a intrat, poate să determine: *Oare la ce feluri de a fi am cuplat sau ce feluri de a fi am închis, de realitatea a luat-o pe un trend ascendent sau descendent?* Această metodă de inventariere cauzează omului claritate în legătură cu ce a devenit între timp. Cine a ajuns să fie între timp? Și cum s-a ajuns acolo?

Singurele resurse care contează sunt cele interioare - din ele izvorăște realitatea fizică

Am descoperit deja, atunci când am vorbit despre responsabilitatea reactivă, despre realitatea reactivă, că viața este o permanentă fugăreală după ceva ce este acolo, la orizont, departe. Vreau abundență? Plec din sărăcie. Vreau iubire? Plec din singurătate. Vreau unificare? Plec din dezbinare. Am observat că nu funcționează realitatea asta. În primul rând, pentru că omul intră într-o stare profundă de grabă, disperare, FOMO, Fear of Missing Out. Și în al doilea rând, pentru că nu există putere cu mediul exterior: omul respectiv este permanent în bătaia vântului.

Însă, în momentul în care observăm că felurile de a fi despre care am vorbit până acum sunt cele care determină acțiunile și rezultatele noastre sau, mai mult, când observăm că avem puterea de a migra prin realități diferite, cuplând la

feluri de a fi diferite, când înțelegem că adevărata noastră putere este de a schimba punctul de asamblare, de a schimba în mod continuu părerea noastră despre ceea ce știm și ceea ce nu știm, în momentul în care înțelegem astea trei lucruri, începem să ne focusăm pe ceea ce există cu adevărat și ceea ce are relevanță cu adevărat: resursele interioare, felurile de a fi, cine suntem, trăsăturile conștiinței noastre. Începem să ne identificăm, la început timid, ulterior disciplinat și, la final, total, cu noi înșine, ca fiind stăpânul. În momentul în care omul începe să se vadă pe el însuși 100% divinitate, atunci nimic nu este prea mare și nimic nu scapă puterii personale. Tot și orice ar fi, orice act de transformare, orice schimbare de situații, orice circumstanță, orice realitate, orice conflict devine următoarea oportunitate de evoluție.

Acest tip de om se aruncă de bună voie în astfel de situații pentru că simte și dorește, la nivel spiritual, încorporarea de noi feluri de a fi, o comunicare mai autentică cu propriul corp la nivel de intenție, iar la nivel de corp, o dependență, o adicție de substanțe mult mai evolute. Cum să nu merg alergând de la cortizol către oxitocină? În fugă mare va merge corpul meu dinspre stres către iubire. Cum să nu mă grăbesc, să măresc pasul când plec de la incertitudine și disperare, frică, dependență de adrenalină către dependența de melatonină, claritate, locul unde permanent am o viziune și permanent includ oamenii în viziunea mea. Normal că al nostru corp va spune: *vreau și eu ceva din*

realitatea aia, te voi susține până la combustie în ceea ce înseamnă următorul nivel.

Așadar, este important să descoperim că resursele noastre interioare, de fapt, reprezintă epicentrul, locul din care se creează realitatea. Corpul este o consecință, câinele doar un executant, iar intenția doar o formă de a comunica, anterior chiar și limbajului.

Responsabilitatea este un mecanism simplu de implicare a corpului în acțiuni ce decurg firesc din felul de a fi ales

În momentul în care declarăm responsabilitatea ca stare de zi cu zi, dispare rezistența corpului la inițiativele spiritului. Corpul permanent este cu mâna sus: *Mă bag în orice. Orice ai intenționat cu mine sunt al tău și mă dăruiesc în întregime cauzelor pe care tu mi le transmiți prin intenții.* Acest nivel opulent de relaționare între spirit și corp vine dintr-o încredere extraordinară a corpului în spiritul ce locuiește în el. Vine dintr-un nivel puternic de autenticitate și putere al acelui spirit, dintr-o formulare foarte clară a intențiilor, dintr-un limbaj impecabil.

Așadar, corpul meu este permanent cu mâna sus pentru orice ar apărea în jurul meu, știind că pot gestiona absolut orice situație cu putere maximă. Și permanent este acolo: *Vreau și eu, vreau și eu, mă implic. Vreau tot. Vreau tot ce vine către mine.* Înțelegând că el este în mijlocul unui spațiu, în mijlocul unei grădini, cât toată planeta care este a

lui. Până să ajungă lucrurile la mine, deja au fost deschise porți. Dacă au fost deschise porți, înseamnă că deja am intenționat. Dacă am intenționat, înseamnă că deja am creat realitatea, văzând de la A la Z tot ce va urma. Dispare complet și pentru totdeauna confuzia. Dispare rezistența. Corpul se va implica în absolut tot ceea ce-i comandăm. Corpul are încredere oarbă într-un spirit luminos. Și se va arunca în fundul celei mai mari prăpăstii și ghici ce? Va și ieși de acolo.

Punându-te la sursa vieții din jurul tău, se naște puterea în spațiul personal

În momentul în care omul își asumă, prin responsabilitate, că tot ceea ce este în jurul lui a fost cauzat de el să apară și tot ceea ce dorește va fi cauzat de el să apară, deodată cine ești tu ca om devine epicentrul, sursa noutății, a acțiunii, a implicării, a unificării. Practic, devine o fântână infinită din care izvorăsc feluri de a fi, acțiuni, implicări, alegeri. Devii farul călăuzitor din care izvorăște viața în acel spațiu. Pentru că tot ce este în jurul tău este cauzat de tine. Și nu este o formă de motivație, ci o certitudine prin care înțelegi că orice este în jurul tău, poți vedea cum a ajuns acolo. Pot vedea cum a ajuns pe ecranul de aici sigla companiei Createrra. Dacă mă duc și mai în spate, pot vedea cum denumirea Createrra, logo-ul, sloganul Createrra au ajuns în existență. Dacă mă duc și mai departe pot vedea ce

anume am gândit și cum am intenționat, de a apărut însăși dorința de a crea ceva ce face o diferență pentru oameni. Iată cum am călătorit în timp, pe bază de responsabilitate. Mi-am sondat intențiile și am străbătut un deceniu, în secunde. Aceasta este teleportarea de care se vorbește și nu este teleportarea câinelui, ci este teleportarea stăpânului. Este acces la a sonda *space-time*-ul pe baza intențiilor manifestate acolo.

Ceea ce sunt eu aici creează viața care este acolo

În momentul în care omul relaționează la nivel cauzal cu toată realitatea înconjurătoare, el transformă în reflex și disciplină a pune în lume ceea ce este în sufletul său. Și atunci, dacă eu conțin aici unitate, este natural că oriunde m-aș duce acolo, dincolo, oamenii se vor unifica. Dacă eu conțin în lume abundență, oriunde m-aș duce, oamenii vor trăi mai bine.

Vorbind de exemplu cu spa-ul la care am fost și care tocmai se inaugurase: dacă eu am disciplina de iubire, oriunde m-aș duce, iubirea este prezentă. Și atunci, eu nu mai relaționez cu ce se poate și ce nu se poate face, ci relaționez cu cine sunt și cine pot fi. Cu alte cuvinte, de multă vreme nu mă mai identific cu corpul meu, ci mă identific cu un spațiu de infinitate și posibilitate. Mă duc în locuri și, știindu-mă cine sunt, îmi este clar ce devine posibil. Iar în aceste posibilități, fiind însoțite și alimentate de un corp care este mereu cu mâna sus, implicarea este deja garantată. Având în vedere și

faptul că ofer oamenilor degustări dintr-o lume ce este posibilă la un nivel foarte înalt de vibrație, mă pot baza și pe celelalte corpuri care se vor implica. Nu am locuri în care să merg și oamenii să mă refuze. Oriunde merg, oamenii sunt mereu cu mâna sus. De ce? Pentru că ceea ce aduc este un spațiu de evoluție, putere, un spațiu de responsabilitate, de curățenie, de încredere, de conectare, de evoluție. Promit droguri noi, adicții noi, pentru câini noi. Promit oamenilor accesul la o lume în care cortizolul și adrenalina sunt înlocuite cu serotonină, fericire, tiroxină, autenticitate, endorfine, împlinire, integritate, melatonină, claritate. Cine oare nu vrea să facă trecerea de la salată de buruieni la salată de trufe? Toată lumea este mereu cu mâna sus, oriunde m-aș duce. Și când spun asta mă refer că orice om din lumea asta are posibilitatea de a rosti și de a aplica această frază. Nu mă refer la mine specific, ci mă refer la intenția întregii serii Spiritonomics, ca oamenii să umble în corpuri și să țină mereu mâna sus.

Capitolul 8. Departamentul resurselor interioare

Având în vedere că deja am stabilit că singurele resurse care contează sunt cele care construiesc lumea fizică în care trăim, adică resursele interioare, bineînțeles că există un departament care le gestionează pe toate. Acest departament este departamentul resurselor interioare. Este locul în care oamenii devin conștienți de cine sunt și de faptul că ceea ce sunt cauzează ceea ce corpurile lor fac, iar de aici decurge realitatea pe care ei o au și în care trăiesc.

O realitate responsabilă garantează consistență la orice nivel

În momentul în care întâlnim un om responsabil, care se implică în alegerile sale, care își urmează visul, care trăiește viața în termenii lui, noi vom ști că oriunde ne-am uita în viața acelui om, el va demonstra consistență. Consistența înseamnă că la fel este și în sala de sport, și în frigider, și în pat, și în creativitate, și în cărți, și în grupuri de oameni, și în singurătate.

Faptul că un om este responsabil și cauzează realități după cum le și declară vine la pachet cu un nivel mare de încredere: încrederea că oriunde s-ar duce, el așa va face. Iar

dacă nu a făcut, atunci are un motiv pentru care nu s-a implicat sau pentru care nu a validat acea realitate. Acești oameni sunt, în general, de încredere, chiar de certitudine, care este mult mai mult decât încrederea. Certitudinea înseamnă că nu mai stai să te gândești dacă este posibil sau nu, ci faptul că a fost auzit garantează că va exista. Dispare nevoia de validare și apare încrederea totală că ceea ce s-a menționat va fi acolo atunci când s-a spus că va fi acolo.

A aduce consistență este o trăsătură a spiritului. Spiritul aduce consistență. Există și o expresie pentru asta. *Cum sunt în cele mici, așa sunt și în cele mari.* Asta presupune că felul în care mă îmbrac este felul în care vorbesc, este felul în care scriu, este felul în care iubesc. Dacă subiectele conversațiilor mele sunt profunde, normal că îmbinarea nuanțelor din hainele mele este în aceeași manieră. Și normal că felul în care interacționez cu oamenii se duce la cele mai profunde niveluri.

La fel este valabil și pe axa opusă. Felul în care oamenii sunt în vibrațiile lor joase determină consistență în toate direcțiile. Acest lucru se transmite și la nivel de minte: dacă mintea observă doar 1% dintr-o realitate cu care am mai interacționat anterior ea va pretinde că întreaga realitate este acolo. De exemplu, dacă noi am văzut o pizza care are o măslină, arsă pe un colț, stropită cu ketchup, în momentul în care vedem doar măslina sau doar ketchup-ul, mintea noastră va presupune că toată pizza este acolo și va saliva ca și cum pizza este prezentă, nu doar măslina. Aceasta este

trăsătura corpului nostru, a câinelui nostru: de a invoca puncte de asamblare prin care a mai fost. Având în vedere că: *Măslină = salivez, mi-e foame, mi-e poftă, vreau* rezultă că ori de câte ori voi vedea astfel de lucruri, voi invoca un punct de asamblare în care intru în aceste trăsături.

La fel și pe axa pozitivă. Dacă ori de câte ori văd grupuri dezbinat, nealiniat, eu știu că voi cupla la punctul de asamblare anumit unificare, nu mai este nevoie să mă forțez în a deveni acel om, ci mă știu: unde mă duc, oamenii vin laolaltă. Unde ating, se multiplică. Unde iubesc, crește. Această realitate vine cu o mare doză de consistență și certitudine.

Spațiul personal este permisiv cu realitatea ce îl validează

Dacă eu pornesc la drum cu un punct de asamblare cuplat la o realitate de genul: *Oamenii sunt răi, viața este gri și lumea e nepăsătoare*, toți oamenii care vor ajunge în spațiul meu vor fi de o asemenea natură. Îmi vor confirma nepăsarea, pasivitatea și răutatea. Datorită felului în care am fost creați de Univers, de Dumnezeu, nu poate trece granița noastră decât ceea ce zice Da credințelor noastre. Evident să existe și câteva excepții care se referă la oamenii de putere personală, oamenii cunoașterii. Ei pot, fiind compatibili, fluizi, având această atitudine cameleonică, să cupleze oricând la orice fel de a fi, să nu fie loiali unui punct de

asamblare, să nu fie atașați, obsesivi în legătură cu asta, și astfel ei pot penetra în orice spațiu. Pot intra în orice grup, orice egor, de orice natură. Pentru că loialitatea lor nu este către fixisme colective pe care oamenii le-au stabilit despre cum este viața, cum este lumea. Ci arta lor este tocmai de a fi fluizi și de a renunța întruna la psihozele personale. Marele lucru care se întâmplă acolo este că cea mai mare validare a punctului nostru de asamblare, a perspectivei noastre despre viață stă în calitatea oamenilor care sunt aproape de noi: ne uităm la ei și știm în legătură cu ce avem dreptate.

Adică, dacă credința mea este că în spațiul meu intră oameni nepăsători, oamenii care vor intra în spațiul meu vor fi nepăsători, pentru ca eu să pot avea dreptate în legătură cu asta. Mai mult, voi cauza nepăsare prin toate metodele necesare. Dacă punctul meu de asamblare este cuplat în credința că oamenii mă vor susține oriunde mă duc, oamenii vor veni în susținerea mea tocmai ca eu să am dreptate, tocmai ca această credință să fie validată.

Prin urmare, indiferent că vorbim de latura pozitivă, negativă, de vibrații înalte sau joase, în apropierea noastră pot intra doar acele lucruri care ne validează credințele. Cu o singură excepție: oamenii cunoașterii, numiți oameni de putere personală sau *naguali*, pot penetra în orice spațiu pentru că nu au un atașament față de un punct de asamblare fix și se pot juca cu mii de perspective pe secundă.

Spațiul personal este conectat direct la valoarea de sine

Uitându-ne la calitatea oamenilor pe care îi acceptăm drept musafiri în casa noastră și la comportamentele pe care le observăm la ei, noi putem realiza cine suntem și măsura în care ne respectăm sau nu. Dacă lăsăm în casa noastră o persoană cu bocancii plini de noroi, asta nu zice nimic despre ei, ci zice totul despre noi. Cine suntem noi ca oameni, nivelul de valoare de sine la care ne aflăm, permite acest tip de interacțiune care deteriorează ceea ce se află în interiorul spațiului nostru. La fel funcționează și varianta înaltă. Dacă dorința mea este de creștere, voi permite în spațiul meu oameni de minimum nivelul meu pentru a avea certitudinea că voi crește. Nu voi cauza interacțiuni care să mă scadă, să mă piardă sau să mă răătăcească, ci voi cauza interacțiuni cu oameni care sunt minimum la nivelul de perspectivă pe care eu îl am, în așa fel încât fiecare interacțiune să fie o oportunitate de evoluție, creștere, actualizare.

Așadar, în momentul în care realizăm că tot ceea ce există în spațiul nostru este cuplat la valoarea de sine, iar acest lucru se face automat, dispare interesul pentru spațiu și apare interesul pentru valoarea de sine. Apare o nouă întrebare în viața unui om: *Acțiunea pe care urmează să o fac îmi crește valoarea de sine? Care e valoarea mea de sine?*

Valoarea de sine poate fi calculată în iubire, în euro sau în influență. Nu contează. Sunt oameni care o calculează în

bani. Valoarea mea de sine este de 1000 euro pe oră. Sau valoarea mea de sine este iubire sau acceptare în preajma mea. Deci depinde de natura omului respectiv și nivelul la care se identifică cu propriul său spațiu. Dar în momentul în care realizează acest lucru, de fapt, omul atinge primul și singurul mare buton prin care poate gestiona spațiul. Valoarea de sine. Vrei să gestionezi spațiul? Valoarea de sine. Lucreaz-o. Dezvolt-o. Evoluieaz-o. Direcționeaz-o. Și atunci totul în realitatea ta se va schimba. Instant.

Limbajul contemporan este conectat la importanța de sine

Unul dintre lucrurile cele mai fascinante din ziua de azi este că oamenii interacționează cu obiectivele lor super pozitive cu super aroganță. *Vreau obiective extraordinare să fie atinse. Vreau să trăiesc într-o realitate abundentă, conectată, plină de iubire, plină de sănătate.* În schimb, felul în care se vorbește despre ea la momentul acesta este prin cuvinte de diminuare: *nu pot, nu vreau, nu știu, nu sunt stare, altcineva, nu eu, altă dată, mai târziu, nu acum.*

Acest derapaj a fost posibil între limbajul unui luptător al puterii personale, al unui om al cunoașterii și limbajul omului contemporan din cauza deconectării de la valoarea de sine și conectării la importanța de sine. Importanța de sine, în principal, are patru mari trăsături. Este un act de supraviețuire, aduce control mai degrabă decât iubire,

cauzează unui om să arate bine și să nu arate rău și, în primul rând, cauzează a avea dreptate.

În momentul în care realitatea noastră se conectează la importanța de sine, atunci limbajul nostru va fi ca atare. *Ca să am eu dreptate, este necesar ca tu să greșești. Ca să supraviețuiesc eu, este necesar ca tu să fii îngenunchiat. Ca să controlez eu, este necesar ca tu să fii controlabil. Ca eu să arăt bine și să nu arăt rău, este necesar ca tu să fii duplicitar, să te uiți la felul în care eu simulez realitatea și să treci cu vederea.* Iată cum, ceea ce există la acest moment pe această planetă poate fi instantaneu transformat, printr-o abordare responsabilă a punctelor noastre de asamblare. Practic, să mutăm generarea realității noastre de la importanță de sine: *Am dreptate, controlez, arăt bine, nu arăt rău și supraviețuiesc* către valoare de sine, dată de intențiile stăpânului: *unific, aduc abundență, iubesc, respect, aduc loialitate, încredere, aduc creativitate.*

Aceasta este calea prin care această planetă, în acest secol, va cunoaște o evoluție fără precedent. Oamenii, stăpânii, nu se vor mai identifica cu câinii lor, ci își vor corela acțiunile pe baza valorii de sine și vor înțelege că acesta este butonul de start al unei realități cu totul noi.

Un om este responsabil atunci când limbajul său descrie cu acuratețe spațiul personal. Implicare egal alegere

În momentul în care dezvolt abilitatea de a inventaria cu ușurință spațiul meu și de a recunoaște că lucrurile sunt acolo pentru că eu le-am pus și le-am validat, de exemplu: acest microfon este pe masă pentru că am dorit această conversație înregistrată, acest material este în fața ta pentru că am creat în avans o structură, această apă încă mai este aici pentru că doresc un corp hidratat și puternic, plin de vitalitate, în momentul în care pot corela absolut fiecare element din spațiul meu cu faptul că eu l-am creat și l-am cauzat sunt într-un univers în care a fi îndumnezeit nu mai este o blasfemie, nu mai este un sacrilegiu și nu mai este un păcat, ci este o certitudine în fiecare secundă. Știu exact cum a ajuns lampa aia acolo, știu exact cum au ajuns aceste imagini pe acest ecran.

În momentul în care trăiesc înconjurat de o realitate fizică în care toate obiectele sunt cauzate de mine, înțeleg, știu asta, le accept ca urmare a intenției mele, deodată, nivelul meu de putere este plenar, în legătură cu tot ceea ce este viu, neviu, fizic sau nefizic, spiritual sau material. Acest tip de putere cauzează oamenilor să poată să se manifeste drept ceea ce sunt, adică Dumnezeu. Dumnezeuul acela din cărți dispăre și, de fapt, se multiplică în fiecare dintre noi. Nu mai este unul singur acolo departe, ci este aici. Eu sunt, tu ești, el, ea este. Noi suntem, voi sunteți, ei, ele sunt. Dumnezeu.

Universul aduce în echilibru realitatea interioară cu cea exterioară

Cel mai frumos lucru pe care ne putem baza de la acest univers este că este într-o permanentă echilibrare. Omul nu poate fi egoist. Tot ce este în interior lui, inevitabil, se transferă în realitatea din care face parte. Oricum aş fi în sufletul meu, n-am cum să disimulez şi să pretind că ce este în exteriorul meu va răsară şi se va manifesta drept diferit.

Aşadar, dacă este un gir principal şi o lege care niciodată nu va putea fi încălcată, aceea este că tot ce este înăuntru meu este şi în afara mea. Această consistenţă este favorizată de univers, nu numai prin legi fizice, şi aici putem vorbi despre spaţiul Planck şi ecuaţiile Planck, densitatea infinită a reţelei Planck, ci şi prin legea integrităţii. Lumea interioară se duce în exterior prin implicarea mea şi transformarea realităţii exterioare. În momentul în care înţelegem acest lucru apare capacitatea omului de a avea încredere că orice ar deveni, instantaneu se va manifesta în exteriorul său. Iar această încredere vine cu o mare putere. Şi puterea asta provine din faptul că universul este acolo pretutindeni şi onorează orice ai intenţionat tu.

Orice vreau devine realitate. Am girul universului pe absolut tot ce fac. Dacă universul a permis existenţa oricărei realităţi din viaţa mea, înseamnă că a filtrat prin toate legile, prin toate uşile, prin toate condiţiile şi toate restricţiile şi acel lucru a devenit real. Indiferent ce parte este din spectrul

diavol-Dumnezeu, orice are permisiunea să existe a fost validat de univers ca fiind valabil și respectând legile acestei realități.

Dacă dorim să trăim o realitate conștientă, creăm realitatea intențional și dinspre interior

O mare parte din oameni trăiesc într-o realitate creată de alții. Cel puțin la nivelul de responsabilitate la care se află, așa pare că li se întâmplă ceva. Însă, în momentul în care un om descoperă nivelurile profunde de responsabilitate, el înțelege că cine este cauzează ce face, iar ce face determină rezultatele pe care le are. Și atunci, înțelegând acest mecanism și practicându-l la nivel de disciplină, omul respectiv înțelege că este misiunea și treaba lui să aducă în lume cine este.

Este treaba mea ca, prin ceea ce sunt, să pun în lume tot ce este necesar pentru a avea tot ceea ce vreau să am. Fie că vorbesc de a avea la nivel personal sau colectiv, este misiunea mea să pun în lume aceste lucruri. Capacitatea de a pune în lume ceea ce eu sunt reflectă permanent, de fapt, generozitatea infinită a universului în care trăim. Universul nu separă resursele, ele sunt acolo. Resursele spirituale nu sunt tănuite undeva, ascunse într-o ladă, într-un seif cu un cod imposibil de spart. Ele sunt disponibile chiar acum, pentru oricine, în spații cuantice pe care ți le asumi prin noi niveluri de responsabilitate. De asta pentru tine, cititorule, îți

recomand să citești și să recitești această carte până vei înțelege de ce ai atras-o în spațiul tău și cum i-ai permis să ajungă în lumea ta. Și acolo vom putea spune, și eu și tu, că am atins ultra responsabilitatea, care este capitolul final al acestei cărți.

Spațiul personal este prohibitiv cu realitățile incompatibile

Văd o grămadă de oameni care se miră: *Cum de nu am atras o persoană care să mă iubească, o persoană care să-mi fie alături, să fie disponibilă, o persoană care să îmi vrea binele, să mă susțină, să mă genereze, să mă inspire?*

În spațiul nostru intră doar lucrurile care sunt compatibile. Cele care nu sunt compatibile sunt păstrate la granița spațiului nostru și nu au acces să intre, pentru că ne-ar invalida felul în care gândim, trăim și felul în care punctul nostru de asamblare este construit. Uitându-ne la chestia asta, ne putem întreba: *Cum văd eu oare viața, prin ce perspectivă, ce punct de asamblare, prin ce credințe de iubirea stă la ușă, încrederea stă la ușă, deschiderea, autenticitatea, vitalitatea stau la porțile spațiului și nu intră în lumea mea?* Acolo ai șansa de a descoperi cu adevărat paradigmele în baza cărora ți s-a format realitatea: *nu merit, nu cred, nu pot, nu știu, n-am cum, nu sunt în stare.* Acestei paradigmă i se aplică în continuare principiul pe care l-am discutat la început acestui capitol: ea va permite intrarea

doar a acelor oameni care confirmă și validează regulile jocului interior. Bineînțeles, cu excepția menționată: oamenii de putere au toate ușile deschise. Nagualii, oamenii cunoașterii, oamenii puterii personale sunt într-un all inclusive. Pot merge și deschide orice ușă, închide orice ușă, pot să fie oriunde, pentru că lor nu le este atașată acea mentalitate. Ei se pot atașa și detașa de orice mentalitate într-o secundă.

Epicentrul realității este întotdeauna în punctul de asamblare

Am stabilit deja că locul din care curge realitatea se află în interiorul corpului fizic. De asta este și protejat, fiind un nucleu energetic. Cel mai des, oamenii îl indică drept coșul pieptului, inima. Locul acela care se identifică cu punctul de asamblare este locul din care realitatea izvorăște către exterior.

Energia spațiului nostru se duce într-o structură toroidală, de forma unui măr, cum este și câmpul electromagnetic al pământului, de jur împrejurul corpului. Acest spațiu, care poate avea dimensiuni de la 2 metri la o persoană muribundă, la 200 de kilometri la un avatar, cauzează ca, la intrarea în realitatea respectivă, oamenii să se scuture de cine au fost și să devină viitorul lor, să devină cine pot fi. În momentul în care înțelegem că epicentrul acestei realități, nucleul, este în preajma acelu corp, vom

putea înțelege de ce oamenii se pot apropia sau nu de noi. Mai mult, vom înțelege ce nivel are persoana care s-a putut apropia: *cum gândește și la ce nivel de responsabilitate și putere se află omul acela de și-a permis să își apropie corpul atât de mult de mine? Sau cum se face că o persoană nu are puterea să treacă de pe partea cealaltă a mesei într-o simplă îmbrățișare? Unde se află, ca nivel de înțelegere, de evoluție, de permisivitate, de libertate, de responsabilitate, dacă distanța este kilometrică între corpuri?* Toate aceste lucruri sunt evidente. Sunt o hartă deschisă pe masă. Ele nu pot fi evitate, nu pot fi măsluite și nu pot fi trișate. Nimeni nu poate să-l ducă de nas pe Sfântul Petru. El are cheile raiului. Nimeni nu poate intra acolo fără să conțină cheia ce deschide poarta raiului.

Cu alte cuvinte, evoluția este inevitabilă. Nu avem unde să fugim de ea. Și se manifestă în orice detaliu din spațiul nostru. De la nivelul de dedicare către finalizarea acestui cărți, până la nivelul de răbdare în legătură cu nevoile corpului, până la nivelul de viziune în legătură cu ceea ce este posibil atunci când acest conținut ajunge în lume.

Sitele spațiului indică prezența unui om al puterii personale

Un om poate avea capacitatea de a regla prezența sau absența oamenilor în spațiul său sau, mai mult, chiar în interiorul acestor oameni, are capacitatea de a regla

trăsăturile lor specifice. De exemplu: *Am nevoie de un om de integritate*, iar omul acela face un pas către mine, sau: *Am nevoie de un om care să manifeste iubire*, iar omul acela face un pas către mine. În momentul în care înțeleg că spațiul meu este reglat prin niște site care deschid și închid uși celorlalți oameni, celorlalte ființe, celorlalți stăpâni și în momentul în care văd că o persoană cauzează astfel de realități în jurul său, devine evident că acel om este de putere.

Când văd oameni care stau la câțiva metri de o persoană și nu se pot apropia, deși nu le-a fost interzis, este evident că acea persoană conține ceva ce determină voința, comportamentul și realitatea stăpânilor, intențiilor și câinilor din jurul său. Înțelegerea acestui lucru permite asumarea acelor oportunități ca fiind unice, foarte rare. Când vezi o astfel de persoană, urmează-l. Pentru că de acolo începe evoluția, puterea, viața, belșugul, sănătatea. Va fi un spațiu în care va fi necesar să te scuturi de fixismele care cauzează puncte de asamblare dureroase, dar totodată, va fi și un spațiu în care vei putea să-ți asumi noi puncte de asamblare, noi perspective, noi realități, noi relații, noi rezultate.

Sitele spațiului reprezintă unul dintre cele mai puternice instrumente ale unui om al cunoașterii: capacitatea de a regla, din intenție, permisivitatea spațiului său pe bază de niveluri de vibrație. *Mai jos de atât nu se intră. Sau azi primesc doar oameni sub acest nivel. Pentru următoarele 3 zile vreau doar oameni care au nevoie să regleze relația lor*

cu trecutul și numim aceste 3 zile drept Puterea Trecutului¹.
Hai să vină! Iar acolo se creează ceva frumos. Acești oameni au o intenționalitate totală și cauzează transformări instantane în realitatea lor. De ce? Zero loialitate față de arhaismele umanității. Zero contracte semnate cu oamenii din jur. Zero nevoie de a fi obsesivi sau psihotici în legătură cu ceea ce zice lumea. Și aceasta este puterea personală. Acesta este apogeul responsabilității.

¹ Puterea Trecutului este modulul I din Trilogia Puterii Personale, un program transformațional oferit de Createrra. Descoperă toate detaliile despre program pe www.createrra.ro.

Capitolul 9. Responsabilitatea spațiilor comune

Responsabilitatea este un fel de a fi individual foarte puternic. Însă, atunci când se manifestă în colectivități, generează asumare, progres și unificare la un nivel extraordinar. Intenția acestui capitol este de a vedea felul în care responsabilitatea colectivă impactează ceea ce este posibil și realitățile care devin posibile în cadrul acelor comunități. Iar în acest capitol vom analiza posibilitățile nu numai din punct de vedere al timpului până la manifestarea acestor realități, ci și din punct de vedere al varietății alegerilor posibile în consensul dintre membrii acelei comunități.

Spațiile se intersectează până la nivelul la care alegerile lor se exclud

În momentul în care două sau mai multe persoane interacționează, ei își suprapun spațiile. Această suprapunere cauzează identificarea realităților acelor persoane. Într-o formă incipientă, să spunem că două persoane au același hobby: acele persoane se vor întâlni pe terenul de fotbal sau de golf. Dacă persoanele au în comun, să spunem, familie,

hobby și loc de muncă se vor întâlni în acele locuri în care vor fi responsabili, în comun, pentru bunul mers al lucrurilor.

Însă, există un moment dincolo de care se întâmplă rezistență în suprapunerea spațiilor. Iar acel punct indică că acolo există alegeri care se exclud. Unul vrea într-un fel, altul vrea în alt fel. Prin urmare, consensul nu este posibil pe alegerile lor comune. De aceea, ori de câte ori două comunități se intersectează, alegerile care sunt posibile acolo se opresc la momentul la care se iese din logica trivalentă. Adică, atunci când fiecare pas înainte al unei comunități determină în partea cealaltă un pas înapoi. Fiecare creștere a unei părți determină diminuarea, scăderea celeilalte.

Este important de știut acest lucru, pentru că atunci când ne asumăm responsabilitatea la nivel de grup, pentru proiecte comune, inovații, orice tipuri de comportamente se poate observa un punct de rezistență care poate fi aplanat întotdeauna doar prin consens. Consens înseamnă că oamenii de ambele părți, sau mai multe părți dacă sunt mai multe comunități, creează coerență găsind o alegere de mijloc.

Responsabilitățile comune pot varia de la colective de dimensiuni mici, cum sunt familiile, până la echipe de dimensiuni mari, cum sunt cele din cadrul companiilor. De cele mai multe ori, pentru a genera responsabilitate într-o conștiință organizațională, într-o familie, într-un grup de prieteni, este necesar să se găsească lucruri care sunt comune tuturor. Însă, dincolo de acest pas, apărând

rezistența și împotrivirea la fiecare nou detaliu, va fi necesară o altfel de abordare. Această abordare face exact studiul acestui capitol: *cum anume putem aduce la consens în privința implicării pe alegeri comune în grupuri mari de oameni?*

Alinierea alegerilor cauzează surplus de resurse

În momentul în care doi sau mai mulți oameni aleg în același fel, fiecare dintre ei vine cu posibilități diferite, iar acest lucru cauzează o abundență de resurse. Abundența de resurse apare, în primul rând, datorită faptului că punctul de asamblare al fiecăruia se află într-un loc diferit, iar acest lucru cauzează ca realitatea să fie văzută diferit de acei oameni. În momentul în care fiecare vede diferit acea realitate, ei abordează, obțin și cuplează resurse diferite.

Această abundență de resurse creează un potențial de evoluție rapid, în timp și din punct de vedere al vibrației, cauzând variațiuni în realitățile create prin diversificare. Dacă ne uităm în momentul acesta la piața bunurilor de consum sau a serviciilor, observăm că există mii de bunuri și servicii care satisfac aproximativ aceleași nevoi, însă în nuanțe diferite. De exemplu, pâinea: pâinea există în mii de sortimente: pâine cu semințe, pâine cu maia, pâine coaptă, pâine albă, pâine prăjită, diferite tipuri. Aceste tipuri apar datorită faptului că oameni diferiți, cu puncte de asamblare diferite, au privit către aceleași nevoi umane dintr-un punct

de vedere diferit. În momentul în care aceste puncte diferite se întâlnesc într-o comunitate, se naște abundența de resurse: fie diversificare în liniile de produse, fie apariția libertății dacă este vorba de familie.

De exemplu, cunosc familii în care oamenii au timp cu fiecare dintre ei, timp cu propria persoană, timp cu fiecare dintre copii, timp cu toți copii, timp cu partenerul, timp cu toată familia. Aceste lucruri sunt posibile doar din cauză că oamenii respectivi s-au uitat în interior la propriile lor alegeri, le-au adus pe toate la aceeași masă și au hotărât să le valideze și să le îndeplinească pe toate.

Felul în care responsabilitatea apare în spațiile comune sau comunale are la sursă întotdeauna consimțământul, un contract. Contractul respectiv presupune că fiecare va participa trup și suflet la acele lucruri. Dacă este vorba de un business, înseamnă că fiecare va da totul pentru rezultatul respectiv. Dacă este vorba de o relație, fiecare se va implica în întregime pentru cauzarea rezultatului, chiar dacă, la prima vedere, acțiunea necesară a fost de partea cealaltă, la partener sau parteneră.

Un exemplu de genul acesta îl văd foarte des în unele companii care au impecabilitatea ca fel de a fi comun, ca act de responsabilitate. Nu contează cine trece pe acolo, dacă pe jos era un șervețel sau un capăt de ață, oricine trece, ca urmare a aderării la un principiu comun de responsabilitate, va culege acel lucru, acea ață, acel șervețel și îl va arunca. Faptul că nu contează cine este persoana care săvârșește

acțiunea, ci contează ca acțiunea în sine să se întâmple, înseamnă că toți oamenii din acel colectiv au aderat la un cod comun și și-au asumat responsabilitatea pentru a îndeplini acel lucru, fără a fi direcționat în mod individual către cineva din echipă. Lucrul acesta este extraordinar de savuros de a fi observat într-un spațiu, indiferent că este spațiu comercial, de muncă sau spațiu personal, familie, relație. În mare parte, pentru faptul că dispare implicarea la nivel de identitate, la nivel de corp, la nivel de câine, ci implicarea este asumată la nivel de spirit și de intenție. Apartenența la un astfel de cod îi determină pe oamenii din cercul respectiv, fără a face o diferență în legătură cu volumul de muncă, să înțeleagă că oricine ajunge primul la acea situație o va soluționa.

Este un soi de conștiință organizațională sau familială, dacă intervine într-o familie, care face lucrurile să se întâmple, care asigură coerență și unitate. Responsabilitatea de acest fel, responsabilitatea asupra spațiilor comune este foarte puternică, pentru că arată că, într-adevăr, oamenii se pot unifica și pe alte principii decât cele ale consumerismului. De obicei vezi oameni care se adună laolaltă să mănânce, să bea, să facă o călătorie. Mai rar se adună oameni laolaltă pentru a-și exercita obligații, împreună sau chiar separat. *Hai să ne adunăm împreună să curățăm parcul X. Hai să ne adunăm împreună și să avem conversații în care respectăm contractul comun numit impecabilitatea limbajului, să vorbim generativ într-un fel care ne crește.*

Dacă până acum oamenii își adunau corpurile laolaltă pentru că aveau marele beneficiu al consumului comun, în responsabilitatea spațiilor comune, oamenii se adună pentru că își doresc și obligațiile comune ca urmare a faptului că le asigură apartenența la un spațiu de putere personală. Practic, acel spațiu capătă propriul său punct de asamblare, devine o comunitate și oamenii se identifică cu ceea ce este mare în legătură cu acel obiectiv.

Alinierea implicării cauzează focus comun.

Timul scade, frecvența crește

Când mai mulți oameni și-au dat semnătura, la nivel energetic, pentru a-și asuma responsabilitatea unui spațiu comun creat, acolo se întâmplă magia implicării mai multor corpuri laolaltă în acele task-uri.

Unul dintre cele mai puternice exemple pe care le pot oferi acum are legătură cu Retreat-ul Wisdom², unde anul acesta³ au fost peste 300 de persoane care și-au asumat la nivel colectiv task-uri care nu implicau o anumită persoană, ci grupuri mari de oameni: 40, 50, 60 de oameni. Indiferent că era vorba de a găti, de a tăia lemne, de a aduce apă, de a menține curățenia taberei, grupuri mari de zeci de oameni erau însărcinate și consensual asumate cu a se implica

² Wisdom este un retreat în natură, departe de tehnologie, oraș, internet sau electricitate ce se desfășoară pe parcursul a 8 zile și este organizat de Createrra. Descoperă toate detaliile pe www.createrra.ro.

³ 2024.

împreună în succesul acelor departamente. Este atât de frumos și puternic să vezi oameni care onorează conștiința comunității, fără a solicita la nivel personal merite individuale. Motivul pentru care corpul său, mai degrabă câinele stăpânului respectiv, nu mai cere la nivel individual recunoștință este datorită faptului că este satisfăcută o nevoie mult mai înaltă decât recunoștința. Și, deși este foarte devreme să vorbim acum despre acest lucru numit *apartenență*, faptul că responsabilitatea la nivel colectiv determină apartenența face ca individul să nu aibă nevoie să fie recunoscut pentru eforturile sale individuale, ci trăiește bucuria apartenenței la un grup care îi conferă sens, îi conferă viață cu rost.

Totodată, în momentul în care oamenii își unifică eforturile, viteza de procesare a acțiunilor crește foarte mult, frecvența crescând foarte mult, timpul în care ele se îndeplinesc se scurtează. Voi da un alt exemplu din cadrul aceluiași retreat: în momentul în care era necesar să aduc lemne din pădure și eram singur la cabană, mi-a luat aproximativ trei zile să aduc din pădure un buștean de vreo 15 metri lungime. A trebuit să-l tai pe bucățele de câte 20-30 centimetri și apoi să le aduc una câte una, în măsura în care puteam în fiecare zi. În momentul în care acest task a fost distribuit și asumat ca nivel de responsabilitate de către comunitate, zece bărbați au adus un buștean de 17 metri; în câteva minute a ajuns în curte, în alte câteva minute era tăiat și în alte câteva minute era mărunțit și pus în stiva cu lemne.

Deci, de la trei zile, datorită efortului comun și a responsabilității de implicare a mai multor corpuri în aceeași acțiune, acel task, acel proces a fost îndeplinit în maximum 30 de minute. În momentul în care, în virtutea consensului, oamenii se implică în aceleași task-uri, scade timpul în care se finalizează, pentru că nivelul de focus crește exponențial.

Luând în calcul acest lucru și uitându-ne la felul în care decurge la acest moment mediul economic, social și politic pe planetă, putem vedea cum a crea consens planetar poate soluționa orice problemă de pe acest pământ, indiferent că este vorba de foamete, sete, lipsă de electricitate, lipsă de infrastructură, indiferent că este vorba de absolut orice boală sau orice afecțiune. În momentul în care întreaga planetă se unifică, efortul ce revine pe cap de locuitor va fi atât de nesemnificativ și de mic, iar timpul de soluționare a acelei dileme va fi extraordinar de redus. Aducerea responsabilității la nivel de conștiință planetară va cauza atât aliniament și implicare în ceea ce privește abordarea principalelor dileme la nivel planetar: poluare, obezitate, lipsa hranei sau a apei, cât și rezultate atât de rapide și de atipice, inovative, extraordinare, încât se poate transforma într-o cultură a întregii conștiințe planetare. Poate să devină un fel de a fi pe care noi, ca pământeni, să îl respectăm, de care să aparținem, să ne dea putere, în timp ce suntem acolo în consensualitate.

Totodată, faptul că acest lucru este posibil, responsabilitatea la nivel de spații comunale, la nivel planetar

poate cauza dispariția granițelor dintre țări, rase, religii, credință și să se ajungă la statutul de cetățean al planetei. Această creștere a nivelului de responsabilitate la nivel de individ va elimina toate motivele pe baza cărora se creează discriminări, pentru că fiecare va fi implicat în a onora un consens comun, la baza căruia stă bunăstarea întregii comunități, întregii planete. Acest lucru se poate realiza prin a aduce consens la nivel de guvern, la nivel de țări. Și văd că, mai mult ca oricând, acum este posibil acest lucru în 2024, pentru că acesta este anul mării transformări planetare. Au avut loc și încă mai au loc, la acest final de an, alegeri și schimbări guvernamentale de regim, mă refer la președinți, în 40 de țări. 40 de țări vor avea lideri noi nouți. Asta presupune că oamenii nou veniți vor restructura complet dinamica planetară. Acest lucru nu este la întâmplare. Cred că ceea ce urmează să se întâmple la nivel planetar este, de fapt, un consens la nivel de leadership, care acum se transmite către indivizi, țări și locații geografice precise, către celulele din fiecare țară.

Contractele comune apar atunci când se votează același viitor

Ceea ce generează în om dorința de a onora un context colectiv este faptul că se recunoaște în viitorul comun al acelei colectivități la momentul la care se creează viziunea. La nivel de individ, în capitolele anterioare, am descoperit că

implicarea corpului nostru depinde de girul viitorului respectiv: faptul că ne recunoaștem și vedem în viitorul respectiv un salt de evoluție sau ceva benefic pentru corpul nostru. La nivel colectiv, oamenii se implică în momentul în care viitorul colectiv promite un nivel de bunăstare, de libertate, de responsabilitate, de împlinire, succes, în care fiecare dintre votanți să se recunoască. Faptul că acest lucru devine posibil prin simpla creație a unui viitor construit cu eleganță, îmi dă speranța că planeta noastră a ajuns acum într-un punct de curbură, într-un tipping point, într-un punct dincolo de care lucrurile vor decurge diferit. Aceasta înseamnă că oamenii, pe de o parte, nu se mai implică în activități în care nu se recunosc și a căror finalitate nu este vizibilă, clară sau transparentă, iar pe de altă parte, ei se implică simplu, ușor și fără rezistență în activitățile care onorează un viitor în care evoluția este posibilă sau certă.

Mă uit la diferite comunități în acest moment și văd cum oamenii validează cu mare ușurință, cu zero rezistență și cu 100% susținere acele comunități care sunt transparente cu rezultatele și cu investițiile. Sunt foarte multe afaceri care spun *ok, prin baza banilor voștri vom cauza un astfel de impact, cheltuielile sunt toate vizibile pe site la adresa asta, iar rezultatele la adresa asta*. Ceea ce înseamnă că oamenii pot vedea dincolo de promisiuni, pot vedea implicațiile pe care acel proiect le are, iar nivelul acesta de transparență le dă șansa să-și asume responsabilitatea de a se implica, de a susține și de a alege să fie parte din context.

Eu însumi, atunci când văd o cauză care onorează în mod transparent raportarea drepturilor și obligațiilor, observ că acea structură s-a creat consensual, că acea structură este creată în mod autentic și că țintește spre un viitor la care toți oamenii pot avea acces datorită transparenței. Și cred că acesta este tipul de organizație a viitorului. Posibil că investițiile, colectarea de fonduri, proiectele comune vor fi ca o carte deschisă în ceea ce urmează. Vor permite oamenilor să se uite în interiorul structurii și să vadă alegerile și implicările oamenilor, să vadă dacă acea structură girează cu responsabilitate promisiunile sau obiectivele acelei comunități.

Autofisurarea. Alegerea de a evolua acum în cinstea realităților viitoare

Într-o realitate reactivă, evoluția este cauzată prin salturi de supraviețuire. Oamenii se ciocnesc de schimbări sau transformări și, ca urmare a celor lucruri, ei sunt nevoiți să evolueze. Pentru că mediul i-a stimulat prin condiții precare, prin salturi cuantice, prin salturi tehnologice, prin schimbări de paradigme, de la pace la război, de la bogăție la sărăcie. Cu alte cuvinte, evoluția oamenilor a fost provocată de schimbările din mediul natural.

Autofisurarea este o metodă prin care cauzezi, în mod proactiv, schimbări de paradigmă în propria ta conștiință, uitându-te la viitorul pe care dorești să-l creezi și întrebându-

te: *Unde e necesar să-mi schimb eu însumi paradigmele pentru a putea cauza acel gen de viitor?* De exemplu: *având în vedere că ce am făcut până acum a cauzat acest nivel de venituri și abundență în viața mea, oare cum este necesar să gândesc pentru a avea un nivel de abundență de 10 ori mai mare?* Oamenii nu mai așteaptă să dea realitatea peste ei și să interacționeze reactiv cu acea realitate. Mai degrabă, își propun un viitor nerezonabil, aproape imposibil, intangibil, numit de multe de ori și misiune sau viziune, iar apoi descoperă, în interiorul conștiinței lor, care sunt paradigmele care este nevoie să dispară, să fie transformate sau ajustate, în așa fel încât, printr-o implicare coordonată de noi intenții, să se schimbe natura realității în care trăiesc.

Autofisurarea presupune să te uiți, în primul rând, la o realitate disfuncțională care la momentul acesta creează rezistență sau stagnare, lipsă de progres. Apoi să te întrebi *care sunt acțiunile care au dus acolo.*

Voi lua un exemplu. Poluarea. Poluarea este unul dintre lucrurile care, la momentul acesta, afectează foarte multe aspecte, de la încălzirea globală a aerului și a curenților nord-atlantic până la dispariția iernii sau chiar o tranziție la nivel de anotimpuri. Nu mai sunt aceleași anotimpuri în aceleași luni. Prima întrebare când aplicăm autofisurarea este: *Ce acțiuni au dus la această realitate inconvenientă, fiind în spațiu nostru? Ce acțiuni umane au dus la această realitate inconvenientă?* Și se găsesc aici o grămadă de acțiuni concrete, ca de exemplu: gaze de seră, electricitate

exagerată în orașe, care cauzează o temperatură mai ridicată cu aproape 10 grade în oraș față de exterior, lipsa de reciclare, lipsa de organizare în ceea ce înseamnă deversarea substanțelor în mijlocul naturii. Și așa mai departe.

Apoi, următorul pas în autofisurare este să te întrebi: *Oare cum o fi gândit specia umană, per total, la nivel de conștiință planetară, de o astfel de realitate a fost cauzată consensual?* Practic, ne-am urmărit unii pe ceilalți cauzând asta în ultimele decenii. Deci se poate spune că a fost un consens. La nivel de conștiință planetară, paradigma din care s-a lucrat pentru a cauza astfel de acțiuni și a trăi în astfel de rezultate este: *Suntem iresponsabili. Suntem inconștienți, ca specie. Suntem absenți la impactul nostru. Suntem imaturi, poate.*

Următorul pas în autofisurare este să ne întrebăm *care este paradigma din care, dacă am acționa, mediul extern nu ar mai prezenta această problemă sau ar fi soluționată, adică un mediu funcțional?* Iar paradigma respectivă apare ca urmare a trecerii punctului de asamblare prin valoarea de sine, mai degrabă decât prin importanța de sine. Dacă la pasul anterior din autofisurare, paradigma din importanța de sine ar fi arătat că suntem imaturi ca specie, la acest nivel, trecând-o prin valoarea de sine, probabil această paradigmă ar fi că *suntem una cu pământul. Suntem toți unul. Suntem un singur suflet. Un singur spirit. Suntem unul.*

Și atunci, dacă aceasta este noua paradigmă din care este necesar să acționăm pentru a crea un mediu lipsit de poluare, întrebarea este: *Care sunt acțiunile pe care le putem planifica în următorii ani în așa fel încât să se ajungă la un mediu cu zero poluare și care să onoreze: suntem toți unul?* Iar acțiunile respective vor fi: Oprim procesele de fabricație ce implică toxicitate, creăm procese de reciclare a materiilor și materialelor care să nu cauzeze deversări de gaze naturale și substanțe toxice, cauzăm o educație la nivel de conștiință planetară de la vârstă fragedă prin care copiii, adulții, la toate nivelurile societății, înțeleg că noi și viața suntem același lucru. Mai mult, poate una dintre acțiuni ar fi că nu mai construim produse care fac rău omenirii, iar asta e valabil pe o paletă largă, de la industria armelor și munițiilor și până la industria alimentară.

Cu alte cuvinte, autofisurarea presupune că nu mai sunt reactiv la un dezastru care este prea târziu să-l mai preven, ci aleg, în avans, să plătesc chiar acum costul evoluției, cauzând acțiuni în spațiul meu care sunt nerezonabile. Această nerezonabilitate determină evoluția mea la nivel spiritual, ca urmare a faptului că am săvârșit niște acțiuni de convergență la nivel colectiv. Aceste acțiuni de convergență presupun o educație unificată, lipsită de granițe și care să fie orientată către un viitor comun în care toți prosperăm, întreaga planetă.

Autofisurarea este extrem de utilă, atât la nivel colectiv, cât și la nivel individual, pentru că ne dă acces la

paradigmele care creează un viitor funcțional. *Cum este necesar să gândesc, eu ca om sau eu ca noi, în calitate de conștiință colectivă, în așa fel încât viitorul respectiv să fie posibil acum?*

Este o mare doză de responsabilitate, o mare doză de putere și o doză și mai mare de transformare, pentru că presupune implementarea acestui lucru la nivelul întregii comunități, indiferent că este vorba de comunități mici, de business, familii sau de comunități mar, până la continente, țări, uniuni de țări sau întreaga planetă. Acest lucru presupune implementarea uniformă a noilor standarde pe întreaga planetă. Presupune un nivel mare de conștientizare.

La acest moment, planeta noastră se află undeva la nivelul de conștiință de 210-215, în zona perseverență, inițiativă. Am luat inițiativa să mergem pe planetele vecine, să colonizăm, am luat inițiativa să înlocuim mașinile care consumă combustibili fosili cu mașini electrice. Deci la momentul acesta, planeta se află la un nivel destul de scăzut. Perseverăm și avem inițiativă. Nu am atins încă nivelul de responsabilitate, pentru că dacă am fi făcut-o, nu ai avea ce să ridici de pe jos când treci pe lângă stații de autobuz, nu ai avea prilej de judecată văzând oamenii suferind și, în mod clar, nu ar fi prilej de sărăcie, foamete sau sete în nicio altă locație, având în vedere abundența totală de resurse de pe această planetă.

Să luăm, de exemplu, lacul Baikal din Rusia, care este cel mai mare rezervor de apă potabilă de pe planetă, conține

undeva la un sfert din rezerva de apă dulce de pe acest pământ. În Africa, oamenii nu au apă, în timp ce acest lac stă și stochează apă potabilă. Cum ar fi nevoie să schimbăm felul de a gândi, în așa fel încât să începem să construim conducte cu apă potabilă, mai degrabă decât conducte cu petrol? Cum ar trebui să se transforme gândirea noastră pentru că aceste lucruri să fie realizabile la nivel consensual și colectiv? Aceasta este o întrebare pe care o adresez oricărui cititor și provoc pe toți cei care citesc această carte să extindă această explorare și în alte domenii în care se poate crea responsabilizare colectivă.

Autofisurarea are capacitatea de a genera salturi cuantice la o viteză mult mai rapidă decât viteza cu care viața ne îndrumă să ne adaptăm. Dacă oamenii le-a luat milenii să se adapteze la felul în care funcționează sistemul solar, în momentul în care noi creăm o astfel de strategie la nivel colectiv ne va lua probabil ani, de sute de ori mai puțin. Aceasta este puterea responsabilității colective.

Responsabilitatea spațiilor comune presupune inițiativa unificată către viitorul comun

În momentul în care un grup mai mare de oameni ia inițiativă, se creează un excedent major din această resursă. Așa cum am povestit în fiecare volum din această serie de până acum, nivelul de conștiință următor apare doar după ce am creat, drept disciplină, nivelul anterior. Un nivel foarte

mare de curaj determină determinarea. Disciplina determinării cauzează perseverența. Un om care practică perseverența foarte mult timp are acces la inițiativă. Un om cu foarte multă inițiativă cauzează responsabilitatea. La fel cum multă responsabilitate în multe acțiuni cauzează la nivel înalt apariția volumului 6 și anume: conștientizarea faptului că am un spațiu personal și felul în care mă comport în el.

Așadar, în momentul în care oamenii aleg să se implice, în mod unificat, ceea ce se realizează acolo este o creștere imensă a productivității, a focusului. Se realizează o reducere fenomenală a timpului în care se definitivează acel obiectiv. În schimb, cel mai mult se realizează conturarea unei conștiințe colective în care oamenii se regăsesc prin utilitate. Practic, se face trecerea de la consumerism la contribuție și creativitate. De la: *Sunt aici să consum, să primesc, să iau la: Sunt aici să ofer, să dau, să cresc, să-i cresc pe ceilalți.* Înțelegând acest transfer de putere prin responsabilitatea colectivă, oamenii pot avea acces la a se implica în obiective care depășesc de sute de mii de ori posibilitățile individuale. Imaginează-ți 4 miliarde de oameni, jumătate din populația planetei, unificați pe tema poluării sau obezității. Imaginează-ți că oamenii ar refuza să consume produsele care poluează mediul exterior. Natura. *Refuz să consum produsul X pentru că iată ce provoacă în natură, prin pet-urile aruncate, prin suferința adusă, prin faptul că este artificial.* Imaginează-ți că, deodată, jumătate din populația planetei nu mai onorează aceleași cumpărături cum au făcut-o până ieri, nu mai

consumă aceleași lucruri care sunt nocive, indiferent de ce produs este vorba. Acest lucru va cauza o dispariție instantă a produselor care nu fac parte din consensul colectiv, dar, în același timp, cauzează și responsabilizarea fiecăruia către a consuma produse care sunt naturale. Practic, jumătatea care nu participă la această unificare va fi educată de jumătatea care participă, pentru că se îndeplinește condiția unui *tipping point*, unui punct de curbură dincolo de care, dacă a trecut peste vârful dealului, cealaltă parte, în mod natural, se va duce pe același drum.

Responsabilitatea spațiilor comune are un singur punct de asamblare: crezul comun

În momentul în care se unesc oameni cu credințe comune, atunci se formează, la nivel energetic, un filon, o coloană care definește centrul, epicentrul acelei comunități. Acel centru rareori este o singură persoană. Acel centru este mai degrabă un crez sau un cod, o lege, o conștiință colectivă. Este un șir de valori, principii și reguli care sunt văzute drept ghidul acelor oameni.

Având în vedere că la structurile individuale, cum ar fi la persoane, punctul de asamblare este dat de credințele pe care le are acel om și locul în care ele se intersectează, același principiu va fi îndeplinit și în ceea ce privește colectivele. Oamenii din jur vor crede în același lucru, iar acea conștiință colectivă va avea un epicentru, un centru de gravitație, un

punct de asamblare care, la rândul lui, poate să fie mutat, transformat, abordat, combătut sau onorat. Ceea ce înseamnă că o persoană suficient de puternică, care conține feluri de a fi înalte, din zona avatarului, poate interacționa direct cu comunități întregi, accesând punctul de asamblare al acelei comunități. Nu are nevoie de interacțiuni individuale, ci poate gestiona întreaga comunitate, abordând punctul de asamblare al acelor oameni. Acest lucru este fenomenal, înțelegând ce putere ar avea, pe această planetă, o persoană care ajunge la un nivel de conștiință prin care poate gestiona comunități întregi. De aceea, în această perioadă, una dintre cele mai importante și cele mai valorizate categorii de oameni sunt influencerii. Pentru că ei au capacitatea de a mișca mulțimi mari de oameni și asta cauzează transformări colective în intervale scurte de timp.

Circumstanțele apărute în spații comune sunt colective

În momentul în care într-un spațiu colectiv apare o circumstanță, ea rareori poate fi asociată cu o persoană care a cauzat-o, ci mai degrabă este cauzată de crezul comun al acelor oameni. De exemplu, dacă într-o vecinătate, într-un sat, apare o tâlhărie, un jaf, acel lucru are legătură cu faptul că, la nivel colectiv, s-a ajuns la un nivel de permisivitate, toleranță și iresponsabilitate ce a dat naștere unor astfel de situații.

Prin urmare, dacă apar în anumite spații colective situații, fie ca excepții, fie ca regulă, ne indică, în mod clar, că toți oamenii sunt responsabili de faptul că în spațiul lor comun a fost posibil acel lucru. Și fie că vorbim despre a găsi un portofel pe jos și a-l returna la secția de poliție, fie că este vorba de a vedea pe jos un șervețel aruncat și a nu-l ridica, toate aceste situații sunt consensuri ale oamenilor care trăiesc în acea comunitate și se închină crezului respectiv.

Uitându-ne la realitatea imediată, la inventarul spațiului, putem instantaneu să ne întrebăm: *Oare în ce cred oamenii din această comunitate dacă au trecut 15 persoane pe lângă acea țigară, pe lângă acel șervețel și nimeni nu s-a aplecat să le ridice?* Din start, scanând realitatea, noi putem să observăm că în crezul acelei conștiințe colective este a ignora, a nu te implica, a nu-ți asuma, a trece pe lângă. La fel cum, analizând în inventarul colectiv o situație pozitivă, de genul: sm văzut un portofel, l-am ridicat, l-am dus la poliție, ne putem întreba din nou: *Oare cum gândește această comunitate, ce valori onorează această comunitate, acest grup consensual de oameni, dacă comportamentul predominant este de onoare, cinste și autenticitate?*

Orice eveniment se întâmplă în mijlocul unei colectivități vorbește despre colectivitate. Nu vorbește despre un om anume, ci despre consensul legat la nivel de grup între acei oameni. Arată contractul care a fost semnat de fiecare dintre membrii acelei colectivități. Înțelegând acest lucru, oamenii de putere personală, oamenii de cunoaștere, au

capacitatea de a modifica, de a transforma punctul de asamblare colectiv în așa fel încât să cauzeze migrație către noi niveluri de conștiință a unor comunități întregi, mai degrabă decât a lua unul câte unul. Acest tip de eficiență determină evoluția masivă a unor anumite zone geografice sau chiar a anumitor tipuri și tipare de conștiință.

Există proiecte prin care oamenii au acces la influenceri din teritoriile în care locuiesc și completându-le traumele copilăriei ale acestor influenceri se schimbă natura mesajului transmis către largul public, făcând posibilă influențarea, la un nivel mult mai responsabil, a grupurilor mari de oameni, decât dacă s-ar ignora versurile, atitudinea, limbajul, comportamentul sau rezultatele acelor oameni. Înțelegând că o persoană care accesează colectivități mari de oameni, le influențează într-un mod cu atât mai puternic cu cât este mai evoluat el însuși, oare nu devine natural să ne dorim evoluția celor care influențează numere mari de oameni? Este vorba de cântăreți, de artiști, de lideri, politicieni, oare n-ar fi natural să fim interesați ca acei oameni, care influențează cu miile sau milioane de persoane, să fie puși într-un proces de evoluție prin care transmit mult mai rapid în colectivități nivelul lor de conștiință?

Dizolvarea responsabilității comunale

Unul dintre evenimentele care nu poate fi scos din calcul în preajma oricărei conștiințe colective este faptul că,

atunci când se dizolvă, în mod natural, dispare și implicarea. Deci în momentul în care se dizolvă o comunitate, laolaltă cu această dizolvare dispare și crezul comun. Dispărând crezul comun, dispare și implicarea corpurilor celor care au votat cu da acel consens.

Asta înseamnă că, luând în calcul dispariția unor mari oaze de credință, ne putem întreba cu ce este necesar să înlocuim acele lucruri sau ce construim mai întâi acolo până să demolăm ceea ce este. Atunci când un om își pierde credința unui om, și nu mă refer aici la religii, ci la orice formă de a crede într-un cod consensual și comun stabilit, în momentul în care o comunitate rămâne fără un crez, fără un pilon, fără un cod care o conduce, atunci oamenii își retrag loialitatea, renunțând la a onora orice sau onorând, mai degrabă, următorul nivel de cădere. În momentul în care se întâmplă acest lucru, se pot cauza destabilizări foarte mari, atât în acele comunități, cât și în celelalte, pentru că oamenii respectivi vor fi nevoiți să-și găsească, în virtutea apartenenței, un alt spațiu în care să își definească rostul și să creeze utilitate sau apartenență.

Înțelegând acest lucru, propunerea mea este de a construi și de a crea lucruri care depășesc magnitudinea celor existente chiar acum. Aud foarte mulți oameni care spun că sistemul de învățământ ar trebui să fie distrus pentru că este arhaic. Dar ce ar fi să creăm un sistem de învățământ atât de evoluat și de puternic încât să absoarbă, în mod natural, versiunea lui anterioară, fără a fi nevoie să lăsăm un

loc gol imens în urmă, chiar dacă acel sistem era arhaic? Cum ar fi să construim ceva atât de evoluat, încât lumea, în mod natural, să migreze către noua creație? Să dau un exemplu clar: în momentul în care au apărut hard diskurile externe, a dispărut tehnologia CD-urilor și cea a Blu-ray-ului. Nu din cauza că s-a făcut o antireclamă acestor tehnologii mai vechi, ci din cauză că tehnologia nouă era atât de facilă, portabilă și ușor de gestionat, încât, în mod natural, s-a produs o adopție în masă a noilor perspective. Pentru exact același motiv, ceea ce eu propun este să nu ponegrim, să nu distrugem, să nu facem contra reclamă lucrurilor care sunt uzuale, ci mai degrabă să construim noi realități, în mod responsabil, care să cheme către adopție în masă toți adepții tehnologiilor anterioare. Și asta poate fi și în educație, și în finanțe, poate fi și în alimentație. Nu este nevoie să distrugem ceea ce este acolo. Putem construi ceva care absoarbe și, datorită nivelului de evoluție, va integra tot ce a existat până atunci.

Capitolul 10. Ultraresponsabilitatea, formă de creație a viitorului

**Totul e perceput ulterior intrării în spațiul personal.
Corpul află ultima realitate din spațiu**

Percepția reprezintă abilitățile corpului uman. Cu alte cuvinte, reprezintă abilitățile de orientare și de percepție ale câinelui. Pentru a se ajunge la corpul nostru și el să perceapă anumiți stimuli din mediu extern, este necesar ca la nivel de stăpân, la nivel de spirit, să se fi creat, cu multă vreme în avans, acea deschidere în spațiu care permite realitatea respectivă. Ce înseamnă asta? Corpul află ultimul de ceea ce se întâmplă. La nivel electromagnetic, crearea acelor posibilități a fost cu mult mai devreme, cu mult înaintea percepției.

De exemplu, în cazul unui război, cum este cel din Ucraina acum, la nivel de percepție, primele semne de război au venit mult mai târziu decât disensiunea propriu-zisă din care s-a născut războiul însăși. Adică, prima rachetă, primul glonț care a fost tras, primul conflict real armat a fost mult, mult după dezechilibrul la nivel energetic care a existat pentru a cauza această situație tensionată.

Cu alte cuvinte, indiferent că este vorba de nivel individual sau colectiv, până să perceapă corpul ce se

întâmplă, aceste lucruri deja au avut timp să se instaleze, la nivel spiritual, în negocierea dintre stăpâni. Până să se certe câinii între ei, stăpânii au avut o lipsă de consens. De asta, dacă ne uităm la a adresa conflictele la nivel energetic mai întâi, avem șanse mult mai mari de a cauza echilibru sau echilibrarea acelor situații în avans, fără să fie nevoie să se ajungă în lumea fizică, în lumea materială, la consecințe dramatice.

Ultraresponsabilitatea presupune să inventariezi și să adresezi la nivel energetic tot ce reprezintă derapaj în responsabilitate, fără ca aceste lucruri să degenereze în conflicte din lumea fizică. Să observi la nivel energetic că ceva nu funcționează și să întrebi persoana: *Ce se întâmplă acolo, tot ok, suntem bine?* Sau, dacă este nevoie, la nivel de colectiv, să te uiți în egiptul respectiv și, observând pe stradă ceva diferit, să întrebi: *Oare ce trebuie adresat în această comunitate, în așa fel încât să revină la regulile de echilibru, regulile stabilite?*

Fiind în spațiu, e personal

În momentul în care ajunge în spațiul nostru și este detectabil, nu numai la nivel de energie, ci și la nivel de circumstanțe, de percepții, poate fi văzut, auzit, mirosit, gustat, atins, asta înseamnă că deja este personal. În spațiul cui este? În spațiul meu. Atunci, a cui este această situație?

Cui îi aparține? Mie. Ca urmare, este personală și atunci nivelul meu de implicare este necesar să fie total.

Cea mai mare parte dintre oamenii au obiceiul de a divaga și de a considera că altcineva ar fi responsabil pentru lucrurile care au apărut în spațiul lor. Cine a făcut murdar în camera mea? Cine nu a spălat vasele? Cine nu a curățat strada? Cine nu a parcat mașina corect? Oamenii sunt obișnuiți să direcționeze responsabilitatea sub formă de vinovăție către terțe persoane. Însă, în momentul în care acel lucru a intrat în spațiul tău este ocazia, oportunitatea la evoluție care ți se adresează direct ca tu să crești ca urmare a adresării lucrurilor care au apărut în spațiul tău. Această situație, fiind în spațiul tău, vine cu avantajul că tu ai oportunitatea de a descoperi cine poți deveni ca urmare a gestionării ei. Bineînțeles că este și varianta clasică în care o ignori, o dai mai departe și speri sau te gândești că altcineva ar trebui să și-o asume. Varianta pe care o propun este: dacă a ajuns la tine și ai observat-o, este a ta. De ce ar fi a ta? Pentru că în momentul în care tu cultivi un nivel de putere personală atât de mare încât orice lucru a pătruns în spațiul tău ți-l asumi, îl pui la punct și mergi mai departe, acest lucru te lasă cu două mari superputeri. Prima este aceea de a te învăța să schimbi punctul de asamblare instant și să descoperi paradigma pe care este necesar să ți-o asumi pentru a evolua. A doua este că antrenează o identitate puternică, un corp, un trup, un câine disciplinat care are obiceiul de a se implica în toate domeniile în care a ridicat

mâna sus. Acest tip de creșteri și interacțiuni determină în interiorul oamenilor conștientizarea spațiului personal, care este subiectul următoarei cărți.

Avem putere cu tot ce este personal

Motivul pentru care este de dorit să luăm la nivel personal tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, tot ce a intrat în spațiul nostru, este pentru că tot ce este personal își are rădăcina transformării în propriile noastre acțiuni, ceea ce înseamnă că, din start, noi avem capacitatea de a transforma acele lucruri. De exemplu, paharul acesta care se află pe masă și, deși este al tău, el este în spațiul meu, așadar eu am oportunitatea și puterea de a ajusta felul în care el stă pe masă. Pentru că îmi asum, îmi pasă și vreau să fac o diferență. În momentul în care abordăm în acest fel lucrurile din spațiul nostru, ca fiind personale, ne învățăm cu reflexul de a avea putere cu orice: putere cu străinii care vin în spațiul nostru și se ceartă, putere cu lucrurile pe care le găsim pe jos și nu mai trebuie să așteptăm ca altcineva să le curețe, putere cu rupturile care apar în comunități și nu este nevoie să așteptăm liderul comunității, ci putem chiar noi să facem ceva în legătură cu asta, putere în legătură cu lucrurile în care și locurile în care familia în care am crescut este resemnată pe de-a întregul.

Sunt familii întregi care sunt resemnate în privința iubirii, în privința abundenței. *Noi niciodată nu am fost*

abundenți. Ce rost are să mai țintim noi ca familie către astea? Noi ne știm săraci dintotdeauna. Simplul fapt că îți asumi că acest tip de gândire este în spațiul tău, îți dă puterea de a interacționa cu situația respectivă și de a te întreba, conform autofisurării din capitolul anterior: cine este necesar să devin, cum este necesar să evolueze punctul meu de asamblare, paradigmele mele, în așa fel încât să am putere cu abundența, să generez în viața mea un nivel financiar fără precedent în toate generațiile mele anterioare? De unde este nevoie să privesc viața pentru ca acest lucru să fie posibil?

În momentul în care ne asumăm această putere și ea devine reflex, oriunde am merge, noi suntem inventatori de soluții. Nu descoperim soluții care au fost aplicate deja. Nu reaplicăm lucruri care au funcționat în alte părți, ci suntem inovatori de lucruri noi nouțe, fără precedent, nerezonabile, care nu au mai fost văzute până atunci, lucruri atipice, complet unice. Și acesta este rezultatul la a fi un om de putere.

**Practicarea responsabilității în spațiul
personal presupune crearea unui viitor
a cărui cauză sunt eu însumi**

În momentul în care omul descoperă saltul de responsabilitate ca fel de a fi, acest om își asumă că este treaba lui să creeze viitorul spre care țintește. Mai mult, el înțelege că este responsabilitatea lui să-și schimbe credințele

și paradigmele în așa fel încât să onoreze acel viitor. El devine responsabil nu numai pentru implicarea și acțiunile respective, ci și pentru a-și schimba modul de a gândi, modul de a privi viața, lumea, oamenii, modul de a înțelege și de a procesa situații, de a integra detaliile. Omul respectiv, prin responsabilitate, nu își adaugă pe lista sa doar noi acțiuni, ci își adaugă transformarea completă a perspectivelor prin care abordează realitatea, viața înconjurătoare și chiar oamenii din jurul său. Procedând în acest fel, omul înțelege că, de fapt, ceea ce el și-a propus ca stăpân, ca spirit, la nivel sufletesc, este schimbarea punctului său de asamblare din forma în care se afla în trecut, când a creat această situație, într-o formă viitoare în care situația respectivă dispare cu totul.

De exemplu, dacă eu îmi asum un viitor în care doresc să renunț la o adicție, la o dependență, atunci îmi asum și faptul că vreau să schimb punctul de asamblare de la felul în care gândeam când aveam nevoie să-mi satisfac acea dependență zi de zi, la felul în care gândesc în viitor și care mă lasă liber de astfel de dependențe. Eu îmi asum nu numai renunțatul la fumat, să spunem, ci și schimbarea mentalității care cauzează fumatul pe de-a întregul.

A renunța la o dependență nu înseamnă a pune jos sau a arunca ceea ce face obiectul dependenței mele, ci presupune a-mi asuma evoluția interioară între două mentalități complet diferite. Una fiind punctul de asamblare trecut, care a generat o dependență a corpului de astfel de

situații, substanțe, circumstanțe, către o nouă paradigmă în care eu mă văd, mă consider și acționez ca un om liber, care are acces la un alt tip de viitor, liber de acele dependențe. Cu alte cuvinte, în momentul în care îmi asum evoluția, ea vine cu o evoluție a corpului prin renunțarea, la nivel structural, la nivel de celule și citoplasme, la substanțele care defineau conținutul acelor celule și, în același timp, o evoluție a structurii spirituale, dând la o parte credințele care favorizau dependența corpului meu de substanțele respective. Asta presupune că se schimbă, se transformă și stăpânul și lesa și câinele între două puncte diferite, punctul de asamblare din trecut și punctul de asamblare din viitor.

Acest tip de asumare permite o abordare funcțională, constructivă, atipică a evoluției personale, dar și a evoluției colective. Și poate fi foarte util atunci când se creează transformarea unei situații, fie că este de natură individuală, fie că este de natură colectivă, la nivel de comunitate.

Diferențele sunt concretizate într-un punct de asamblare trecut, cel din care s-a creat realitatea de acum

Toată realitatea care se creează astăzi, pe care o admirăm chiar acum, sub ochii noștri, această masă, aceste microfoane, telefoanele de pe masă, mobila din jurul nostru, viața în forma în care este construită, sistemul de educație, sistemul politic, sistemul financiar, toate sunt rezultatele unor creatori care au acționat dintr-un punct de asamblare trecut.

Deci, materia pe care o putem inventaria în jurul nostru este rezultatul felului în care strămoșii noștri au văzut viața.

De multe ori mă întreb de ce masa este necesar să existe doar așa? De ce masa este necesar să aibă patru picioare? De ce nu poate fi o placă atârnată de tavan? De ce este necesar, din punct de vedere inovativ, să fim atașați de felul în care strămoșii noștri au privit, din punctul lor de asamblare trecut, a lua masa ca fiind necesar să se întâmple pe o astfel de suprafață? De ce nu poate exista în alte forme?

În momentul în care suntem tributari punctelor de asamblare din trecut, progresul nu are prea mult loc să se desfășoare, ci este mai degrabă o reabordare, o reinventare, o reprocesare a perspectivei strămoșilor noștri. Nu prea există acolo o formă de inovație. În momentul în care noi ne asumăm, pe lângă responsabilitatea asupra a ceea ce a fost înaintea noastră, și locul în care vrem să o ducem devine posibilă detașarea de punctul de asamblare trecut, de perspectivele celor care au fost înaintea noastră. Apare o creativitate sporită care dă șansa la un spirit inovativ, exponențial mai profund decât ceea ce ne-a dus aici.

Cu alte cuvinte, în momentul în care noi înțelegem că ceea ce a făcut ușa ușă, geamul geam și masa masă reprezintă mentalitatea oamenilor din trecutul nostru, vom putea să renunțăm, cu eleganță, la aceste norme și să considerăm a face pereții cu totul transparenti, sau să ne permitem să traversăm materia direct prin ea, fără să fie nevoie de o ușă. Ar putea să dispară multe din lucrurile care

sunt prezente acum ca fiind relicve ale trecutului nostru. Foarte multe din lucrurile din jurul nostru chiar sunt relicve la acest moment pentru că sunt depășite, atât ca utilitate, cât și ca vârstă. Înțelegând punctul de asamblare trecut din care s-a creat tot ceea ce reprezintă lumea materială astăzi, acolo ne permitem, cu adevărat, responsabilitatea de a crea un viitor nou nouț care să descrie o viață trăită în termenii noștri, o viață bazată pe cine suntem noi azi.

Trecerea de la punctul de asamblare trecut la cel viitor se face prin autofisurare

În momentul în care noi ne asumăm creația unui viitor care depășește paradigmele primite moștenire de la înaintașii noștri, atunci, deodată, devenim responsabili atât pentru implicarea corpului în activități noi nouțe, cât și pentru implicarea spiritului în paradigme noi nouțe, în feluri noi de a privi viața și lumea. *Oare cum este nevoie să privesc viața și lumea în așa fel încât să nu mai consum apă din pet-uri de plastic? Oare ce ar trebui să-mi ajustez din felul în care privesc eu realitatea, încât să consider că sticla este utilă sau să beau doar apă proaspătă din stâncă, să merite să conduc până la izvorul cel mai apropiat ca să beau apă de acolo? Cum ar trebui să privesc eu lumea?*

La momentul acesta, paradigma este condusă de un punct de asamblare trecut, din perspectiva comodității. Dar dacă ar fi să schimb perspectiva și aș aborda hidratarea din

perspectiva prospețimii sau încărcării electromagnetice a apei cu sarcină electromagnetică, pozitivă sau negativă, dacă ar fi să abordez procesul de hidratare din perspectiva luminozității apei sau durtății apei sau pH-ului, ar mai persista felurile actuale de consumerism? Ar dispărea unele produse? Ar apărea altele noi? Ce anume s-ar schimba?

Imaginează-ți că în această conversație doar am făcut saltul dintr-o paradigmă de comoditate: a avea apa la îndemână, sub formă de sticlă, în a mă duce într-o perspectivă de naturalețe, de a fi într-o zonă de firesc, de a fi într-o zonă de prospețime. Am trecut de la confort la prospețime și ceva s-a schimbat: un univers întreg de ambalaje a dispărut.

Oare cum putem să privim evoluția oamenilor în așa fel încât, prin creșterea noastră ca nivel de responsabilitate, să scoatem din circuitul naturii, din circuitul uman în natură toate produsele care îmi fac viața grea sau care îmi cauzează afecțiuni?

Dacă ne uităm pe o poză cu oameni care făceau plajă în anii 80, nu vom vedea niciun om care suferă de obezitate. Dacă ne uităm pe o poză de pe aceeași plajă, acum, 44 de ani mai târziu, undeva spre jumătate au probleme de greutate. Ce s-a schimbat? E aceeași plajă, doar anul este diferit. S-a schimbat oare conținutul alimentelor? S-au schimbat oare credințele în jurul naturaleței produselor pe care le consumăm? S-a migrat către confort și disponibilitate? Oare este posibil să cauzăm acolo o

reîntoarcere la valori, la natură, la prospețime, la firesc? Asta presupune schimbarea punctului de asamblare din trecut înspre viitor. Vine cu noi comportamente și noi perspective. Evoluează și stăpânul, și lesa, și câinele.

Acțiunile de convergență viitoare modelează structura realității din spațiul personal atunci când sunt aliniate cu punctul de asamblare viitor

În momentul în care ne uităm la un viitor pe care l-am creat și dorim să-l îndeplinim, primul lucru pe care îl realizăm este că acțiunile vechi nu au nicio șansă să ne conducă la un viitor nou. Dacă continuăm să acționăm cum am acționat, vom continua să avem rezultatele pe care le-am avut. Așadar, pentru a ținti spre un viitor nou, este clar că va fi nevoie, în principal, ca două lucruri să fie transformate: felul în care privim viața și acțiunile noastre. În momentul în care ne transformăm acțiunile, ele devin acțiuni care nu mai sunt de duzină, devin nerezonabile.

Aceste acțiuni, după cum am definit și în volumele anterioare, se numesc *acțiuni de convergență*. Ele au câteva trăsături. În primul rând, sunt nerezonabile, nu sunt comune, sunt genul de acțiuni care nu sunt în consens cu felul în care lumea procedează la acel moment. În al doilea rând, sunt mult în afara zonei de confort, cauzând frică și disconfort. Și ultima, au fost evitate de multă vreme. Dacă dorim să creăm un viitor nou nouț, cu noi paradigme și noi acțiuni, este

necesar să ne aliniem acțiunile de convergență de azi cu acel viitor.

Și atunci, întrebarea este: *Care este acțiunea de convergență, la nivel colectiv să spunem, pe care dacă eu aș lua-o astăzi, s-ar schimba cu totul felul în care oamenii privesc îmbutelierea apelor potabile? Care este acțiunea de convergență care, dacă eu aș lua-o astăzi, la nivel colectiv sau individual, s-ar schimba abordarea oamenilor față de educația din școli?* Unul dintre lucrurile pe care le observ foarte mult la școli este că există două tabere. Există aici profesorul, dincoace de o masă și acolo elevii, dincolo de alte mese. Din start este încurajată segregarea, împărțirea oamenilor în tabere. Eu aici vorbesc, voi acolo ascultați. Din start, modelarea conștiințelor individuale și colective sunt pe baza instinctului de turmă. Pe baza unei responsabilități reactive: eu spun, voi executați. Și întrebarea este: *care este acțiunea de convergență aliniată cu un viitor în care copiii noștri sunt liberi, puternici, asumați, creativi, suverani? Care este acea acțiune de convergență care luată azi face acel viitor posibil?*

Asta este o provocare și o temă pe care o ofer cititorilor. De a se uita în ce domeniu putem cauza această ruptură între paradigmele vechi și saltul către paradigmele noi. Și care sunt acțiunile care cauzează astfel de fracturi în realitate? Un om de putere personală fracturează realitatea în mod continuu. El are puterea, darul de a îndoi spațiile. Îndoind spațiile, cauzează vechile concepte, vechile proceduri,

vechile gândiri și paradigme să devină inutile, învechite, pentru că aduce o noutate așa de mare încât standardele se schimbă cu totul în acel domeniu, în acea industrie, pe acel sector.

Excedentul de responsabilitate în spațiul personal cauzează conștientizarea acestuia

Ajunși la finalul acestui volum, ca de fiecare dată, încurajez oamenii în a transforma responsabilitatea în disciplină. Uită-te la spațiul din jurul tău, asumă-ți că este personal, exercită-ți puterea în el și adu transformarea pe care tu o dorești prin schimbarea punctului tău de asamblare sau prin schimbarea punctului colectiv de asamblare.

În momentul în care practica aceasta a responsabilității devine disciplină, în mod natural, se construiește un excedent, excedent de amintiri în memoriile corpului nostru că am fost responsabili și avem putere cu circumstanțele. Cauzăm un mod de abordare în care putem transforma ce este acolo, putem să ne implicăm orice ar fi. Apare și o obișnuință de a fi plini în ceea ce înseamnă resursa numită responsabilitate, adică asumarea și acceptarea instantanee a realității ca fiind cauzată de noi înșine. Această situație, în mod specific, printr-o stocare pe o perioadă disciplinată de timp, determină crearea următorului nivel de evoluție al omului, care face și subiectul volumului următor: conștientizarea spațiului personal.

În momentul în care observăm că toate lucrurile din jurul nostru au drept sursă același epicentru, care suntem noi înșine, prin conștiința și corpul nostru, aceasta ne dă accesul la o hartă a ceea ce este spațiul nostru. În momentul în care omul își conștientizează spațiul, el începe să renunțe la corpul său ca fiind ceea ce îl definește și începe să se asocieze cu spațiul său ca fiind corpul său.

Prin urmare, corpul meu devine mult mai mare decât acest dispozitiv biomecanic, devine spațiul în care curge viața și în care se întâmplă transformarea. Iar acest lucru este ceea ce conferă oamenilor putere personală la un nivel de cauzalitate imens. Dar pentru asta va veni timpul în următorul volum.

Nu există oameni iresponsabili. Nu a existat nici măcar unul pe această planetă.

Pentru a putea numi un om iresponsabil, ar fi nevoie ca el să fi descoperit saltul de responsabilitate și să poată renunța la el. Dar, în momentul în care noi ne luăm un salt de conștiință, el este permanent cu noi, nu mai există regresii. Așadar, este oare responsabil să numești un om iresponsabil dacă el nu a avut încă saltul de conștiință numit responsabilitate? E ca și cum mai spune: *prinde orbul, scoate-i ochii*.

În momentul în care ne uităm la realitatea înconjurătoare observăm că nu există iresponsabilitate. Toți

oameni sunt responsabili de la nivelul la care se vede realitatea lor. Dacă oamenii văd în realitatea lor că sunt doar în banda suferinței, tratează viața ca atare, drept suferință. Se feresc, se ascund, se protejează, se pun în siguranță, au grijă de nevoile minime la acel nivel.

Ulterior, mai descoperă puțin, descoperă curajul și atunci au capacitatea de a privi lumea prin tot ce a fost plus curaj, a îndrăzni, a merge mai departe, a căuta, a împinge în realitatea înconjurătoare. Ulterior, se adaugă și salturile următoare. Determinarea. Atunci omul înțelege: *wow, deja am curaj să ies în fața porții și văd cum, undeva la orizont, se vede ceva ce eu poftesc, pentru că îmi place cum arată.* Dar dacă omul nu a avut încă saltul de responsabilitate prin care să poată determina că ceea ce se întâmplă este în puterea lui, poate fi numit el iresponsabil? Eu cred că toți oamenii sunt responsabili.

De fapt, nu există oameni iresponsabili. Absolut tot ce facem determină nivelul de la care privim viața, iar acceptarea continuă a evoluției noastre ne dă șansa să înmagazinăm energia care ne garantează evoluția. Intenția acestei cărți este tocmai înmagazinarea unor niveluri de energie și de vitalitate exponențial crescătoare.

Ca urmare a faptului că facem tot ce putem în legătură cu a ne pune amprenta în lume așa cum dorim, responsabilitatea este calea de acces către niveluri de conștiință avansate. Iar aceste niveluri de conștiință avansate

presupun că ne asumăm rolul de creator, ne asumăm rolul de ghid al celor care urmează să ajungă acolo și, cel mai mult, ne asumăm responsabilitatea de a materializa lucrurile pe care vrem să le transferăm din plan interior în plan exterior pentru a le pune în lume și a le oferi drept contribuție colectivului în care trăim. Și aceasta este responsabilitatea.

Volumele Seriei Spiritonomics

Cele 200 de volume din Spiritonomics sunt distribuite în opt benzi de energii, după cum poți vedea în lista de mai jos. Lansarea acestor volume se întâmplă în pachete de câte trei cărți per trimestru începând cu septembrie 2025.

I. Banda Muncii

1. Curajul. Cu inima într-o nouă lume
2. Determinarea. Călători în mare intenție
3. Perseverența. Suntem iubiți de propriul drum
4. Inițiativa. Vreau dincolo de mine
5. **Responsabilitatea în spațiul personal. Sunt răspuns la propria întrebare**
6. Conștientizarea spațiului personal. Trăiește viața în termenii tăi.
7. Adaptabilitatea. Ridică-te la înălțimea visurilor tale
8. Curiozitatea. Oare cine pot deveni?
9. Integritate. Exerciții de cuvânt
10. Putere personală. Arta dansului cu viața
11. Neutralitatea. Arta de a trăi cu ușurință și încredere
12. Unicitatea. Identici prin diferențe totale
13. Autenticitatea. Vocea care vindecă

14. Vocația. Mă nasc mereu cu același gând, să fiu cine sunt
15. Începutul actualizării de sine. Prin lume, acces la oricine
16. Speranța. Cu zero dovezi spre necunoscut
17. Respectul de sine. Ridică-te. Realitatea te va urma
18. Discernământul. Tot ce aleg e drumul meu
19. Cunoașterea de sine. Acasă, în mine
20. Valoarea de sine

II. Banda Încrederii

21. Vizualizarea
22. Optimismul
23. Disponibilitatea
24. Teoria nimicului
25. Constructivitatea – a fi generativ
26. Anticipare pozitivă
27. Încredere în proces
28. Încredere în oameni
29. Încredere în viață
30. Încredere în univers
31. Acceptare
32. Înțelegerea profundă
33. Posibilitate
34. Ownership
35. Entuziasm

- 36. Acceptarea corpului
- 37. Cauzalitatea
- 38. Seninătatea
- 39. Înțelepciunea
- 40. Non-dualitate (omul ca spațiu)

III. Banda Creativității

IV. Banda Iubirii

V. Banda Inspirației

VI. Banda Unității

VII. Banda Păcii

VIII. Banda Transcendenței

Descoperă platforma Spiritonomics

Tocmai ai descoperit unul dintre cele 200 de volume din seria Spiritonomics. Felicitări pentru curiozitate și deschidere! Acum că ești gata de mai mult, te invităm să explorezi și platforma Spiritonomics, o platformă ce completează și desăvârșește transformarea ta spirituală.

Fiecare volum din seria Spiritonomics este completat de un program video preînregistrat cu autorul cărții unde vei integra la un nivel mai profund lucrurile pe care le-ai descoperit aici, în format scris.

Totodată, fiecare dintre cele 200 de energii (câte o energie pentru fiecare volum) are asociat un workshop pe care îl poți accesa tot din platforma Spiritonomics. Workshopul are un format sincron și online, unde în decurs de 5 sesiuni a câte 2 ore vei avea acces la contextul perfect pentru a exersa noile deprinderi, a-ți clarifica eventualele întrebări, toate într-un grup de oameni cu aceleași intenții și planuri ca tine.

Cursul video preînregistrat, workshopul online și multe alte surprize te așteaptă să le descoperi pe platforma Spiritonomics, conceptul integrat și desăvârșit al educației tale spirituale, cu impact în toate ariile vieții tale. Spiritonomics este rețeta ta pentru a acționa spre viața care te împlinește, printr-o aliniere autentică între ce simți, ce știi și ce alegi să devii. Aici găsești cunoașterea de sine într-un format

accesibil, coerent, clar. Un limbaj care îți vorbește pe limba inimii și o structură care te sprijină să devii propriul tău spațiu de descoperire, transformare și creație. Este drumul în 200 de pași spre tine, ca un întreg.

Descoperă întregul univers Spiritonomics pe
spiritonomics.ro

Spiritonomics, un proiect Createrra

Createrra este un spațiu de creație conștientă, dedicat oamenilor care își doresc să construiască cu sens, cu adevăr și cu prezență. Este un sol stabil și cald în care ideile curate, căutările autentice și vocile interioare sunt întâmpinate cu blândețe, susținere și claritate.

Aici, educația înseamnă reamintire de sine. Este o revenire la autenticitate prin cuvânt, prin faptă, prin ascultare și prin structură. Spiritualitatea devine practică, vie și coerentă, un mod natural de a fi în lume, în care simțirea se împletește cu discernământul, iar adevărul interior se transformă în acțiune aliniată.

Createrra oferă formă viselor care cer întrupare. Fiecare proiect se naște din responsabilitate și viziune, este construit cu integritate, exprimat prin autenticitate și susținut de coerența dintre ceea ce se simte, ceea ce se spune și ceea ce se face.

Din această aliniere s-a născut Spiritonomics, alături de programe transformaționale, retreaturi, programe de business, programe pentru cupluri și programe individuale care oferă nu doar inspirație, ci și direcție clară, cadru aplicabil și trăiri transformatoare. Createrra susține educația conștiinței ca proces firesc, accesibil și profund uman.

Este un spațiu dedicat celor care aleg să trăiască în unitate, între inimă și minte, între interior și exterior, între cine

sunt și ceea ce creează în lume. Createrra este o casă pentru cei care construiesc realități aliniate cu sufletul lor, în responsabilitate, autenticitate, integritate, coerență și unitate.

Descoperă programele Createrra pe
createrra.ro